

СИДНИ ШЕЛДЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪША БАРД

СЛЕД ТЪМНИНАТА

ТИЛИ
БАГШОУ

СИДНИ ШЕЛДЪН

СЛЕД ТЪМНИНАТА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Благословена с лице на ангел и непорочна, доверчива душа на дете, Грейс Брукстейн е съпруга на краля на Уолстрийт Лени Брукстейн. Милиардер и финансов гений, Брукстейн е олицетворение на самата Америка — амбициозен, трудолюбив, щедър.

Стандартът на живот на семейство Брукстейн остава незасегнат от срива в икономиката. Те отскочат до Палм Бийч когато поискат, летят с частния си самолет и осъществяват всяко свое хрумване. Докато един ден Лени излиза да плава край Нантъкет, но не се завръща. Когато намират изоставената му яхта в открито море, Грейс е съсипана. Лени е нейният свят. Тя обаче още няма представа, че изчезването му ще сложи началото на разкрития за убийства, лъжи, алчност и предателства и всяко от тях ще разтърси живота ѝ и ще унищожи всичко, което е познавала...

И този роман на майстора Сидни Шелдън е изпълнен с напрежение, страсти, блясък и неочеквани обрати.

Писателят и драматург Сидни Шелдън е един от най-продаваните автори в света. От неговите романи, издадени на десетки езици, са продадени над три милиона екземпляра. В „Книга на рекордите на Гинес“ Шелдън е посочен като най-превеждания автор в света. Той е единственият носител и на трите награди: „Оскар“, „Тони“ и „Едгар“.

На Кърстин и Луиз Спар, с любов

*Алчността, по липса на по-добра дума, е
хубаво нещо.*

Алчността е подходяща.

Алчността дава резултат.

*Алчността изяснява, пронизва и улавя
същността на еволюционния дух.*

*Алчността, във всичките си проявления —
алчност за живот, пари, знание, — съпровожда
развитието на човечеството.*

Гордън Геко

„Уолстрийт“, 1987

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Още веднъж изразявам искрените си благодарности на семейство Шелдън, задето ми се довериха и ме подкрепиха. Благодаря и на редакторите Мей Чен, Уейн Брукс и Сара Ритердон, както и на всички от „Харпър Колинс“, работили така усилено по тази книга; на агентите ми — Люк и Морт Янклов — на Тиф Луенис и на всички от „Янклов и Несбит“; вие сте най-добрите. И не на последно място на моето семейство, особено на любимите ми деца Сефи, Зак и Тео, и на съпруга ми Робин, който ме подкрепя във всяко начинание. Обичам те.

ТБ, 2010 г.

ПРОЛОГ

Ню Йорк, 15 декември 2009 г.

Решаващият ден настъпи.

Боговете изискваха жертва. Човешка жертва. По времето на древните римляни убивали ритуално военачалници на врага на бойното поле пред статуя на Марс, бога на войната. Войниците ликували и настоявали не за справедливост, а за възмездие, за кръв.

Това не беше Древният Рим. Това беше днешният, модерен Ню Йорк — туптящото сърце на цивилизована Америка. Но Ню Йорк също беше град във война. Беше град, пълен със страдащи, гневни хора, които искаха да обвинят някого за своята болка. Днешното жертвоприношение щеше да бъде извършено в почти стерилната, подредена обстановка на сградата на Манхатънския криминален съд. И все пак щеше да е кърваво — както някога.

При гледането на дела за убийство обикновено присъстваха телевизионни екипи и тълпи злорадстващи зрители. Днешната обвиняема Грейс Брукстейн не беше убила никого; поне не пряко. Въпреки това много нюйоркчани биха тържествували да я видят на електрическия стол. Кучият син, нейният съпруг, ги измами. Дори нещо по-лошо — измами правосъдието. Лени Брукстейн — *да гори в ада* — се изсмя в лицето на боговете. Е, сега боговете трябаше да бъдат умилисивени.

Натовареният да отговаря за тяхното умилисивяване — прокурорът Анджело Мишел, представляващ народа — погледна през съдебната зала към евентуалната си жертва. Жената, седнала до масата на защитата със спокойно скръстени в ската ръце, не приличаше на престъпник. Дребна, привлекателна блондинка на двайсет и няколко години, Грейс Брукстейн имаше сладките, ангелски черти на дете. Състезаваща се гимнастичка като тийнейджърка, тя още притежаваше стойката на танцьорка, с изправен гръб и премерени, плавни движения на ръцете. Крехка, деликатна и красива, тя беше от типа жени, които мъжете инстинктивно искат да защитават. Или щеше да е, ако не беше

откраднала 75 милиарда долара в най-голямата и катастрофална измама в историята на Щатите.

Сриването на „Кворум“, фондът, създаден от Лени Брукстейн, който той притежаваше заедно с младата си съпруга, нанесе фатален удар на и без това осакатената американска икономика. Съпрузите Брукстейн бяха разорили семейства, унищожили цели индустрии и поставили някогашния могъщ нюйоркски финансов център на колене. Бяха откраднали повече от Мадоф, но не от това болеше най-много. За разлика от Мадоф, съпрузите Брукстейн не бяха крали от богатите, а от бедните. Жертвите им бяха обикновени хора: възрастните, дребните предприемачи, трудещите се усилено семейства, които и без това едва оцеляваха. Един млад баща, съсипан от разпадането на „Кворум“, се бе самоубил, за да не понесе срама да види децата си изхвърлени на улицата. Но Грейс Брукстейн нито веднъж не показа и най-малкото разкаяние.

Някои, разбира се, твърдяха, че Грейс Брукстейн не е виновна за престъплението, довели я в съдебната зала; Лени Брукстейн, а не съпругата му, стоял зад колосалната измама на „Кворум“. Прокурор Анджело Мишел ненавиждаше такива хора. „Съчувствящи невежи! Глупаци! Да не мислите, че съпругата не е знаела какво прави съпругът? Знаела е. Всичко е знаела. Просто не ѝ е пукало. Изхарчила е пенсионните ви фондове, спестяванията ви; парите, заделени за колежа на децата ви... Погледнете я сега. Облечена ли е като жена, съсипана от факта, че сте загубили дома си?“

По време на процеса журналистите отделиха доста място на облеклото на Грейс Брукстейн в съдебната зала. Днес, за изслушването на присъдата, беше избрала бяла пола на „Шанел“ (7600 долара), сако от букле (5200 долара), обувки от „Луи Вютон“ (1200 долара), чанта (18 600 долара) и впечатляващо, дълго до земята, изработено по поръчка в Париж кожено палто, подарък от съпруга ѝ за годишнината от сватбата им. Ранното издание на „Ню Йорк Пост“ вече беше по будките. Над снимка в цял ръст при пристигането на Грейс Брукстейн в Зала №14 с големи букви бе изписано: „ДА ЯДАТ ПАСТИ!“.

Прокурор Анджело Мишел възнамеряваше да се погрижи дните, през които Грейс Брукстейн е яла пасти, да свършат. „Наслаждавай се на коженото палто, мадам. Това е последният ден, в който го носиш.“

Анджело Мишел — висок, слаб мъж, около четирийсет и пет годишен — беше облечен със семпъл костюм, а пригладената му назад гъста коса стоеше като лъскав черен шлем на главата му. Анджело Мишел беше амбициозен човек и началник, който всява страх — всички младши прокурори се ужасяваха от него, — ала той беше добър син. Родителите му имаха малка пицария в Бруклин. Или по-скоро — имаха, докато Лени Брукстейн не „загуби“ всичките им спестявания и не ги разори. Слава богу, че Анджело изкарваше добри пари. Без неговите доходи семейство Мишел щеше да се окаже на улицата на стари години, подобно на много други трудили се усилено американци. Според Анджело Мишел затворът не беше достатъчно наказание за Грейс Брукстейн, но поне беше някакво начало и именно той щеше да я прати там.

Зад масата на защитата до Грейс седеше човекът, призван да го спре. Франсис Хамонд III, Големия Франк, както го наричаха в нюйоркските правни среди, беше най-ниският мъж в залата. Със своите метър и шейсет той беше само една идея по-висок от клиентката си. Но интелектът на Франк Хамонд се извисяваше много над този на опонентите му. Бляскав защитник с ум на гросмайстор и морал на уличен побойник, Франк Хамонд въплъщаваше Голямата надежда на Грейс Брукстейн. Специалитетът му беше да манипулира съдебните заседатели, да изтъква опасения, желания и предразсъдъци, които хората дори не подозираха, че притежават, и да ги обръща в полза на клиента си. Само през последната година Франк Хамонд бе издействал оправдателни присъди за двама убийци от мафията и за актьор, гаврил се с дете. Първоначално Грейс Брукстейн бе наела друг адвокат да я представлява, но нейният приятел и довереник Джон Меривейл бе настоял да се откаже от услугите му и да се обърне към Големия Франк.

— Невинна си, Грейс. Ние го знаем, но не и останалата част от света. М-м-медиите те искат о-о-обесена, застреляна и разполовена. Само Франк Хамонд може да обърне нещата. Той е гений.

Никой не разбираше защо Големия Франк позволи на Грейс Брукстейн да се появява ден след ден в съда със свръхлуксозните си тоалети. Дрехите й сякаш целяха да разгневят още повече пресата, да не говорим за съдебните заседатели. Нима това не беше титанична грешка?

Но Франк Хамонд не допускаше грешки. Анджело Мишел го знаеше по-добре от всеки друг.

„Има някакъв мотив за тази лудост. Трябва да има. Ще ми се да знаех какъв е.“

Но всъщност нямаше значение. Днес течеше последният ден от процеса и Анджело Мишел беше убеден, че е изградил желязно обвинение. Грейс Брукстейн щеше да отиде в затвора, а после — в ада.

Сутринта Грейс Брукстейн се събуди в спалнята за гости на семейство Меривейл, обзета от дълбоко спокойствие. Беше сънуvalа Лени. Намираха се в имението си в Нантъкет — от всичките им възлизащи на милиони долари имоти най-много обичаше този. Разхождаха се в градината с рози. Лени я държеше за ръка, а Грейс усещаше топлината на кожата му, грапавината на длани.

Всичко ще е наред, скъпа. Вярвай ми, Грейси. Всичко ще е наред.

Няколко часа по-късно, влизайки в съда със защитника си, Грейс Брукстейн усети ненавистта на тълпата, стотиците очи, впити в нея, изгаряха гърба ѝ. Дочу викове: „кучка“, „лъжкиня“, „крадла“, но запази спокойствие, докато се вслушваше в гласа на Лени.

Всичко ще е наред.

Вярвай ми.

Снощи Джон Меривейл ѝ каза същото. Бог да благослови Джон! Без него щеше да е напълно изгубена. Всички други я изоставиха — приятелите ѝ, дори собствените ѝ сестри. Като плъхове на потъващ кораб. Именно Джон Меривейл настоя тя да наеме Франк Хамонд. И Франк Хамонд щеше да я спаси.

Сега Грейс го наблюдаваше как изнася заключителната си пледоария: пламенен дребен мъж, който крачи напред-назад пред съдебните заседатели като наперен петел. Тя разбираше само откъслечни фрази от думите му. Правната терминология ѝ беше неясна, но със сигурност знаеше, че защитникът ѝ ще издейства оправдателна присъда. Тогава, едва тогава, щеше да започне същинската ѝ работа.

„Да изляза свободна от залата е само началото. Тепърва предстои да изчистя името си. И това на Лени. Боже, колко ми липсва. Ужасно

ми липсва. Защо Бог го откъсна от мен? Защо трябваше да се случи всичко това?“

Франк Хамонд спря да говори. Дойде ред на Анджело Мишел.

— Дами и господа съдебни заседатели, през последните пет дни чухте много и сложни правни аргументи. Някои чухте от мен, а други — от господин Хамонд. За жалост се налагаше да стане така. Размерът на измамата с „Кворум“ — седемдесет и пет милиарда долара...

Анджело Мишел направи пауза, за да се осмисли цифрата. Дори след толкова повтаряния през последните месеци размерът на кражбата, извършена от семейство Брукстейн, продължаваше да шокира.

— … говори за изключителната сложност на делото. Фактът, че по-голямата част от парите все още липсва, прави нещата още по-комплицирани. Лени Брукстейн е бил лош човек, но не е бил глупав. И съпругата му Грейс Брукстейн не е глупава. Документацията на „Кворум“ е невероятно заплетена и неразгадаема, поради което е налице рискът парите никога да не бъдат намерени. Или поне останалото от тях.

Анджело Мишел погледна към Грейс с неприкрита омраза. Най-малко две жени от съдебните заседатели сториха същото.

— Но да ви кажа какво е несложното в това дело. Алчността.

Нова пауза.

— Аrogантността.

Пак пауза.

— Лени и Грейс Брукстейн смятат, че са над закона. Подобно на мнозина от техния вид, каквито са богатите банкири на Уолстрийт, които изнасилват и грабят нашата велика страна, които вземат парите на данъкоплатците — вашите пари — и ги пилеят за себе си така безсръбно, съпрузите Брукстейн смятат, че законите за Дребните хора не важат за тях. Погледнете добре госпожа Брукстейн, дами и господа. Да виждате жена, която разбира страданията на обикновените хора в тази страна? Да виждате жена, загрижена за тях? Защото аз не виждам такава. Виждам жена, родена в богатство, жена, омъжила се за богатство, жена, която гледа на богатството — неимоверното богатство — като на право, дадено й от Бога.

В залата Джон Меривейл прошепна на жена си:

— Това не-е-е-е съдебен процес, а лов на вещици.

Прокурорът продължи:

— Грейс Брукстейн е била партньор в „Кворум“. Равнопоставен партньор. Тя е не само правно, но и морално отговорна за действията на фонда. Не допускайте грешка. Грейс Брукстейн е знаела какво прави съпругът ѝ. Подкрепяла го е и го е насърчавала при всяка крачка по пътя. Не оставяйте сложността на това дело да ви подведе, дами и господа. Зад целия правен жаргон, документация за офшорни банкови сметки и извършени трансакции онова, което всъщност е станало, е много просто. Грейс Брукстейн е открадната. Открадната е от алчност. Открадната е, защото се е надявала да ѝ се размине.

Погледна Грейс за пореден път.

— Тя продължава да мисли, че ще ѝ се размине.

Анджело Мишел седна. Беше говорил красноречиво; далеч по-красноречиво от Франк Хамонд. Съдебните заседатели имаха вид, сякаш ще изръкопляскат спонтанно.

„Ако не се стремеше да ме унищожи, щях да изпитвам жал към него — помисли си Грейс. — Горкият човек, толкова се постара. Каква страсть вложи! Възможно е, ако се бяхме срещнали при други обстоятелства, да бъдем приятели.“

Преобладаващото мнение сред представителите на пресата бе, че на съдебните заседатели ще им е необходим поне ден, за да вземат решение. Материалът по делото — огромен по обем — изискваше най-малко толкова време, за да го прегледат отново, но те се върнаха в Зала №14 след по-малко от час. Точно както Франк Хамонд бе предвидил.

Съдията попита със строг и сериозен тон:

— Стигнахте ли до решение?

Председателят на съдебните заседатели — чернокож петдесетгодишен мъж — кимна.

— Да, Ваша чест.

— И намирате обвиняемата за виновна или за невинна?

Председателят погледна Грейс Брукстейн в очите и се усмихна.

КНИГА ПЪРВА

1.

Ню Йорк, шест месеца по-рано

— Какво ще кажеш, Грейси? Черният или синият?

Лени Брукстейн показва два безупречни костюма. Беше вечерта преди благотворителния бал на „Кворум“ — най-блъскавото годишно събитие в Ню Йорк за набиране на средства — и те се готвеха да си лягат.

— Черният — отвърна Грейс, без да поглежда. — По-класически е.

Седеше пред безценната си тоалетка от орехово дърво от времето на Луи XVI и решеше дългата си руса коса. Копринената роба с цвят на шампанско, която Лени ѝ бе купил миналата седмица, обгръщаше изваяното ѝ тяло на гимнастичка.

„Щастливец съм“ — помисли си Лени Брукстейн.

Лени Брукстейн беше всепризнатият крал на Уолстрийт. Днес всички в Америка разпознаваха петдесет и осем годишния мъж: чупливата сива коса, счупения нос от сбиване през детството, който така и не оправи (Защо да го оправя? Нали той бе победил?), блестящите интелигентни кафяви очи. Всички тези черти широката публика познаваше добре. В много отношения Лени Брукстейн олицетворяващ Америка: амбициозен, работеше здраво, щедър, сърцат. Никъде не го обичаха повече, отколкото в родния му Ню Йорк.

Но в началото не беше така.

Роден като Ленард Алвин Брукстейн, пето дете и втори син на Якоб и Рейчъл Брукстейн, Лени имаше ужасно детство. По-късно в живота му малко неща предизвикваха гнева му и това бяха книгите и филмите, които представяха бедността в идиличен вид. В бедността нямаше нищо възвищено, нито благородно. Лени Брукстейн израсна

сред бедност; тежка, съсираща бедност. Подобно съществуване не предлага никаква романтика. Не беше романтично, когато баща му се връщаше пиян и биеше майка му до безсъзнание пред него, братята и сестрите му. Не беше романтично, когато любимата му по-голяма сестра Роза се хвърли под вагон на метрото, след като три момчета от мръсния им бедняшки квартал я изнасилиха една вечер на връщане от училище. Нямаше нищо благородно, когато в училище нападаха него и братята му, защото ядат „миризлива“ еврейска храна. Нямаше нищо идилично, когато майка му почина от рак на трийсет и четири години, защото не можеше да си позволи да отсъства от работа, за да отиде на лекар заради болките в стомаха. Бедността не сплотява семейството на Лени Брукстейн; тя отчуждаваше. И постепенно, един по един, унищожи всички, с изключение на Лени.

На шестнайсет Лени заряза гимназията и напусна дома си. Никога не погледна назад. Постъпи на работа при собственик на заложна къща в Куинс. Работата само го въоръжи с нови доказателства — не че му трябваха още такива — че в тежки моменти бедните не се „сплотяват“. По-скоро са готови да си прережат гърлата. Тежко беше да наблюдава как възрастни жени залагат предмети с огромна сантиментална стойност за тях — часовник на починал съпруг, сребърната лъжичка от кръщенето на дъщерята — в замяна на няколко мръсни банкноти. Господин Грейди, собственикът на заложната къща, беше претърпял операция на сърцето година преди Лени да постъпи на работа при него. Очевидно хирургът бе изрязал и състраданието му.

Господин Грейди често му повтаряше:

— Стойността не е онова, което едно нещо струва, хлапе. Това са детски приказки. Стойността е онова, което човек е готов да плати. Или иска да му платят.

Лени Брукстейн не изпитваше никакво уважение към господин Грейди, но запомни тези негови думи. По-късно, много по-късно, те се превърнаха в основа за състоянието на Лени Брукстейн и сензационния успех на „Кворум“.

Беше дълъжник на стария негодник за този урок.

Историята как Лени Брукстейн израсна от чирак в заложна къща до уважаван в цял свят милиардер се превърна в американска легенда, част от националния фолклор. Лени Брукстейн не правеше неизгодни вложения. След няколко успешни залагания на конни надбягвания в

края на юношеските си години (Якоб Брукстейн, бащата на Лени, бе непоправим комардия). Лени реши да опита късмета си на стоковата борса. На конните надбягвания научи колко е важно да си разработиш система и да се придържаш към нея. На Уолстрийт наричаха системата „модел“, но ставаше въпрос за същото. За разлика от баща си, Лени умееше да спре и да се оттегли при необходимост. Във филма „Уолстрийт“ героят на Майкъл Дъглас — Гордън Геко — изрича крилатата фраза: „Алчността бе хубаво нещо“. Лени Брукстейн бе дълбоко несъгласен с него. Алчността не бе хубаво нещо. Напротив — тя бе причината за провала на всички търпящи неуспехи инвеститори. Дисциплината бе хубаво нещо. Намирането на правилния модел, придържането към него, каквото и да става — това беше ключът.

Лени Брукстейн се срещна с Джон Меривейл вече като милионер. Двамата нямаха почти нищо общо. Лени — самоизградил се, уверен, жизнерадостен, представляващ ходещо кълбо енергия. Никога не говореше за миналото си, защото никога не мислеше за него. Проблясващите му кафяви очи винаги гледаха напред, в бъдещето, в следващата сделка, в следващата възможност. Джон Меривейл — стеснителен, мекушав и склонен към депресии, произлизаше от висшите слоеве на обществото. Слабоватият червенокос млад мъж получи прякора Кибритецата клечка в бизнес факултета на „Харвард“, където завърши като първенец на випуска, също като баща си и дядо си. Всички, включително самият Джон Меривейл, очакваха той да постъпи в някоя от водещите фирми на Уолстрийт и от там да започне бавното, но неизменно катерене към върха. Ала в този момент в живота на Джон Меривейл като метеор връхлетя Лени Брукстейн и всичко се промени.

— Ще открия фонд — каза Лени на Джон вечерта, когато се запознаха на събиране у общ познат. — Аз ще вземам решения за вложениета, но ми трябва партньор. Някои с добри връзки в горните слоеве на обществото, за да докарва външни капитали. Някой като теб.

Джон Меривейл остана поласкан. До този момент никой не му бе гласувал доверие.

— Благодаря, но не съм п-п-п-азарен тип. П-п-п-овярвай: аз съм мислител, не п-п-п-родавач.

Изчери се. Дяволите да го вземат това заекване! Защо не успяващ да го преодолее?

В същия миг Лени Брукстейн си помисли: „И заеква! Това го прави точно човека, който ми трябва.“

— Слушай, продавачи има под път и над път — заяви Лени на Джон. — На мен ми трябва ненатраплив човек. Човек, който печели доверие. Човек, способен да убеди осемдесет и пет годишен швейцарски банкер да му повери спестяванията на майка си. Аз не мога да го направя. Прекалено съм... — замисли се за най-подходящата дума. — ... напорист. Трябва ми някой, който да накара управител на пенсионен фонд да си помисли: „Всъщност този тип е честен. И си разбира от работата. Далеч повече ми харесва от онзи наперен хлапак от «Морган Стайли».“ Уверявам те, Джон, идеален си.

Този разговор се състоя преди петнайсет години. Оттогава „Кворум“ се разрасна и стана най-големият и най-доходният фонд на всички времена, а дейността му обхващаше всички аспекти на американския живот: недвижими имоти, ипотеки, производство, услуги, технологии. Един от всеки шест нюйоркчани — един от шест — беше нает от компания, чиито заплати зависеха от сделките на „Кворум“. А сделките на „Кворум“ бяха надеждни. Дори сега, в най-голямата икономическа криза от 30-те години насам, когато гиганти като „Лемън Брадърс“ изпитваха затруднения, а правителството полагаше неимоверни усилия да закрепи положението, „Кворум“ продължаваше да трупа скромни, но постоянни приходи. Светът гореше, Уолстрийт бе на колене, но Лени Брукстейн се придържаше към системата си. И нещата вървяха по мед и масло.

От години Лени Брукстейн вярваше, че притежава всичко, което иска. Купи си къщи по целия свят, но рядко напускаше Америка. Прекарваше времето си в имението в Палм Бийч, апартамента на Пето авеню и къщата на първа линия до водата на остров Нантъкет. Устройваше приеми, на които идваха всички. Даряваше милиони за любимите си каузи и изпитваше приятна топлина в себе си. Закупи трийсетметрова яхта, обзаведена от Терънс Дисдейл, и частен еърбъс А-340, който летя само два пъти. От време на време преспиваше с някоя от манекенките, които непрестанно се стараеха да се навъртат около него. Никога обаче не завърди „гаджета“. Заобикаляха го хора, повечето от които харесваше, но нямаше приятели в традиционния

смисъл на думата. Всички познати на Лени Брукстейн го обичаха, ала самият той не раздаваше интимност, както околните добре знаеха.

Докато не срещна Грейс Ноулс.

По-млада поне с трийсет години от Лени Брукстейн, Грейс Ноулс беше най-малката от прочутите сестри Ноулс — от каймака на нюйоркското общество, дъщери на покойния Купър Ноулс. В резултат от сделки с недвижими имоти Ноулс бе натрупал няколкостотин милиона долара. Беше харесван, дори бизнес съперниците му неизменно го описваха като „чаровен“, „джентълмен“, „стара школа“. Подобно на по-големите си сестри, Констанс и Онър, Грейс обожаваше баща си. Той почина, когато тя беше на единайсет, и смъртта му остави празнина в живота ѝ, която нищо не можеше да запълни.

Майката на Грейс се омъжи отново — още три пъти — и се пренесе за постоянно в Ийст Хамптън, където животът на момичетата до голяма степен продължи постарому: училище, пазаруване, партита, ваканции, пак пазаруване. Кони и Онър бяха хубави и доста търсени от престижните ергени на Ню Йорк. По всеобщо мнение обаче Грейс беше най-красивата от сестрите Ноулс. Когато на тринайсет се захвани със спортна гимнастика, за да се разсее от непреодолимата тъга по баща си, по-големите ѝ сестри изпитаха облекчение. Гимнастиката означаваше тренировки и пътувания извън щата — по много и от двете. След като те се омъжат благополучно, нямаше да има лошо в това Грейс отново да започне да ходи по събирания с тях. Но дотогава неприкрито насърчаваха увлечението на най-малката си сестра по успоредката.

Когато навърши осемнайсет, Грейс изостави състезанията. Междувременно Кони се омъжи за инвестиционния банкер Майкъл Грей, който не само изглеждаше като актьор, но и имаше надеждна кариера в „Лемън Брадърс“, а Онър удари джакпота, като хвана Джак Уорнър, конгресмен на републиканците от Двайсети избирателен район на Ню Йорк. Джак вече сериозно бе спряган за кандидат за Сената, а един ден дори за президентството. Много вестници отбелязаха сватбата им, а снимки от медения им месец се появиха в национални таблоиди. Като евентуална бъдеща първа дама, Онър можеше да прояви великодушие към малката си сестра. Именно тя

покани Грейс на градинското парти, където „малката“ се запозна с Лени Брукстейн.

През последвалите години и Лени, и Грейс описваха първата си среща като пословичната „гръмотевица“. Грейс, едва на осемнайсет, все още дете, нямаше никакъв опит извън защитения си, охолен живот в Ийст Хамптън. Дори приятелките й от гимнастиката бяха заможни. Независимо от това притежаваше удивителна неподправеност. Лени Брукстейн беше свикнал с жени, които майка му би нарекла „изискващи“. Всяка, с която бе спал, искаше нещо от него — пари, бижута, кола... Грейс Ноулс беше пълната им противоположност. Тя притежаваше качество, което винаги му бе липсало, а силно го желаше. Нещо толкова ценно и убягващо, че той вече се съмняваше дали въобще съществува — невинност. Лени Брукстейн искаше да залови Грейс Ноулс. Искаше да държи тази невинност в ръцете си. Да я притежава.

За Грейс привличането беше още по-просто. Тя имаше нужда от баща. Някой, който да я обича и защитава заради самата нея, така както Купър Ноулс я беше обичал и защитавал. Всъщност Грейс жадуваше да върне времето назад и отново да бъде малко момиче. Да се върне в дните, когато беше напълно и блажено щастлива. Лени Брукстейн ѝ предлагаше тази възможност и тя я грабна с две ръце.

Шест седмици по-късно се ожениха в Нантъкет, пред шестстотин от най-приближените на Лени. Джон Меривейл им беше кум. Съпругата му Каролин и сестрите на Грейс бяха шаферки. Една вечер по време на медения им месец на остров Мустик на Карибите Лени се обърна към нея притеснено:

— Ами деца? Никога не сме го обсъждали. В даден момент, предполагам, ще искаш да станеш майка.

Грейс погледна замислено океана. Мека, златиста светлина танцува по вълните. Най-накрая промълви:

— Не особено. Разбира се, ако ти искаш деца, с радост ще ти родя. Но съм щастлива и така. Нищо не ни липсва, Лени. Разбиращ ли какво имам предвид?

Лени Брукстейн я разбираше.

Това бе един от най-щастливите мигове в живота му.

— Знаеш ли вече как ще се облечеш?

Лени извади някакви документи от дипломатическото си куфарче, сложи очилата за четене и се настани в леглото.

— Знам — отвърна Грейс. — Но е тайна. Искам да те изненадам.

По-рано същия следобед бе прекарала три щастливи часа във „Валентино“ с по-голямата си сестра, Онър. Онър притежаваше невероятен усет за стил и двете обожаваха да пазаруват заедно. Управлятелят затвори магазина, за да могат да разглеждат и пробват тоалетите на спокойствие.

— Чувствам се като палавница — засмя се Грейс. — Да го оставя за последния момент.

— Правилно, но пък се забавляваме, Грейси.

Балът на „Кворум“ беше социалното събитие на сезона. Винаги се провеждаше в началото на юни и бележеше началото на лятото за привилегировани елит на Манхатън, който щеше масово да се оттегли в Ист Хамптън след седмица. Повечето дами, които щяха да присъстват на следващата вечер в „Плаза“, бяха започнали да планират облеклото си, както генерали планират военните си кампании — преди месеци. Поръчваха коприни от Париж, диаманти от Израел и гладуваха от седмици, за да са в идеална форма.

Тази година, естествено, щеше да сеолови леко затягане на коланите заради бедстващата икономика. Последствията се усещаха навсякъде из страната. За Грейс Брукстейн и приятелите й нищо не можеше да се сравни с шока, който преживяха в деня, когато се разчу, че „Лемън Брадърс“ са банкротирали. Сривът на „Лемън“ ги засягаше пряко. Зетят на Грейс — Майкъл Грей — видя как целият му свят се срива изневиделица. Горката Кони. Сигурно се чувствуващо ужасно.

— Трябва малко да променим тона тази година — бе казал Лени на Грейс, — но балът на „Кворум“ ще се проведе. Хората имат нужда от парите, които благотворителност като нашата събират.

— Разбира се, скъпи.

— Но не бива да сме прекалено показни. Състрадание. Състрадание и въздържание. Това трябва да са водещите думи.

С помощта на Онър Грейс купи много скромна черна рокля от „Валентино“ почти без никаква украса. А обувките от „Лубутин“? И те бяха толкова семпли! Нямаше търпение Лени да я види с тях.

Мушкайки се в леглото до него, Грейс загаси нощната лампа от своята страна.

— Само секунда, сладката ми. — Лени се пресегна и отново я запали. — Искам да подпишеш нещо. Къде изчезна? — Започна да рови из листата. — А, ето го.

Подаде ѝ документа и тя взе писалката от него, за да подпише.

— Чакай — засмя се Лени. — Няма ли първо да го прочетеш?

— Не. Защо?

— Защото не знаеш какво подписваш, Грейси. Баща ти не те ли е учили да не подписваш нищо, преди да го прочетеш?

Грейс се обърна към него и го целуна.

— Да, скъпи, но нали ти си го чел? Бих ти поверила живота си, знаеш го, нали?

Лени Брукстейн се усмихна. Грейс имаше право. Знаеше го. И всеки ден благодареше на Бога за това.

Пред входа на „Плаза“ на ъгъла на Пето авеню и Сентрал Парк се бе събрали гарнizon от представители на медиите. Лени Брукстейн даваше бал — партито на годината — и както винаги звездите бяха на фокус. Милиардери и принцове, супермодели и политици, филантропи. Всички, които щяха да присъстват на бала на „Кворум“ тази вечер, имаха нещо общо и то не беше изгарящото желание да помогнат на нуждаещите се. Всички те бяха победители!

Сенатор Джак Уорнър и съпругата му Онър дойдоха сред първите.

— Обиколи квартала още веднъж! — сказа шофьора сенаторът. — Защо ни докара тук толкова рано?

А всъщност само преди десет минути го бе мъмрил, че кара прекалено бавно.

— Да, сенаторе. Извинявайте, сенаторе — отвърна шофьорът и продължи.

Онър Уорнър се вгледа в гневното лице на съпруга си, докато завиваха по Западна Петдесет и седма улица. Беше такъв цял ден, откакто се върна от срещата си с Лени. Надяващ се да не ѝ развали вечерта.

Онър Уорнър се стараеше да е разбираща съпруга, съзнаваше, че политиката е напрегната професия. Достатъчно тежко беше, когато Джак беше конгресмен, но от издигането му в Сената (на забележително ранна възраст — трийсет и шест) стана по-лошо. Светът познаваше Джак Уорнър като месията на републиканците — един консервативен Джак Кенеди на новото хилядолетие. Висок, рус и строен, с решителна брадичка и сериозни сини очи, сенатор Уорнър беше обожаван от гласоподавателите, особено от жените. Олицетворяващо почтеността, старомодните семейни ценности и искаше една добра и силна Америка, за която мнозина се опасяваха, че се срива под краката им. Като гледаха сенатор Уорнър по новините, хванал за ръка красивата си жена, докато двете им момиченца подскачаха около тях, мнозина си възвръщаха вярата в Американската мечта.

„Само да знаеха! — помисли си Онър. — Но от къде да знаят? Никой не може да знае.“

Предпазливо заговори съпруга си:
— Харесва ли ти роклята ми, Джак?

Сенатор Джак Уорнър погледна жена си и се помъчи да си спомни кога за последен път му се е сторила сексуално привлекателна.
„Не че нещо ѝ има. Хубава е, предполагам. Не е дебела.“

Онър Уорнър беше много повече от хубава. Имаше раздалечени зелени очи, руси къдрици и високи скули — всички я смятаха за красавица. Не толкова красива като сестра си Грейс, но все пак впечатляваща. За тази вечер Онър беше избрала от „Валентино“ рокля по тялото без презрамки със същия морски нюанс зелено като очите ѝ. Определено ѝ стоеше великолепно. За непредубедения наблюдател Онър Уорнър беше страшноексапилна.

Джак отвърна навъсено:
— Хубава е. Колко струва?

Онър прехапа долната си устна. Не биваше да плаче. Щеше да ѝ се разтече гримът.

— Взех я под наем. Както и изумрудите. Грейс използва влиянието си.

Сенатор Уорнър се изсмя кисело:
— Много великодушно от нейна страна.
— Моля те, Джак.

Онър постави ръка на бедрото му за примирие, но той я отблъсна, после потропа по стъклената преграда и каза на шофьора:

— Можеш да ни закараш вече. И дано тази вечер свърши по-скоро.

До девет часа кремаво-златният салон на „Плаза“ беше претъпкан до пръсване. В двета края на помещението, под великолепно реставрираните арки, бяха разположени маси с изльскани до блъсък сребърни прибори. Светлината в полилейте се отразяваше от диамантите на дамите, струпали се в центъра на залата, където взаимно се възхищаваха на скъпите си тоалети и споделяха истории за най-новите финансови беди на съпрузите си.

— Няма начин да си позволим ваканция в Сен Тропе тази година. Изключено е.

— Хари ще продава яхтата, представяш ли си? Толкова я обича. Би предпочел да продаде децата, стига някой да склони да ги купи.

— Чу ли за семейство Джонас? Обявили са градската си къща за продан. Люси иска двайсет и три милиона, но при този пазар Карл смята, че ще извадят късмет, ако я продадат на половин цена.

Точно в девет и половина поднесоха вечерята. Всички очи бяха приковани към централната маса. Там, заобиколени от най-близките сътрудници на „Кворум“, седяха Лени и Грейс в царствено величие. Двамата видимо не можеха да откъснат очи един от друг. Други домакини вероятно щяха да настанят най-известните гости на своята маса. Присъстваха принц Алберт на Монако, Брад и Анджелина, както и Бони и съпругата му Али. Но семейство Брукстейн предпочиташе близките си приятели и роднините: Джон и Каролин Меривейл, вицепрезидентът и втората дама в „Кворум“; Андрю Престън, друг висш служител в „Кворум“, и похотливата му съпруга Мария; сенатор Уорнър и съпругата му Онър; най-голямата от сестрите Ноулс — Констанс — и съпругът ѝ Майкъл.

Лени Брукстейн вдигна тост:

— За „Кворум“ и всички, свързани с него.
— За „Кворум“.

Андрю Престън, привлекателен, добре сложен мъж на около четирийсет и пет, с топли очи и нежна усмивка, видя как жена му става

с чаша шампанско в ръка и с ужас установи, че тя пак е с нова рокля.

Не че не изглеждаше чудесно с нея. Мария винаги изглеждаше чудесно. Бивша актриса и оперна прима Мария Престън беше впечатляваща: гривата от кестенява коса и стегнатите бели гърди, които не се подчиняваха на законите на гравитацията, я превръщаха в красавица. Но по-скоро маниерът ѝ, блъсъкът в очите, дълбокият гърлен смях и предизвикателното полюляване на бедрата краха мъжете да падат в краката ѝ. Никой не разбираше защо огнена жена като Мария Кармайн се е омъжила за обикновен, стандартен бизнесмен като Андрю Престън. Самият Андрю също не разбираше.

Тя можеше да се омъжи за всеки — за филмов актьор, за милиардер като Лени... и вероятно щеше да е по-добре, ако го беше направила.

Андрю Престън обичаше съпругата си безрезервно. Именно поради любовта си и дълбокото си чувство, че е недостоен за нея, той ѝ прощаваше изключително много неща: изневерите, лъжите, прекаленото харчене. Андрю изкарваше добри пари в „Кворум“; едно малко състояние според стандартите на повечето хора. Но колкото повече печелеше, толкова повече харчеше Мария. При нея това се бе превърнало в болестно състояние, пристрастеност. Месец след месец теглеше стотици хиляди от кредитните им карти. Дрехи, коли, цветя, диаманти, хотелски апартаменти по осем хиляди долара на вечер, където прекарваше нощите бог знае с кого... Нямаше значение. Мария харчеше заради тръпката да харчи.

— Искаш да приличам на просякиня ли, Анди? Искаш да седя до онази самодоволна кучка Грейс Брукстейн облечена в парцали, така ли?!

Мария завиждаше на Грейс. Всъщност тя завиждаше на всички жени. Това беше част от огнения ѝ италиански темперамент, който Андрю Престън обожаваше. Опитваше се да я убеди:

— Скъпа, ти си два пъти повече жена от Грейс — казваше ѝ той.

— Можеш да навлечеш чувал и пак ще я засенчиш.

— Искаш да навлека чувал ли?!

— Не, не, разбира се. Но, Мария, вноските за къщата... Облечи някоя от многобройните си рокли. Само тази година...

Не биваше да го казва. Мария го наказа, като не само си купи нова рокля, но купи най-скъпата, която успя да намери — обсипана със

скъпоценни камъни феерия от пера и дантели. При вида ѝ сърцето на Андрю се сви. Дълговете им ставаха все по-сериозни и по-сериозни.

Щеше да се наложи отново да говори с Лени. Но той вече бе проявил невероятна щедрост. Колко ли още можеше да го притиска, преди да му откаже?

Андрю Престън бръкна във вътрешния джоб на смокинга си и когато никой не го гледаше, пъхна три хапчета ксанакс в устата си и ги проглътна с шампанско.

„Винаги си знаел, че трудно ще задържиш Мария. Измисли начин, Андрю. Измисли начин.“

— Добре ли си, Андрю? — Каролин Меривейл, съпругата на Джон Меривейл, бе забелязала посивялото му лице. — Приличаш на човек, върху чиито рамене са се стоварили всичките грижи на света.

— Нищо подобно. — Андрю се насили да се усмихне. — Изглеждаш ослепително тази вечер, Каро, както обикновено.

— Благодаря. С Джон се постарахме да сме малко по-скромни, предвид сегашното икономическо състояние.

Това бе злобно подмятане по адрес на Мария. Андрю го отминал без коментар, но за сетен път си помисли колко ненавижда Каролин Меривейл. Съжаляваше Джон, задето е свързал живота си с такава вещица. Нищо чудно, че винаги изглеждаше толкова унил.

За всеки, който има очи, бе видно колко нещастен е бракът на семейство Меривейл. За всеки, с изключение на Лени и Грейс Брукстейн. Двамата бяха много влюбени и явно предполагаха, че всички останали се къпят в щастие като тяхното.

„Лесно е да поддържаш любовта жива, когато разполагаш с милиарди долари, които да наливаш в нея“, помисли си Андрю? Но може би не беше справедлив. Младата госпожа Брукстейн очевидно не се бе омъжила заради парите. Тя просто беше наивна и истински вярваше, че Каролин Меривейл ѝ е приятелка. Никога не забелязваше завистта, която проблясваше в очите на по-възрастната жена. Но Андрю Престън я виждаше. Каролин Меривейл беше кучка и беснееше, че Грейс е първата дама на „Кворум“. Тя, Каролин Меривейл, бе толкова по-подходяща за ролята. По-скоро привлекателна, отколкото красива, със силни, интелигентни черти и късо подстригана черна коса, Каролин някога бе имала преуспяваща кариера като адвокат. Това, разбира се, беше преди години.

Благодарение на Лени Брукстейн съпругът ѝ Джон бе станал изключително богат и работните дни на Каролин бяха свършили отдавна, но амбицията ѝ далеч не беше угаснала.

За разлика от нея, Джон Меривейл никога не бе притежавал амбиция. Работеше здравата в „Кворум“, приемаше толкова, колкото Лени решаваше да му даде, и изглеждаше благодарен. Каролин му се присмиваше:

— Ти си като пале, Джон. Свил си се в краката на господаря си и предано махаш с опашка. Нищо чудно, че Лени не те уважава.

— Лени ме у-у-уважава. Ти не-е-е го п-п-правиши.

— Така е, а и защо да те уважавам? Искам мъж, Джон, не лакей. Настоявай за справедливост. Изправи се и се докажи.

Андрю Престън погледна към Джон Меривейл от другата страна на масата. Лени разказваше анекдот, а Джон попиваше всяка дума. „Умен е, но е слабохарактерен“ — помисли си Андрю. В „Кворум“ имаше място само за един крал и Каролин Меривейл с нищо не можеше да промени това положение. Всички се бяха впили в Лени. И те бяха щастливците. Горкият Майкъл Грей. Седеше вдясно от Мария и също внимателно слушаше Лени. Сполетялото семейство Грей беше като обица на ухoto за всички. В един миг бяха центърът на вниманието в Манхатън, живееха в Гринич Вилидж. Летата прекарваха в Южна Франция, а през зимата отскачаха в ремонтирания си малък замък в Аспен. В следващия миг — бум — и всичко изчезна. Говореше се, че Майк Грей е вложил всичките си пари в акции на „Лемън Брадърс“. Децата им — Кейд и Купър — още учеха в частни училища само защото Грейс Брукстейн бе настояла да поеме разходите по образованието им.

Мария прошепна в ухoto на Андрю:

— Аукционът започва след няколко минути, Анди. Хвърлила съм око на стар часовник „Картие“. Ти ли ще наддаваш за него, или аз?

По време на наддаването Грейс Брукстейн се усмихваше и ръкопляскаше, но изпита облекчение, когато аукционът приключи и дойде време за танците.

— Мразя тези неща — прошепна тя на Лени, докато той я водеше по дансинга. — Егото на всички тези мъже ги кара да наддават

един през друг. Всеки иска да се потупа по гърдите.

— Знам — Лени нежно я погали по гърба, — но тези биещи се в гърдите мъже току-що събраха петнайсет miliona за фонда ни. При сегашното състояние на икономиката това не е никак зле.

— Може ли да ти отнема кавалера? Цяла вечер не съм разменила и дума с любимия си зет.

Кони, най-голямата сестра на Грейс, постави ръце върху кръста на Лени и Лени и Грейс се усмихнаха.

— Любим зет, така ли? — попита Грейс развеселено. — Моли се Джак да не те чуе.

— О, Джак... — Кони махна пренебрежително с ръка. — Мрачен е цяла вечер. Мислех, че да си сенатор е забавно. Човек би решил, че той е загубил къщата, работата и спестяванията си. Хайде, Лени, развесели момичето, ако обичаш.

Грейс загледа как съпругът ѝ танцува със сестра ѝ. Беше притиснал Кони, за да ѝ нашепва утешителни думи. Обичаше ги и двамата. И им се възхищаваше заради начина, по който Кони се шегуваше със себе си, когато преживяваше тежки моменти, и заради неизчерпаемото и неподправено състрадание на Лени. Хората постоянно повтаряха колко е щастлива, че се е омъжила за него. И тя беше съгласна с тях.

Разбира се, имаше и лоша страна да си омъжена за най-прекрасния мъж на света. Толкова много хора обичаха Лени и разчитаха на него, че Грейс рядко разполагаше с цялото му внимание. Следващата седмица щяха да летят за Нантъкет — любимото ѝ място, — за да изкарат двуседмична ваканция. Но понеже бе великодушен домакин, Лени, естествено, покани всички, които седяха с тях на масата, да се присъединят.

— Обещай ми да прекараме поне една вечер само двамата — помоли Грейс, когато най-после си легнаха.

Балът беше забавен, но изтощителен. Мисълта за още светски живот и общуване с хора я изпълваше с ужас.

— Не се притеснявай. Няма да дойдат всички. А дори да дойдат, ще прекараме заедно повече от една вечер. Обещавам. Къщата е достатъчно голяма, за да се измъкнем от компанията им.

2.

Беше събота сутринта след бала на „Кворум“ и Джон Меривейл лежеше до съпругата си.

— Моля те, К-к-каролин. Не искам.

— Не ме интересува какво искаш, жалък червей такъв! Направи го!

Джон Меривейл затвори очи и се спусна под чаршафите, докато не стигна до грижливо подрязаните черни косми на триъгълника между бедрата на съпругата му.

Каролин не преставаше с нападките:

— Ако не беше толкова безпомощен като мъж, нямаше да се налага да го правиш. Но понеже за пореден път не успя да стигнеш до ерекция, това е най-малкото, което можеш да направиш.

Джон Меривейл започна да изпълнява онова, което се очакваше от него. Ненавиждаше оралнияекс. Отблъскваше го и му се струваше нереден, но отдавна бяха отминали дните, когато можеше да следва собствените си желания. Сексуалният му живот се бе превърнал в серия от нощи унижения. Най-лошо беше през уикенда. Каролин очакваше сутрешно изпълнение в съботите, а понякога и матине в неделя. Джон не разбираше как жена, която така силно го презира, продължава да настоява да правятекс. Но Каролин сякаш се възбудждаше, като го унижаваше и подчиняваше на волята си.

Докато тя се извиваше от удоволствие, той едва потискаше желанието да повърне. Понякога фантазираше как се спасява. Как един ден ще излезе и повече няма да се върне или ще я упои и после ще я удушси, докато спи. Знаеше обаче, че никога няма да му стигне смелостта да го направи. Това беше най-лошото в нещастния му брак. Жена му беше права: той беше слабохарактерен страхливец.

Когато се запознаха, Джон се надяваше да черпи сили от нейната доминиращата личност; разчиташе самоувереността и амбициите ѝ да компенсират неговата плахост. В продължение на няколко блажени месеца беше точно така, но не мина много време и истинската същност на съпругата му се прояви. Амбицията на Каролин не беше

положителна сила, както при Лени Брукстейн. Тя бе черна дупка, изсмукваща живота от всичко, до което се доближи. Когато Джон Меривейл осъзна за какво чудовище се е оженил, вече беше късно. Ако се разведеше с нея, тя щеше да го изобличи пред света като сексуален инвалид. А той нямаше да понесе това унижение.

За щастие бяха необходими само няколко минути Каролин да стигне до оргазъм. Веднага след това тя стана и отиде в банята, като остави Джон да застеле леглото с нови чаршафи. Семейство Меривейл разполагаше с малка армия от прислужници и икономки в градската си, подобна на палат къща и нямаше нужда той да се занимава с това, но Каролин настояваше. Веднъж реши, че чаршафите не са добре опънати, и разби стъклен флакон парфюм в лицето му. Направиха му шестнайсет шева на лявата буза и му остана белег. Обясни, че е бил нападнат, което — по негово виждане — не беше далеч от истината.

Ако не беше Лени Брукстейн, Джон Меривейл щеше да се самоубие преди години. Дружбата с Лени, неговата топлина и непринуденост, готовността да се пошегува дори когато бизнесът не вървеше, беше най-скъпоценното нещо в живота на Джон. Той живееше заради офиса и работата си в „Кворум“, не заради парите и мощта, а защото искаше Лени да се гордее с него. Лени Брукстейн беше единственият човек, който му беше повярвал. Недодялан и непривлекателен, с червена коса, бледи очи и тънки крайници, Джон не беше популярен в училище. Нямаше братя или сестри, с които да споделя неволите си или скромните успехи, докато растеше. Дори родителите му изпитваха разочарование от него. Те, естествено, никога не казаха нищо, но не се и налагаше. Джон го усещаше.

На сватбата му с Каролин дочу майка му да казва на една от лелите му:

— С Фред, разбира се, сме очаровани. Не сме очаквали Джон да се ожени за такова интелигентно и привлекателно момиче. Ако трябва да съм откровена, бяхме загубили надежда да го видим женен. Наистина, мило момче е, но не е Кари Грант.

Фактът, че собствената му съпруга го презира, нараняваше Джон, но не го изненадваше. Цял живот хората го бяха презирали. Именно дружбата на Лени Брукстейн и огромното доверие, което той му гласува, се оказаха голямата изненада в живота му. Той дължеше на Лени Брукстейн всичко.

Каролин естествено не смяташе така. Завистта ѝ към Лени и Грейс се засили толкова много през годините, че сега ѝ се налагаше да полага усилия, за да я прикрива. Когато бяха насаме, тя наричаше пренебрежително Лени „онзи старец“, а Грейс — „онази кучка“, но напоследък бе започнала съвсем открито да демонстрира ненавистта си. За Джон това превръщаше събирания като снощиния бал на „Кворум“ в малък ужас. Изпитваше огромна привързаност към Лени Брукстейн, но страхът от съпругата му беше по-голям. И Каролин Меривейл го знаеше.

По време на закуската Джон се опита да подхване разговор.

— Като се имат предвид обстоятелствата, снощи събрахме доста п-п-пари.

Каролин отпи от кафето и не отрони дума.

— Знам, че Лени е останал д-д-доволен.

— Петнайсет милиона? — изсмя се Каролин презрително. — Това е нищо за стареца. Можеше да подпише чек за такава сума и да се приключи, но така нямаше да чуе ласкателствата. Всички се изреждаха да му обясняват колко е велик и какъв филантроп е. А и не би пропуснал да снимат шест хиляди пъти скъпата му Грейс, нали?

Джон мажеше тънък слой масло по препечената филийка и избягваше да погледне жена си в очите. От опит знаеше колко лесно се разпалва гневът ѝ. Една погрешна стъпка и ще го насочи срещу него. За пореден път се прокле за своята плахост. Защо се страхуваше толкова от нея?

С надеждата да я умилостиви, той промълви:

— Впрочем, Лени ни покани в Нантъкет следващата седмица. Не се беспокой. Отказах.

— И защо го направи?!

— Ами... предположих...

— Предположил си?! — Очите на Каролин блестяха от гняв. — Как смееш да предполагаш каквото и да било?!

За миг Джон се запита дали няма да го удари с нещо. С голям срам установи, че ръката му трепери, докато оставяше чашата кафе върху чинийката.

— Кой друг е поканен?

— В-в-всички. Семейство Престън, сестрите на Грейс.

— И искаш Андрю Престън цяла седмица да се умилква на Лени и да те извести в „Кворум“, докато ти стоиш тук? Господи, Джон, толкова ли си глупав?

Джон отвори уста да възрази, но се отказал. За Андрю Престън нямаше никаква надежда да го извести, а и едва ли би се опитал. Нямаше да посмее. Но защо да спори с Каролин?

— Значи искаш да отидем? — попита той.

— Не искам да ходя, Джон. Не си представям нищо по-ужасно от това да прекарам една седмица на някакъв остров с малоумната инфантилна жена на Лени Брукстейн. Но ще отидем!

След тези думи величествено излезе от стаята.

Едва тогава Джон Меривейл си позволи да се усмихне леко.

Тактиката му даваше отличен резултат. Трябваше само малко кураж.

3.

В събота сенатор Джак Уорнър се събуди с ужасен махмурлук. Онър беше излязла рано, за да отиде на йога. На долния етаж на фермата, преобразувана в елегантна къща, дъщерите му Боби и Роуз си крещяха в детската стая.

Къде, по дяволите, беше Илсе?

Новата холандска бавачка правеше страхотни свирки, но имаше доста какво да се желае относно гледането на децата. Досега Джак се бе съпротивлявал наисканията на Онър да уволнят Илсе. Тази сутрин обаче промени решението си. Една спокойна съботна сутрин струваше много повече от добра свирка. Светът на сенатор Джак Уорнър гъмжеше от жени, които правят хубави свирки. Тишината и спокойствието, от друга страна, бяха безценни.

От тригодишна възраст Джак Уорнър искаше да стане президент на Съединените американски щати. Беше август 1974 година и родителите му гледаха по телевизията как Ричард Никсън подава оставка.

— Какво прави този чичко? — попита майка си малкият Джак.

Отговори баща му:

— Напуска най-хубавата работа на този свят, сине. Той е лъжец и глупак.

Джак се замисли за малко и попита:

— След като е глупак, как е получил най-хубавата работа на този свят?

— Много добър въпрос — засмя се баща му.

— И сега кой ще върши работата му?

— Защо питаш, Джако? — Баща му го взе в ската си и гальовно разроши косата му. — Ти ли я искаш?

„Да — помисли си Джак. — След като е най-хубавата работа на този свят, искам я.“

Досега по пътя на Джак Уорнър към Белия дом нямаше никакви препятствия. Завърши ли като първенец на класа си в Андовър? Да. Положи ли доста труд като доброволец и социален служител? Да.

Завърши ли „Йейл“ и право в „Харвард“? Да. Беше ли партньор в престижна адвокатска кантора в Ню Йорк? Да. След две кратки стажувания в сенаторски кампании Джак Уорнър се кандидатира за Конгреса и спечели в Двайсети избирателен район с убедителна преднина още на двайсет и девет години. Джак Уорнър никога не се сприятеливаше, не постъпваше на работа, не отиваше на събиране и не преспиваше с жена, преди първо да се запита как ще изглежда това в характеристиката му. В редките случаи, когато лягаше с не много подходящо момиче, си даваше труда това да стане далеч от вечно дебнешките очи на потенциалните му избиратели. Но такива случаи бяха рядкост. Джак се стараеше да е на подходящото място в подходящото време с подходящите хора. Знаеше, че го харесват, защото олицетворява американца: привлекателен, уверен, добър.

Като всичко друго в живота на Джак Уорнър, женитбата му с Онър Ноулс беше внимателно обмислено политическо решение.

Фред Фаръл, ръководител на кампанията му, го осведоми:

— Проучванията сочат, че още те смятат за прекалено млад, за да се кандидатиращ за Сената. Трябва да ти създадем имидж на по-зрял.

Джак се подразни.

— Как?! Да си пусна брада ли? Да почна да нося жилетки към костюмите?

— Всъщност брадата не е лоша идея, но ще е най-добре да се ожениш. Няколко деца също не биха навредили. Неомъжените жени те одобряват, но трябва да спечелиш и семейните гласоподаватели.

— Добре. Ще поискам ръката на Керън през уикенда.

Керън Конъли му беше гадже от десет месеца и първата му сериозна любов. Единствено дете в уважавано от политиците семейство — баща ѝ, Мич, никога бе началник на персонала на Белия дом, — тя беше красива, интелигентна и добра. Обожаваше Джак. Често бяха говорили как един ден ще се оженят, след като тя завърши образованието си, а неговата работа като конгресмен понамале. Явно този ден беше настъпил.

Фред Фаръл свърси вежди.

— Не съм сигурен дали Керън е най-подходяща. Мило момиче е и така нататък, но твоята съпруга трябва...

— Какво не ѝ е наред? — наежи се Джак.

— Не че нещо ѝ има. Не го приемай лично, Джак, но според мен ти трябва някой с „по-привличащи“ качества. Да е от по-висше общество. Няма да навреди, ако е и богата.

— Защо?

— Заради бъдещето ти, скъпо момче. — Фред Феръл поклати неодобрително глава. — Предполагам, че политическите ти амбиции не свършват със Сената.

— Не, естествено.

— Чудесно. Тогава започни да мислиш практично. Имаш ли представа колко струва кандидатирането за президент в наши дни?

Джак имаше доста добра представа. В стремежа си да стъпят в Белия дом мнозина заможни мъже бяха загубили цялото си състояние. Въпреки това му се струваше недостойно да се ожени за пари.

— Слушай, имам предвид едно момиче. Опознай я и виж какво мислиш.

Три месеца по-късно конгресменът Джак Уорнър се ожени сред много светски шум за заможната Онър Ноулс. Денят, в който заминаха на медения си месец, Керън Конъли се самоуби, като преряза вените си във ваната. От уважение към баща ѝ пресата не раздуха историята.

За Онър Ноулс шеметната романтична връзка с най-желания конгресмен в страната беше най-вълнуващото нещо, което ѝ се беше случвало. От малка се чувстваше пренебрегната. Смятала по-голямата ѝ сестра, Констанс, за умницата в семейството и определено беше любимка на майка им. Грейс, най-малката, беше истинска красавица и отявлената любимка на баща им, докато беше жив. Онър имаше чувството, че е невидима. За никого нямаше значение, че е интелигентна и привлекателна посвоему. „Аз съм резервната гума; певицата от хора, която никой не забелязва“ — мислеше си тя.

Беше колкото вълнуващо, толкова и неочеквано привлекателен мъж да ѝ обърне внимание (и не само привлекателен, но и вероятен бъдещ президент). Дори не ѝ хрумна да се запита какви са мотивите му, нито защо я поведе към олтара с такава скорост. Джак, както тя скоро щеше да разбере, правеше всичко бързо. Едва я покани на среща и ѝ направи предложение; точно прие и той ангажира църква; щом се върнаха от медения месец, той започна да настоява тя да забременее.

— Защо да бързаме? — засмя се Онър, докато една нощ галеше русата му глава в леглото. Все още не можеше да повярва, че наистина

се буди до него. Той беше идеален. И не само външно. Беше благороден, смел, със замах. Искаше толкова хубави неща за Америка.

— Женени сме от пет минути. Защо да не се наслаждаваме един на друг известно време?

Но Джак се оказа настойчив. Искаше семейство, и то веднага. По време на медения им месец в Таити Онър се притесни. Джак получи телефонно обаждане от дома сутринта след като пристигнаха, и видимо се разстрои. Отказа да отидат на плуването с шнорхели, както бяха замислили, и почти не й продума до края на деня. Същата нощ не престана да крещи на сън „Керън“. Когато на следващия ден Онър започна да го разпитва, той зае отбранителна позиция. „Господи, Онър, и за сънищата ми ли ще ме разпитваш?“

Замислен и унил цялата седмица, той отказваше да сподели какво го тормози и избягваше всичките й опити за близост. Дори не желаеше да се любят. Но щом се върнаха в Ню Йорк, за огромна радост на Онър лошото му настроение се изпари. Непрестанно настояваше да се любят.

„Няма да иска деца, ако не ме обича — убеждаваше се тя. — По този начин иска да ми се извини за Таити. И наистина — защо да чакаме? Какво по-сладко от това един малък Джак да тича наоколо?“

Първата им дъщеря — Роберта — се роди девет месеца по-късно, а след една година на бял свят се появи сестра ѝ Роуз. Онър още не бе отслабнала след износването на Роберта, когато зачена Роуз. В резултат на вечерята по случай втората годишнина от брака им тя бе почти двайсет килограма по-дебела, отколкото в деня на сватбата им.

— Защо не се захванеш отново с тичане — предложи Джак безцеремонно, докато ядяха панираните миди. — Или ходи със сестра си при нейния треньор. Грейс изглежда фантастично в момента. Явно онзи тип си разбира от работата.

Все едно я зашлели. Грейс?! Защо всички винаги говореха за Грейс?

Когато се омъжи за Джак, тя за пръв път се почувства звездата в шоуто. Докато растяха, винаги Грейс получаваше цялото внимание, и то без да прави никакви усилия. Само като влезеше в стаята, тя приковаваше погледите и присъствието на Онър моментално биваше забравено. Онър доста се стараеше да потисне ревността и недоволството си. Знаеше, че Грейс я обича и я възприема като най-

добрата си приятелка, въпреки това на моменти си фантазираше как сестра ѝ претърпява злополука. Представяше си я как пада от успоредката, а съвършеното ѝ тяло лежи изпочупено на пода; или попада в катастрофа с кола и пламъци унищожават изящните черти на лицето ѝ. „Пламъците на моята омраза.“ Създаваше колко лошо е да фантазира такива неща, но ѝ олекваше.

Когато се омъжи за Джак, си помисли: „Всичко това сега остава зад гърба ми. Сега съм щастлива и известна, и прекрасен човек е влюбен в мен, мога да съм по-голямата сестра, каквато Грейс винаги е искала да бъда.“

Но не се получи така. По ирония на съдбата именно тя запозна Грейс с Лени Брукстейн при едно от събиранятията за набиране на средства за кампанията на Джак. Две седмици по-късно Грейс обяви, че са влюбени.

Отначало Онър взе думите ѝ за шега. Когато осъзна грешката си, ѝ прилоша.

— Грейси, ти си едва на осемнайсет. Той може да ти бъде дядо.

— Знам. Това е лудост. — Грейс се засмя с пленителния си смях, при който всички мъже се разтапяха като масло на огън. — Никога не съм си представяла, че ще изпитвам такива чувства към някой като Лени, но — ето. Толкова съм щастлива, Онър. Наистина. И с Лени е така. Защо не се радваш за нас?

— Скъпа, радвам се, ако истински го искаш.

Но Онър никак не се радваше; беше направо бясна.

За Грейс не беше достатъчно да се задоволи с някой нормален, богат банкер, както бе направила Кони. О, не. Мадам грабна най-големия милиардер в Ню Йорк. Краткият миг, в който Онър Ноулс попадна под светлините на прожекторите, бе отминал. Докато тя седеше вкъщи, дебела и изтощена, Грейс отново бе станала жената, за която всички говореха. А ето че сега и Джак я сравняваше в неблагоприятна светлина с нея само защото беше натрупала няколко килограма, след като роди неговите деца! Наистина не се издържаше.

Въпреки това Онър си налагаше да издържа; правеше го стоически и мълчаливо. По същия начин, по който понасяше пренебрежението на Джак към нея и децата, себичността му, унищожителната му амбиция и от скоро — неговите изневери. Смъкна излишните килограми до последния грам. В очите на обществеността

сенатор Уорнър и съпругата му имаха приказен брак и Онър не възнамеряваше да разсейва тази заблуда. Преструвката беше единственото, което ѝ остана, и тя се усмихваше предано при неговите речи, даваше интервюта за списания за това как е уредила дома им и за всеотдайността на Джак като баща. Естествено знаеше, че напоследък Джак се задява с бавачката, но по-скоро щеше да умре, отколкото да го признае.

Същото важеше и за омразата ѝ към сестра ѝ. Онър Уорнър поддържаше близки отношения и с двете си сестри, особено с Грейс. Обядваха заедно два пъти седмично, редовно обикаляха магазините и прекарваха ваканциите си фамилно. Ала зад любящата сестринска фасада гневът на Онър клокочеше като надигаща се лава.

Джак насърчаваше съпругата си да укрепва връзките си със семейство Брукстейн.

— За наше добро е, скъпа. Трябва да прекарваш повече време с Грейс. Знам колко много я обичаш. А така и мен често ме виждат с Лени. Ако Лени Брукстейн подкрепи кандидатурата ми за Белия дом, след четири години нищо няма да ми попречи да спечеля.

Онър разсъждаваше така: „Ако Джак се кандидатира за президент, ще спре да гони фусти. Прекалено рисковано е за него. Освен това, ако стане президент с парите на Лени Брукстейн, аз ще съм първа дама. Дори Грейс не може да надмине това.“

Напоследък обаче привързаността на Джак към роднините му милиардери необяснимо бе охладняла. Започна се със забележки към облеклото на Грейс и растващото коремче на Лени. В дните преди бала на „Кворум“ нападките се засилиха. Джак си позволяваше да пие много, а вкъщи пред Онър не представаше да роптае срещу „предателствата“ на Лени и неговата „арогантност“.

— Какъв гадняр! Кой си мисли, че е насреща му?! Някой от подчинените му ли? — бръщолевеше той. — Ако иска да му близкат задника, да се обърне към Джон Меривейл или Престън. Аз съм американски сенатор.

Онър нямаше представа за какво говори той. Изгаряше от желание да го попита, но се страхуваше. Независимо от всичко, продължаваше да обича съпруга си. Дълбоко в себе си вярваше, че ако подкрепя кариерата на Джак — казва нещата на място, носи

подходящите дрехи, дава правилните вечери, — един ден той отново ще се влюби в нея.

Нямаше откъде да знае, че Джак никога не я е обичал.

Джак слезе долу по халат, за да си потърси алказелцер. Роберта, която всички наричаха Боби, връхлятя в ръцете му като торпедо.

— Татко! — Руса и пълничка като ренесансово купидонче, Боби беше много обичливо дете. — Илсе каза, че ако не слушаме, няма да отидем в Нетъкит. Не е вярно, нали?

Джак оставил дъщеря си на пода.

— Не закачай баща си, Роберта — разпореди се Илсе.

— Но ние харесваме Нетъкит. Дори Роуз го харесва. Нали, Роузи?

Четиригодишната Роуз водеше червила „Диор“ от несесера на майка си и ги чупеше на две, за да рисува с тях по пода. Илсе, прекалено заета да прави мили очи на работодателя си, не я забелязваше.

— Мога ли да помогна с нещо, сенатор Уорнър?

— Не! — сопна се Джак.

Нантъкет. Съвсем беше забравил за това. Снощи негодникът Брукстейн бе поканил всички в имението си. Сякаш бяха неразделни приятели.

Гордостта на Джак Уорнър бе силно накърнена, когато се обрна към Лени Брукстейн за помощ. Не би го направил, ако не беше крайно наложително. Нямаше друг изход. Всичко започна под формата на игра за намаляване на стреса. Няколко невинни залагания тук-там — на конни надбягвания, на масите за блекджек. Загубите започнаха да се натрупват. Комарът отприщи една скрита слабост, за която дори Джак Уорнър не подозираше. Първоначално беше вълнуващо, еззализиращо и пристрастяващо. Напоследък пристрастяването започна да му тежи доста от финансова гледна точка. Истинският риск обаче бе по отношение на политиката. Джак бе изградил кариерата си с репутацията на праволинеен християнски консерватор. Играта на комар не беше незаконна, но той мигом щеше да загуби гласовете на семейните избиратели.

Фред Фаръл му го каза направо:

— Трябва да престанеш, Джак. Веднага. Изплати си дълговете и започни на чисто.

Сякаш беше лесно! Как да си плати дълговете?! Цялото наследство на Онър бе свършило, след като купиха фермата и заделиха средства за образованието на децата. Като сенатор, Джак получаваше по сто и четирийсет хиляди годишно — само малка част от онова, което беше изкарвал като юрист, и далеч по-малко от онова, което вече дължеше на едни, неко казано, съмнителни типове.

Нямаше как да се измъкне. Налагаше се да се обърне към зет си. Да, щеше да е унизително, но след като му обясни положението, Лени щеше да му помогне. Когато станеше президент, щеше да му се издължи хилядократно.

Оказа се, че вместо да подпише чек, Лени Брукстейн му изнесе лекция.

— Жал ми е за теб, Джак. Наистина ми е жал, но не мога да ти помогна. Баща ми беше комардия и по тази причина майка ми живя в ад. Ако не бяха приятелите му, които от време на време плащаха задълженията му, онзи кошмар щеше да свърши доста по-рано. А стана така, че той профука парите, които щяха да покрият лечението на мама.

Джак се постара да запази самообладание.

— При цялото ми уважение, Лени, не смятам, че приличам на баща ти. Аз съм американски сенатор. Парите ще ти бъдат върнати, както знаеш. Става въпрос за разрешаване на временен проблем.

Лени се усмихна дружелюбно.

— В такъв случай съм убеден, че ще го разрешиш сам. Има ли нещо друго?

Снизходителен негодник! Това не беше само отказ, това беше отпращдане. Джак Уорнър нямаше да забрави обидата, докато е жив. Първата му реакция вчера беше да каже на Лени Брукстейн да си завре поканата за Нантъкет в задника, но премисли. Всъщност той все още се нуждаеше от сериозна финансова инжекция. Онър и Грейс бяха близки. Ако Онър обработеше малката си сестра, Грейс щеше да успее да повлияе на обичния си съпруг. При такъв подход, разбира се, той трябваше да признае на Онър за натрупаните дългове от комар. Перспективата не изглеждаше розова, но в крайна сметка какво щеше да направи тя? Да го напусне? Едва ли.

Обърна се към Илсе.

— В понеделник рано сутринта тръгваме за Нантъкет. Погрижи се багажът на децата да е събран, а те да са готови.

Боби стрелна бавачката с тържествуващ поглед.

— Видя ли! Казах ти, че ще отидем.

— Да, сър. Има ли нещо... специално... което аз да си взема за вас!

Тя му намигна многозначително, нямаше начин посланието да не бъде разбрано.

Джак подходи безмилостно:

— Не. Ти няма да дойдеш с нас. От понеделник си уволнена.

Грабна алказелцера от шкафа и се върна в леглото.

4.

Кони Грей седеше на детската площадка и наблюдаваше синовете си на катерушката.

Толкова бяха невинни. Нямаха представа, че светът около тях се срива.

Шестгодишният Кейд беше одрал кожата на баща си Майкъл. Тъмнокос, със смуглъл тен, той притежаваше откритото, щастливо, честно лице на Майк. Купър приличаше повече на нея. Беше светъл, имаше по-женствени черти и като цяло беше по-сложно дете: чувствително, напрегнато. И двете момчета бяха високоинтелигентни и как да не са — с родители като тях? Но четиригодишният Купър се проявяваше като по-задълбочения мислител.

„Какво ли ще си помисли, ако научи какви ги е вършила майка му? Възможно е един ден, когато порасне, да разбере. Когато човек е отчаян, прави отчаяни неща.“

Най-голямата сестра Ноулс — Кони — беше пълна отличничка от първи клас. Гордостта и радостта на майка си, тя трябваше да се задоволи само с уважението и привързаността на баща си. Сърцето на Купър Ноулс принадлежеше на най-малката му дъщеря — Грейс.

Също като Онър, и Кони отрано разбра, че бебето на фамилията е „специално“, затрогващо, прекрасно дете. За разлика от Онър обаче, Кони нито възнамерява да заеме място след Грейс, нито да се откаже от светлината на прожекторите. Изпълни ролята си на „умницата“ на семейството брилянтно: завърши като първенец на випуска си в гимназията, след което я приеха във всички колежи от Бръшляновата лига. Преструваше се, че красотата и модата не я интересуват, ала всъщност съзнаваше колко е привлекателна, макар и по един по-строг, мъжки начин. Полагаше усилия да запази безупречния си тен и стройните дълги крака, които предизвикваха въздорга на мъжете. Не можеше да се сравнява с Грейс по красота, но понеже беше осем години по-голяма, не се и налагаше.

Докато настъпеше време Грейс да се появи в обществото, тя щеше да е щастливо омъжена. Онър да му мисли после.

И естествено стана точно така. Като всяка от сестрите Ноулс, Кони се омъжи по любов. Навремето Майкъл Грей беше поразителен: силно привлекателен, на по-млади години притежаваше физиката на отличен футболист и чертите на манекен на „Армани“, което караше всички секретарки в „Лемън Брадърс“ да въздишат по него.

До раждането на Кейд Кони продължи да работи като адвокат. След това вече нямаше смисъл. Майкъл стана партньор в „Лемън“ и изкарваше милиони годишно от премии. Повечето от тях естествено идваха под формата на облигации. Но на кого му пукаше по онова време? Акциите се движеха само в една посока — нагоре. Семейство Грей харчеше цялата заплата на Майк, както правеха всички техни познати. Ако искаш нещо скъпо — например вила на океанския бряг в Хамптън, или бентли, или подарък за съпругата във вид на огърлица за сто хиляди долара, просто вземаш заем срещу акциите и облигациите си. Елементарна, лесна система, практикувана от всички.

После банката „Беър Стърс“ се срина.

Един поглед назад даваше да се разбере, че кризата на старата нюйоркска институция през март 2008 година е сложила началото на края както за Майкъл и Кони Грей, така и за хиляди други като тях. Ала когато бедствието връхлита, човек е склонен да мисли, че подобно сеизмично, ужасно и неочеквано нещастие се случва единствено на другите. Такива трагедии те изпълват с ужас, но не засягат пряко живота ти.

Вече бяха изминали девет месеца от онзи кошмарен септемврийски ден, когато светът на Кони се срина. Понякога тя продължаваше да се събужда с усещането, че е щастлива и доволна, ала след няколко секунди си спомняше...

„Лемън Брадърс“ банкротира на 16 септември 2008 година. Състоянието на семейство Грей мигом се стопи от около двайсет милиона долара до един милион — колкото беше ипотеката на нюйоркската им къща. Цените на недвижимите имоти също спаднаха рязко и сега домът им струваше едва половин милион. До Коледа разпродадоха всичко, освен бижутата на Кони; дори изтеглиха момчетата от частното училище. Истинският проблем обаче не беше

самата финансова катастрофа, а коренно противоположните реакции на Кони и Майк към сполетялото ги бедствие.

Майкъл Грей беше добър човек и оптимист. Такъв човек не се отчайва.

— Помисли само, че милиони хора са по-зле от нас — повтаряше той на Кони. — Извадихме късмет — заедно сме, имаме две страховитни момчета, добри приятели и малко спестявания. Освен това сме млади и можем да започнем отначало.

— Разбира се, скъпи — отвръщаше Кони и го целуваше.

Вътрешно обаче беснееше.

Нямаше никакво желание „да започва отначало“. Не искаше да прибере грижите си в стара торба и да се усмихва, докато полага ново начало. Ако Майкъл още веднъж се опиташе да я утеши с подобни думи, щеше да го удуши с единствената му останала копринена вратовръзка от „Хермес“.

Кони не възнамеряваше да се превръща в човек, който се е съвзел и отново оцелява. Американската мечта нямаше нищо общо с оцеляването; американската мечта бе да побеждаваш. Кони Грей искаше да е победител. Омъжи се за победител, а той я провали. Сега трябваше да си намери нов защитник, който да осигури сносен живот за нея и децата ѝ.

Връзката с Лени Брукстейн не беше планирана.

Връзка ли? Защо се самозалъгваше. Бяха само две преспивания и снощи Лени ясно даде това да се разбере.

Кони винаги се бе разбирала добре с влияителния съпруг на Грейс. В по-щастливи времена тя и Майк редовно вечеряха със семейство Брукстейн. При тези срещи тя и Лени избухваха в задружен смях при някоя шега. Грейс постоянно й повтаряше: „Знаеш ли, странно е. Вие с Лени толкова си приличате. Като две грахови зърна. Когато ми разказва за «Кворум» или бизнеса, нищо не разбирам. А ти знаеш всичко! Теб наистина те интересува.“

А Кони неизменно се питаше: „Тези двамата как се взеха?“

Лени Брукстейн беше блъскав, суров, амбициозен и жизнен. Най-жизненият човек, когото беше срещала. Грейс беше... сладка. Кони не виждаше никаква логика, но не се замисляше особено. По онова време с Майкъл бяха щастливи и богати, макар и в доста по-скромен размер.

По онова време...

Първия път се случи в кабинета на Лени късно през нощта. Кони отиде да говори със зет си насаме за дългосрочен заем и евентуално да помогне на Майкъл да си намери друга работа. Служителите на „Лемън“ бяха като прокажени на Уолстрийт. Там не искаха да имат вземане-даване с тях. Майкъл беше добър банкер, но никой не беше склонен да му даде втори шанс.

Кони се разплака. Лени я прегърна през раменете и преди да се усетят, се озоваха на пода и Лени я люби страстно.

По-късно Кони прошепна:

— Толкова сме еднакви. И у двата ни има глад. Майк и Грейс не са такива.

— Знам — отвърна Лени. — Затова трябва да ги защитаваме. Ти и аз можем да се защитаваме сами.

Не това беше отговорът, който бе очаквала, но онази вечер не си тръгна обезсърчена от сградата на „Кворум“. Напротив, пред нея се отвори нова и интересна врата. Когато час по-късно лягаше до Майкъл, се питаше развлънувано накъде ли води тя.

Не водеше доникъде.

Две седмици по-късно Кони отново преспа с Лени, този път в евтин хотел в Ню Джърси. Лени се поболя от чувство за вина.

— Не мога да повярвам, че го направихме... че аз го направих — поправи се той. — Ти не си виновна, Кони. Ти и Майкъл сте под огромен стрес, но мен нищо не ме извинява.

Кони прошепна дрезгаво:

— Няма нужда да се извиняваш. Лени. Не си щастлив с Грейс. Разбирам го. Тя не е подходяща за теб.

Очите на Лени се разшириха и той я погледна невярващо.

— Не е подходяща за мен ли?! Грейс?! Тя е всичко за мен. Толкова много я обичам, че... — не довърши изречението. Едва след време промълви: — Тя не бива да узнае за случилото се. Никога. И това не бива да се повтаря. Ще го отдадем на моментна лудост и продължаваме напред, чу ли?

— Добре, щом така искаш — примирено отвърна Кони.

Докато се прибираше при Майкъл, беснееше от яд. „Продължаваме напред ли?! НАПРЕД?! Към какво? Сиромашки живот с някога преуспяваща ми съпруг и подаяния от трапезата на малката ми сестра. Дяволите да те вземат, Лени Брукстейн! Дължник си ми! И

ще ми платиш. Няма да допусна да се върнеш при Грейс, все едно нищо не е станало.“

— Мамо, гледай.

Кейд седеше на лулката, заклати тънките си крачета, за да получи инерция, и скочи на купчината пясък под него.

— Видя ли колко високо скочих? Видя ли?

— Да, скъпи. Страхотно беше.

Кони загърна рамене с финия летен шал. Беше от Шотландия. Подарък за рожден ден от Грейс. „Скоро всичко, което притежаваме, ще е подарък от Грейс. Храната на масата ни, дрехите на гърба ни.“

Повдигаше ѝ се при мисълта да прекарат следващата седмица с Лени и Грейс във великолепното им имение. Особено след снощи разговор с Лени на дансинга. Негодникът прояви нахалството да ѝ се разсърди. На нея! Сякаш тя го бе преследвала. Той я приласка, а после я захвърли като боклук, за да се върне при сестричката ѝ и идеалния им съвместен живот. А сега тя трябваше да е благодарна, че ѝ плащат самолетния билет, за да стигне до къщата им за шест милиона долара и да ги гледа как се прехласват един по друг.

Майкъл обаче се наложи.

— Искам да отидем. Много великодушно от страна на Лени да ни покани. С радост ще се измъкна от Ню Йорк. Ще поплаваме, ще подишаме морски въздух.

Майкъл харесваше Лени, но той си беше такъв — харесваше всекиго. Когато снощи Лени отправи поканата си, Майкъл само дето не му целуна ръка.

„Ако знаеше къде са били ръцете на Лени Брукстейн, нямаше да си толкова щастлив“ — помисли си Кони.

Но Майкъл Грей не знаеше.

И стига Лени Брукстейн да постъпеше почтено и да ѝ дадеше, каквото ѝ се полага, Майк никога нямаше да узнае.

5.

Обширното имение на Лени и Грейс Брукстейн в Нантъкет заемаше северния край на острова. Основната постройка разполагаше с десет спални, вътрешен плувен басейн и spa, огромен киносалон, главен готвач от Франция и просторна тераса на покрива (в Нантъкет ги наричаха „вдовишки наблюдателници“, защото в стари времена съпругите се взирали оттам към морето с надеждата да зърнат платната на завръщащите се кораби на мъжете си). Сред добре оформени градини с лавандула и рози се стигаше до един от най-спокойните и престижни плажове на острова. В дъното четири очарователни и кукленски бели бунгала очакваха гости — всяко си имаше миниатюрен преден двор и изящна бяла оградка.

Грейс Брукстейн лично се бе погрижила за вътрешното обзавеждане до последната калъфка „Ралф Лорен“ и старовремските вани с лъвски крачета.

Тя обожаваше Нантъкет. Именно там се венчаха с Лени. Най-щастливият ден в живота ѝ. Но не само затова. Неподправеното очарование на острова не се срещаше никъде другаде. В Нантъкет, разбира се, играеха и много пари. Сериозни пари. Малки рибарски колиби с по три стаи се продаваха за по два miliona долара. През лятото рибните ресторани предлагаха блюда с раци и риба на цени, по-високи от тези в „Джордж V“ в Париж. Бутиците по търговските улици излагаха на витрините си пуловери за по хиляда долара. Галериите с произведения на местни художници често продаваха творбите им на по-заможните обитатели на острова за шестцифрени, а понякога и седемцифрени суми. Въпреки всичко в Нантъкет не цареше суета. Откакто посещаваше мястото, Грейс не бе виждала нито една спортна кола. Милиардери и съпругите им се разхождаха по бермуди и тениски, купени от сергиите. Дори яхтите в марината бяха по-скромни, а не като събратята си в Ийст Хамптън, Сен Тропе или Палм Бийч. В Нантъкет Лени винаги караше тринайсетметровата яхта. Би умрял от срам, ако се появи с луксозната „Куин Кворум“, макар в Сардиния да не успяваше да го свали от нея.

Нантъкет беше място, където богатите се преструваха на бедни. Или поне на не толкова богати. Това караше Грейс да си спомня с носталгия за детството си, за далеч по-скромното време в живота ѝ, за невинните удоволствия. Очароваше я фактът, че Лени обича острова не по-малко от нея. Като се изключи „Лъо Кокон“ — убежището им в Мадагаскар, — на никое друго място по света не се радваше на поголямо спокойствие. Семейство Брукстейн беше щастливо навсякъде, но най-щастливо беше в тази къща.

Грейс и Лени пристигнаха три дни преди другите. Лени все още имаше да довърши някаква служебна работа, а на нея ѝ трябваше време да говори с персонала и да се увери, че всичко е подгответо за гостите.

— Дай на Онър и Кони двете по-големи бунгала, защото са с деца. Настани Андрю и Мария в онова на пясъка, а семейство Меривейл ще бъдат в най-малкото. Каролин е идвали тук и преди и съм сигурна, че няма да има възражения.

Имаше да свърши толкова много неща! Да планира менюта, да поръча цветя, да провери дали велосипедите и въдиците са готови за племенниците ѝ. Имаше чувството, че почти не вижда Лени.

Вечерта преди да пристигнат ордите, те отидоха на романтична вечеря в „Шантиклер“ — уютен и красив ресторант в рибарското селище Сиасконсет. Или поне щеше да е романтична, ако Лени не прекара цялото време залепен за своето блекбъри.

— Всичко наред ли е, скъпи? Изглеждаш стресиран.

Грейс се пресегна през масата и стисна ръката му.

— Извинявай, скъпа. Всичко е наред. Просто съм малко... В момента движа много неща. Не се притеснявай.

Грейс се стараеше да не се притеснява, но ѝ беше трудно. Лени никога не носеше служебните си проблеми вкъщи. Никога. Сутринта безобиден бездомник на коя му поиска подаяние и Лени му изнесе гневна десетминутна лекция за алкохолизма и как човек трябва да мисли за последствията. По-късно, докато береше малини в градината, тя го чу да крещи по телефона в спалнята им. Говореше с Джон Меривейл. Не долавяше ясно думите му, но една фраза се загнезди в главата ѝ.

— Всички те искат по парченце от мен, Джон. Негодниците ще ме изцедят до дупка. Ако си прав по отношение на Престън, особено

след всичко, което съм направил за него... Ще му отрежа проклетата ръка...

Какво искаше да каже? И кои бяха тези негодници? Нали не говореше за Андрю Престън? Андрю работеше за Лени от самото начало. С Мария бяха едва ли не част от семейството, също като Меривейл.

Единствената ѝ утеша бе, че Лени говори с Джон. Той му се доверяваше и разчиташе на него като на брат. Какъвто и да беше проблемът, тя беше убедена, че Джон ще намери начин да го разреши. Той пристигаше утре и Лени може би щеше да се укроти.

Кратката ваканция започна добре. С пристигането на гостите Лени се успокои; всъщност направо си стана предишния. С изключение на Джак Уорнър, който продължаваше да е в лошо настроение, всички изглеждаха щастливи, че са тук, и възнамеряваха да прекарат добре.

Майкъл Грей си предложи услугите да се занимава с четирите деца и заведе Боби и Роуз да ловят раци с братовчедите си, а после почерпи всички със сладолед. На Грейс ѝ стана приятно. На горките Майк и Кони им се беше струпало толкова много през последната година. Очевидно ваканцията се отразяваше добре на Майк. Що се отнася до Кейд и малкия Купър — те бяха на седмото небе от щастие. По цял ден бяха навън, яхнали велосипедите, или играеха на пясъка.

Другите мъже — Джон, Андрю, Джак и Лени — плаваха или играеха голф, докато съпругите им се впускаха в сериозно пазаруване. Грейс обожаваше да прави дребни подаръци на сестрите си. Нищо не ѝ доставяше по-голямо удоволствие от това да харчи огромното си състояние за другите и особено за Онър и Кони. С радост би включила в този кръг Каролин и Мария, но те не ѝ позволяваха.

„Сигурно им се струва странно, защото съм по-млада от тях. Гледат на мен като на своя дъщеря.“ Независимо от това Каролин винаги се държеше така мило, че Грейс възнамеряваше да намери начин да ѝ се отблагодари.

— Мисля да организирам специална вечеря утре — обяви Грейс развлнувано, когато откри Лени в кабинета му. — Ще попитам кои са любимите блюда на Каролин и ще накарам готвачът да ги приготви. Какво ще кажеш?

Лени я погледна влюбено.

— Според мен идеята е страхотна, Грейси.

Тя понечи да излезе, но той се пресегна и я хвани за ръката.

— Обичам те. Нали го знаеш?

Грейс се засмя и го прегърна.

— Знам го, разбира се. Боже, Лени, защо питаш такива смешни неща?

— Няма да седна до нея. Нито до Лени! И не очаквай да пляскам с перки като циркаджийски тюлен или да издавам звуци на благодарност. Ще оставя подмазването на теб, Джон.

Каролин Меривейл беше в лошо настроение. Независимо, че тя бе настояла да приемат поканата за Нантъкет, сега винеше Джон за всичко: скучните излети, неприятната компания, предоставеното им най-малко бунгало. Отказваше да приеме „специалната вечеря“ на Грейс за нещо друго, освен за поредното слизходително отношение.

— Само не п-п-прави сцени, Каро. Само за това те моля.

— Молиш ме?! А какво ти дава право да ме молиш за каквото и да било? Говори ли с Лени? Ще ти увеличи ли заплатата?

— Не веднага. Не е толкова п-п-просто, колкото си мислиш.

— Напротив, Джон. Изключително просто е. Или ти ще говориш с него, или аз.

— Не, н-н-недей! Моля те, остави аз да говоря с Лени.

— Добре, но дано ти поникнат топки и го направиш преди края на тази ваканция. Ако още веднъж трябва да слушам колко благодарна е женичката му за невероятното ни приятелство, не отговарям за постъпките си.

На Джон Меривейл му домъчня за Грейс. Лени беше щастливец. Съпруги като нея бяха една на милион.

— Хайде, моля ви, да не се държим официално. Да започваме.

Грейс изпитваше необяснима нервност. Вечерята изглеждаше страхотна. Фелисия отново бе надминала себе си. Ордъовърът от раци беше фин и вкусен, агнешкото — изпечено до съвършенство, а на крема с пресни малини бе невъзможно да устоиш. Нямаше начин Каролин да не остане очарована.

И въпреки всичко Грейс не се наслаждаваше на своя триумф. През деня бе видяла Кони да разговаря разпалено с Лени на плажа, а после да се прибира почти разплакана. Когато я пресрещна и попита какво не е наред, сестра й само махна с ръка, за да я отпъди.

— Заради Майкъл е — обясни Лени. — Депресиран е. Преживяват огромен стрес, скъпа. Не бива да го приемаш лично.

Но Грейс го приемаше лично. Преди по-малко от четири часа Онър също й се беше сопнала, а тя бе попитала само дали иска да отидат в spa центъра.

— Не всичко се оправя с някакъв шибан масаж, Грейси. Не ти ли е ясно? Според теб това ли е отговорът на всичко — да харчиш все повече и повече пари, за да се глезиш?!

Грейс се обиди, не беше такава и Онър трябваше да го знае по-добре от всеки друг. Всъщност по-късно сестра й се извини.

— Заради Джак е. Напоследък е ужасно притеснен. Явно съм прихванала част от напрежението му.

Сдобриха се, но все пак отношенията им останаха донякъде обтегнати. На масата вечерта Грейс долавяше необичайна тревога.

„Всички са нещастни. Дори Лени. Искам да ги направя щастливи, а не мога.“

— Супата е амброзия, Грейс. Браво! — усмихна се Майк Грей на снаха си.

— Благодаря — усмихна му се и тя.

Не й изглеждаше депресиран.

Мария Престън се насили да се включи:

— Наистина — готовчът ви заслужава похвала. Вероятно е работил цял ден като роб, за да приготви този пир.

Андрю Престън се изчерви. Дори Грейс Брукстейн не беше толкова наивна, за да не схване сарказма. Щеше му се Мария да се владее, но след няколко чаши вино ставаше необуздана.

Грейс бе прекалено добре възпитана, за да отвърне на хапливата забележка, но Лени не страдаше от подобни скрупули.

— Готовчът ни всъщност е жена. Фелисия — отвърна той спокойно. — И наистина много се труди, но не като роб. Миналата година й платих доста повече, отколкото на съпруга ти, Мария.

Андрю се изчерви още повече и Мария го погледна с неприкрит гняв.

На Грейс ѝ идеше да потъне в земята, ненавиждаше конфронтациите. На Лени, от друга страна, му писна да ходи по пачи яйца.

— Сенатор Уорнър — подхвана той жизнерадостно, — много си мълчалив тази вечер. Какъв е проблемът, не си ли в настроение?

Ако с поглед можеше да се убива, Лени Брукстейн щеше да падне мъртъв.

— Не особено, Лени. Безработицата в моя район е на път да стигне десет процента. Докато седим на масата ти и ядем тази прекрасна храна, животът на моите избиратели става все по-тежък. Губят работата си, здравните осигуровки, надеждата си. И разчитат на мен да оправя положението. Затова — не съм в особено добро настроение. Моля те да ме извиниш.

Онър се ужаси, когато съпругът ѝ стана от масата и излезе от трапезарията. Снощи най-после ѝ бе признал за натрупаните от комар дългове и тя не мигна цяла нощ. Именно от изтощение се беше сопнала на Грейс по-рано и сега не си намираше място заради избухването си. Не че я интересуваше Грейс, но целта на това пътуване бе да се сближи още повече нея, за да може тя да накара Лени да помогне на Джак.

Снощи Джак ѝ крещя:

— Нужен ми е Лени Брукстейн! Без парите с мен е свършено. С нас е свършено!

Онър го разбираше, но ето че сега той се оттегли като разглезнено дете и изложи и двамата пред всички.

— По-добре да отида при него — промълви тя плахо. — Извинявай, Грейс, извинявай, Лени.

Вечерята продължи все така мъчително. След оттеглянето на семейство Уорнър всички се постараха да замажат положението, но празните столове бяха достатъчно красноречиви. Джон Меривейл вдигна тост, за да благодари на Грейс за вечерята, ала по средата заекването му така се засили, че се наложи Каролин да го завърши вместо него. Кони си тръгна преди десерта, извинявайки се с внезапно главоболие. Докато прислужницата поднесе кафето, на лицата на всички гости имаше пресилени усмивки.

По-късно, в леглото с Лени, Грейс се разплака.

— Беше пълен провал, нали? Защо всичко опира до глупавата икономика? Кони и Майкъл загубиха къщата си, Джак се притеснява за безработицата.

— Не мисля, че е стресиран само от това, скъпа.

— Днес във фризьорския салон дори Каролин и Мария се оплакваха колко по-малко изкарват Джон и Андрю тази година. Ужасно беше.

— Мария и Каролин се оплакват пред теб?! — побесня Лени. — Шегуваш ли се? Да се радват, че съпрузите им все още имат работа. Държавната комисия за регулиране на борсата са ни нападнали като пиявици.

— Ще ви разследват ли? — сепна се Грейс.

— Не се беспокой, скъпа. Буря в чаша вода. Оглеждат всички големи фондове. Тежък момент е, но „Кворум“ оцелява благодарение на мен. Това означава, че съпрузите на тези неблагодарни кучки оцеляват благодарение на мен.

— Моля те, скъпи — проплака Грейс, — не биваше да казвам нищо. Не ми се спори повече тази вечер. Наистина няма да издържа.

Лени я взе в прегръдките си.

— Извинявай. Не съм особено забавен тази вечер.

Грейс се сгущи в него. Винаги се чувстваше в безопасност и щастлива в обятията му.

— Знаеш ли — утре сутрин ще стана рано и ще изляза с лодката съвсем сам. Плаването винаги избистря главата ми. Като се върна, ще съм отпочинал. Обещавам ти.

— Звучи добре — промълви Грейс и се унесе.

По-късно щеше да се опита да си спомни точните думи на Лени. Трудно отделяше съня от реалността. Струваше ѝ се, че чу: „Каквото и да стане, Грейси, обичам те“, но може и да беше сънуvalа. Със сигурност помнеше единствено, че онази нощ заспа щастлива.

За последен път.

6.

Джон Меривейл затегна колана и затвори очи, докато шестместният двумоторен самолет се извисяваше към облаците. Не обичаше да пътува със самолет, а тези малките съвсем го ужасяваха.

— Няма страшно — увери го с усмивка жената до него.

Ако всичко минеше благополучно, щяха да кацнат в Бостън след двайсет и пет минути.

Беше 6:15 сутринта.

В 8:15 сутринта Андрю Престън седна в друг самолет — „Фокер 100“, с капацитет сто пътници. Беше едва две трети пълен. Явно малко хора летяха от Нантъкет до Ню Йорк във вторник сутрин. Всички бяха заминали още вчера.

Изпита смесени чувства след късното телефонно обажддане снощи, когато го извикаха по спешност в офиса. Питър Финч, началник на екипа на Държавната комисия за регулиране на борсата, който в момента се запознаваше със счетоводството на „Кворум“, искаше лична среща. Андрю се ужаси. Не се сещаше за нито една хубава причина Финч да настоява за присъствието му в Ню Йорк, а същевременно му хрумваха няколко лоши. От друга страна, се изнервяше, когато не е в офиса. Надяваше се добре да е прикрил следите си, но типовете от Държавната комисия душеха като хрътки.

Във всеки случай му се налагаше да се измъкне от Нантъкет. Бунгалото за гости се превърна в нещо като затвор. След публичното унижение на Мария по време на вечерята тя бе изпаднала в истерия и започна да ругае и крещи; дори го нападна физически. Той запретна ръкавите на ризата си и видя червените белези, където се бяха впили ноктите ѝ.

— Как смееш да позволяваш на Лени Брукстейн да се отнася така с нас?! Изкара ме пълна глупачка, а ти седеше и не предприе нищо!

Андрю потисна желанието си да ѝ напомни, че сама бе предизвикала спречкването, като се опита да злепостави Грейс. Вместо това попита:

— Какво очакваше да направя? Той ми е шеф, Мария. Той ни плаща сметките.

— Дава на проклетата си готвачка повече пари. Не го ли чу? Това не те ли тормози?

Да, беше чул и се тормозеше. Деветдесет процента беше сигурен, че Лени се пошегува. Ако готвачката получаваше повече от него, значи бе изключително добре платена. Но пък не беше необичайно Лени да прояви непремерена щедрост...

„Какво ме интересува колко плаща Лени на друг? Парите са негови в края на краишата. Може да ги прави каквото иска.“ Но все пък нещо го мъчеше. Вероятно на подсъзнателно ниво искаше да оправдае постъпката си.

Когато тръгна сутринта, Мария спеше непробудно. Беше изтощена от пиянския си изблик. Щеше да се събуди с тежък махмурлук и Андрю искаше да е поне на сто километра от нея, когато това се случи. Сега му се удаваше тази възможност.

— Затегнете коланите. Излитаме.

Андрю затвори очи и опита да се отпусне.

Грейс заведе сестрите си на обяд в клуба „Клифсайд Бийч“.

След поведението си вчера Кони търсеше всякакви поводи да е внимателна към нея. Подари ѝ красива розова мида, която намери на плажа сутринта.

— Не е нещо голямо, но ще стои красиво на тоалетката ти.

Грейс се трогна. Знаеше колко трудно се извинява Кони. Мидата говореше повече от думите.

— Каролин и Мария ще дойдат ли? — попита Онър.

Заради кремавата лятна рокля изглеждаше бледа, а косата ѝ, прибрana на конска опашка, ѝ придаваше уморен вид. Грейс се чудеше дали снощи са се карали с Джак, след като той напусна така невъзпитано масата, но бе прекалено тактична, за да попита.

— Не вярвам. Каролин отиде до града да види една картина, а Мария май още спи.

Сестрите се спогледаха многозначително.

— Какво ли облича нощем? — изхили се Кони. — Сигурно пижама със златни нишки от „Версаче“.

Бяха в добро настроение и Грейс най-после се отпусна.

Сервитърката дойде и взе поръчката им. Седяха на маса отвън, пред плажа. Докато пристигнат ордьоврите, започнаха да се задават буреносни облаци.

Появи се управителят.

— Искате ли да се преместите вътре, госпожо Брукстейн? Ще ви предложа чудесна маса до прозореца.

В следващия миг изтрещя гръмотевица и всички подскочиха. След секунди по масата забарабаниха едри капки дъжд.

— Да, моля — засмя се Грейс.

Помисли си за Лени, който бе излязъл с яхтата. Дано беше на сухо в каютата.

Стана четири, докато сестрите се приберат. Бурята вилнееше с пълна сила. Майкъл Грей ги посрещна на вратата.

— Слава богу, че се върнахте — зарадва се той и нежно прегърна Кони.

— Обядвахме в клуба, скъпи — засмя се тя. — Защо е тази паника?

— Просто не знаех къде сте. Реших, че сте отишли да плавате с Джак, а изведнъж стана много бурно.

— Джак е излязъл да плава? — Онър съвсем пребледня. — Момичетата с него ли са?

— Не — отвърна Майкъл. — Не се притеснявай. Боби и Роуз играят с момчетата в кухнята. Малко са отегчени, но иначе всичко е наред.

— А Джак? Някой чувал ли го е?

— Радиото му не приема.

Коленете на Онър се разтрепериха. Джак беше страсен мореплавател от юноша, но буря като днешната беше изпитание за уменията на всеки.

— Всичко е наред. От Бреговата охрана мислят, че са го засекли. Скоро ще разполагаме с повече информация. Представям си каква

лудница е в открито море, но скоро всички ще се върнат на пристанището. Влизайте, за да не ви намокри дъждът съвсем.

— А Лени?

Кони и Онър вече бяха влезли в къщата, но Грейс остана на прага. Дъждовни капки се стичаха по косата и носа ѝ. Приличаше на дванайсетгодишна.

Майкъл Грей свъси вежди.

— Лени ли? Не е ли в голф клуба? Така е казал на персонала, когато излязъл сутринта.

— Не. — Грейс трепереше. — Излезе с яхтата.

— Взе ли екипаж?

— Не мисля.

Майкъл се опита да прикрие тревогата си.

— Имаш ли представа къде щеше да ходи, Грейс? Какви бяха плановете му?

Грейс поклати глава.

— Хайде, скъпа, не се притеснявай. Ще го открием. Влизай да се обадим на бреговата охрана. Обучени са за такива случаи и много ги бива. Лени ще се прибере съвсем скоро, ще видиш.

Джак Уорнър се прибра в шест вечерта мокър до кости и видимо стъпisan.

— Никога не съм виждал бура да се разразява така бързо...

Онър го прегърна и без да се замисли, той отвърна на прегръдката.

Кони и Майкъл приспиваха децата горе, а в кухнята Грейс, Онър, Каролин и Мария, все още с махмурлук, седяха и чакаха новини. От яхтата на Лени нямаше следа.

Джон Меривейл се бе върнал от служебното си пътуване до Бостън преди половин час. Пристъпи към Грейс и я прегърна, без да обръща внимание на изпепеляващите погледи на Каролин.

— Не се п-п-притеснявай. Лени е опитен моряк.

Грейс почти не го чу. Беше прекалено заета да се моли.

„Загубих татко, Боже. Моля те, нека не загубя и Лени.“

В 8:17 вечерта телефонът звънна. Грейс скочи да отговори.

— Ало?

Десет секунди по-късно затвори, зъбите ѝ тракаха.

— Грейс? — Каролин Меривейл се приближи до нея. — Какво има? Какво казаха?

— Намерили са яхтата.

— Лени не е бил на борда — добави тя след миг. После припадна.

7.

В спомените на Грейс периодът след изчезването на Лени беше безкраен кошмар. Часовете се превръщаха в дни, дните — в седмици, но нищо не ѝ се струваше истинско. Живееше в транс, от който можеше да я измъкне само един човек, а него го нямаше.

След три дни спасителният отряд прекрати издирването. По земното кълбо вестникарските заглавия крещяха:

„ЛЕНИ БРУКСТЕЙН Е ИЗЧЕЗНАЛ, ПРЕДПОЛАГА
СЕ, ЧЕ Е МЪРТЪВ
БОРСОВ ГЕНИЙ БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛ
НАЙ-БОГАТИЯТ МЪЖ В НЮ ЙОРК ВЕРОЯТНО
СЕ Е УДАВИЛ“

Грейс никога не беше чела по-отвратителни неща. Ако по онова време някой ѝ бе казал, че положението ще стане още по-лошо, нямаше да му повярва. Какво по-ужасно можеше да има от живот без Лени?

Джон Меривейл я върна в Ню Йорк. Когато спряха спасителната акция, сестрите ѝ и всички други заминаха, но тя отказваше да напусне Нантъкет.

— Не можеш да стоиш вечно на острова, Грейси. Всичките ти п-п-приятели и роднини са в града... Най-добре да потърсиш п-п-подкрепа сред тях.

— Как да замина без Лени, Джон? Все едно да го изоставя.

— Скъпа, знам, че ти е трудно. У-у-ужасно трудно. Но Лени го няма. Трябва да го приемеш. Няма начин да е оцелял във водата. М-м-минаха две седмици...

С разума си разбираше, че той е прав, но не можеше да убеди сърцето си. Беше невъзможно Лени да го няма. Изключено. Докато не видеше мъртвото му тяло със собствените си очи, нямаше да загуби надежда.

„Стават чудеса. Непрекъснато стават. Какво пречи да го е спасила рибарска лодка? Или чужденци, обикновени хора, които не знаят кой е. Ами ако е получил амнезия? Или някак се е добрал до остров...“

Всичко това бяха глупости, естествено. Гласове, които кънтяха в главата ѝ. Но в онези първи дни Грейс се вкопчваше в тях, сякаш от това зависеше животът ѝ. Само те ѝ бяха останали.

Стотици букети я чакаха, когато се върна в апартамента на Парк Авеню. Съболезнователните картички бяха цяла купчина.

— Виждаш ли? — подхвана Джон. — В-в-всички те обичат, Грейс. Всички искат да ти помогнат.

Но картичките и цветята не помагаха, по-скоро представляваха напомняния, че за света Лени е мъртъв.

На пет километра, в нюйоркското бюро на ФБР на Федерал Плаза 26, около масата седяха трима мъже.

Питър Финч от Държавната комисия за регулиране на борсата беше нисък мъж, с голяма червеникова тонзура, който му придаваше почти монашески вид. Той се славеше с доброто си настроение, но днес от него нямаше и следа.

— Виждаме само върха на айсберга — суховато отбеляза той.

— Доста голям айсберг обаче — поклати невярващо глава Хари Бейн, заместник-директор на бюрото на ФБР в Ню Йорк.

Бейн — четирийсет и две годишен и привлекателен — бе завършил „Харвард“. Имаше смолисточерна коса и проницателни зелени очи. Именно той бе предотвратил два от най-големите терористични акта в страната, но ако думите на Питър Финч бяха истина, сегашният случай беше още по-мащабен.

— За колко пари говорим? — без да вдига глава, попита Гавин Уилямс — агент на ФБР, подчинен на Бейн.

Уилямс бе напуснал Държавната комисия за регулиране на борсата, отвратен от фиаското с Мадоф. Бляскав математик, статистик и анализатор, като млад бе мечтал да стане инвестиционен банкер, но му липсваше необходимият търговски инстинкт, който да го отведе до върха. Липсваха му и политическите умения, помогнали на далеч не толкова талантливи негови съученици да натрупат десетки милиони.

Висок и строен, с късо подстригана сива коса, Уилямс беше самотник и безизразен като статуя. Макар и умен, никой на Уолстрийт не бил искал да работи с него.

Дълбоко огорчен от така стеклите се обстоятелства, Гавин Уилямс бе решил да посвети остатъка от живота си на това да изобличава измамите на онези, които бяха достигнали до върха. Той работи съвестно в Държавната комисия, но всичко се промени след случая Мадоф. Неуспехът на Комисията се оказа катастрофален. Гавин не взе лично участие в разнищването на казуса, но също изпитваше вина. Затова се прехвърли във ФБР, където сега оглавяваше отдела за особено големи измами.

— Още не знаем — отговори Питър Финч. — На пръв поглед счетоводството сякаш е наред. Но след изчезването на Брукстейн всички вложители на „Кворум“ си потърсиха парите едновременно. Именно това доведе до разкриването на „черната дупка“. И с всеки изминал ден тя става все по-голяма.

— Но тук липсват милиарди — почеса се Хари Бейн по главата.
— Как е възможно да изчезне такова количество пари?!

— Не е възможно. Сигурно са изхарчени. Или Лени Брукстейн и приятелите му са ги изгубили при неразумни и неподходящи сделки. Но най-вероятно Брукстейн ги е скрил някъде. Нашата задача е да разберем какво е станало.

— Добре. С колко време разполагаме преди пресата да раздуха случая? — попита Хари Бейн.

— Не много — сви рамене Финч. — Няколко дни. Най-много седмица. Започнат ли инвеститорите да се тревожат, ще стане лошо. Да не споменавам как ще се отрази това на цялостната икономика. „Кворум“ е огромен фонд. Ще засегне целия дребен бизнес в Ню Йорк, пенсионерите, семействата.

Бейн схвани картина.

— Още днес ще подбера най-добрите си хора да започнат работа. Щом получиш някаква информация, ще я предаваш на Гавин. Гавин, ти ще ми докладваш лично. Нищо от казаното днес тук не бива да излиза от тази стая, ясно ли е? Ще държим медиите настрана възможно най-дълго. Също и нюйоркското полицейско управление. Последното, което ни е нужно, е онези идиоти да се намесят и да саботират случая ни.

Питър Финч кимна. Гавин Уилямс остана на мястото си с непроницаемо изражение. Хари Бейн изпита познатия прилив на адреналин от перспективата да участва в такава операция. Ако намереше парите, щеше да бъде герой. Помисли за съпругата си Лиза и колко ще се гордее тя. Но ако се провалеше...

Но Хари Бейн нямаше да се провали.

Никога не се беше провалял.

— Следващия месец има събрание на попечителите, Грейс. На двайсет и шести. Според мен е в-в-важно да присъстваш.

Грейс се бе върнала в Манхатън преди две седмици и Джон и Каролин Меривейл я поканиха на вечеря. Тя отказа, но Каролин цъфна в апартамента ѝ и почти насила я отведе с чакащото такси.

— Не можеш ли ти да се оправиш, Джон? — попита Грейс умолително. — Нищо не разбирам. Винаги Лени движеше правните въпроси.

— Важно е да присъстваш, Грейс — настоя Каролин. — Джон ще бъде с теб, но ти си единствената наследница на състоянието на Лени. Трябва да одобриш някои неща.

— Нима? Аз ли съм наследницата му?

Каролин се засмя иронично.

— Разбира се, скъпа. Беше негова съпруга.

Грейс си помисли: „И все още съм негова съпруга. Не знаем дали е мъртъв. Не сме сигурни.“ Нямаше обаче сили да спори. Бе забелязала, че Каролин започна доста да командва, откакто Лени... след злополуката. Джон говореше с нея твърдо, но почтително. Каролин проявяваше далеч повече деспотизъм.

„Дали пък точно от това не се нуждая сега? — помисли си Грейс.

— Бог ми е свидетел, че в момента не съм в състояние да вземам решения.“

Тя се съгласи да се срещне с попечителите.

Трудно беше да се определи точно кога започна промяната. Както винаги, тя настъпи неусетно. Първо престанаха да пристигат цветя; поканите за обяд и вечеря се разредиха. В деня, когато Грейс се насили

да излезе от апартамента — реши да отскочи до тенис клуба за кафе, — забеляза, че много от приятелките ѝ я избягват. Тами Рийс буквално побягна, когато се сблъска с нея в тоалетната, измърморвайки едно забързано: „Как си?“, без да дочека отговора.

Грейс се опита да го обсъди със сестрите си, ала Онър и Кони я слушаха разсеяно и отговаряха вяло. И двете нямаха време за нея. Грейс дори звънна на майка си, Холи — ясен знак за отчаянието ѝ.

Оказа се грешка.

— Сигурна съм, че си въобразяваш, скъпа. Защо не заминеш на круиз някъде? Ще се разсееш. Аз се запознах с Роберто по време на круиз. Никога не знаеш кога ще те споходи Купидон.

„Круиз ли? Докато съм жива, кракът ми няма да стъпи на лодка.“

На следващия ден отказаха платинената ѝ кредитна карта в „Бергдорф Гудман“. Тя се изчерви от срам, когато жената зад нея започна да проявява нетърпение.

— Стана е грешка — възрази плахо. — Имам неограничен кредит.

Продавачката беше мила.

— Вероятно е объркване, госпожо Брукстейн, но най-добре да проверите в „Американ Експрес“. Ще заделя покупките ви, докато се върнете.

Но тя не желаеше глупавите покупки. Бе дошла тук единствено с надеждата да се разсее за пет минути, да забрави за Лени, ако това въобще бе възможно.

— Благодаря, няма нужда... Ще се прибера и ще разбера какво е станало...

Грейс звънна в „Американ Експрес“. Отегчен служител ѝ обясни, че сметката на Лени е „прекратена“.

— Как така е прекратена? Кой го е направил? Аз не съм я прекратявала.

— Съжалявам, госпожо, но не мога да ви помогна. Сметката на съпруга ви е закрита.

Лошото предстоеше. Започнаха да идват сметки за неплатени услуги. Някакъв неприятен мъж се обади да я уведоми, че пет месеца не са правени вноски по ипотеката на апартамента.

— Извинявайте, господине, но сигурно ме бъркате с друга. Ние нямаме ипотека.

— С госпожа Брукстейн ли разговарям?

— Да.

— Неизплатената сума възлиза на шестнайсет милиона седемстотин шейсет и две хиляди долара и четиринайсет цента. Дългът е на ваше име и на името на съпруга ви. Ипотеката е обща. Да ви изпратя ли извлеченията?

Едва когато Кончита — преданата прислужница на Грейс — напусна заради неизплатени заплати (Съжалявам, госпожо Брукстейн, но съпругът ми не разрешава повече да идвам тук. Не и докато не ми платите...), Грейс най-после преодоля неудобството си и призна финансовите си грижи пред Джон Меривейл.

— Това е лудост — проплака тя по телефона. — Лени има милиарди, а аз изведнъж получавам всичките тези сметки. Никой не приема кредитните ми карти. Нищо не разбирам.

В другия край на линията цареше тишина.

— Джон? Ало? Там ли си?

— Тук съм, Грейс. Най-добре да дойдеш насам.

Джон Меривейл беше притеснен; по-притеснен от обично. Непрестанно се почесваше по врата и избягваше да срещне погледа ѝ. Тя седеше срещу него на дивана в кабинета му, когато той започна да обяснява:

— От известно време се носи м-м-мълва, Грейс. Говори се и на Уолстрийт, и сред инвеститорите ни, че след като Лени... след онова, което се случи, се е н-н-намесило ФБР.

— ФБР? Защо?! Каква мълва?

— Лени беше н-н-невероятно умен човек, много опитен инвеститор. Една от причините за успеха на „Кворум“ беше, че никога не п-п-променяше стратегията си. Подобно на всички преуспяващи управители на фондове, неговият м-м-модел бе дълбоко пазена тайна.

— Казваше, че е все едно да наследиш от баба си рецептата за соса за спагети — кимна Грейс. — Всички, които го опитат, се мъчат да разгадаят съставките, но никога не успяват.

— Точно така — усмихна се Джон Меривейл. Тя наистина беше дете. — Моята работа беше да набавям с-с-средства за „Кворум“. Задачата на Лени беше да инвестира тези средства. Никой — д-д-дори аз — не знае къде влагаше с-с-спечелените пари. До изчезването му това нямаше особено значение.

— А след това?

— Независимо от размера си и о-о-огромните си успехи, „Кворум“ по същество се ръководеше от един човек. Когато Лени изчезна, х-х-хората поискаха да изтеглят капиталите си. М-м-много хора и всичките — едновременно.

— И това се оказа проблем?

— Да — въздъхна Джон Меривейл. — М-м-мно-го пари... Ние п-п-просто не знаем къде са. Доста е сложно...

— Разбирам. — Грейс се замисли за миг. — Затова се е намесило ФБР. Искат да оправят това объркане.

— В известен смисъл. — Джон започна да се почесва поожесточено. — Но се опасявам, че това има и неприятни страни. Понеже става въпрос за такова огромно количество пари — десетки милиарди най-м-м-малко, — полицията смята, че Лени може да ги е откраднал умишлено.

— Това е нечувано. Лени никога няма да открадне. А и защо ще ограбва собствения си фонд?!

— Не вярвам да го е направил, Грейс. Наистина. — Джон взе ръката ѝ. — Но други хора — ФБР, инвеститори, м-м-медиите — правят разни догадки. Твърдят, че след като се е намесила Държавната комисия за регулиране на борсата, Лени е знал, че „Кворум“ ще се срине и той ще бъде изобличен. Г-г-грейс, смятат, че Лени се е самоубил.

На Грейс ѝ призля.

„Самоубийство? Лени? Не, никога. Дори да е откраднал пари, никога няма да ме изостави. Никога няма да отнеме собствения си живот.“

Постара се гласът ѝ да не трепери, когато заговори.

— Каквото и да се е случило на яхтата, Джон, то е било злополука. Лени беше щастлив, когато излезе онази сутрин. Защо хората от ФБР не са говорили с мен? Щях да им кажа.

— Убеден съм, че ще те потърсят по някое време. След като се издаде смъртен акт, ще започне разследване. В момента са насочили усилията си да открият липсващите пари. Докато това не стане, всички авоари на „Кворум“ са замразени. Същото важи и за л-л-лич-ните ти авоари.

Грейс изглеждаше толкова дребна и безпомощна, седнала на ръба на дивна. Ако мъжкото начало у Джон Меривейл беше по-изразено, щеше да отиде да я прегърне. Но той каза само:

— Опитай се да не се притесняваш. Знам колко е трудно, но ти и аз сме наясно, че Лени не е крадец. Рано или късно истината ще изплува. Всичко ще е наред.

„Не, няма. Не и без Лени. Нищо никога вече няма да е наред.“

Бурята се разрази на следващата сутрин. Гневни и разтревожени инвеститори нахълтаха в офисите на „Кворум“ с настояването да получат парите си обратно. „Си Ен Ен“ излъчи репортаж как конни полицаи се опитват да спрат разгневени хора. Само след часове онова, което се наричаше "измамата „Кворум“, крещеше от първите страници на вестниците по света.

Грейс гледаше телевизия ужасена.

„Ленард Брукстейн, един от най-обичаните филантропи на Ню Йорк и американска икона, днес е изобличен като вероятно най-големият крадец в историята на Щатите. Бесни инвеститори в създадения от Брукстейн «Кворум» горяха пред офисите му чучела на петдесет и осем годишния бизнесмен, за когото се предполага, че е загинал при злополука в открито море миналия месец.“

Телефонът звънна. Беше Джон. Грейс рухна.

— Джон, чу ли какво разправят за Лени?! Новините... Няма да ги слушам.

— Грейс, чуй ме, не си в безопасност. Идвам да те в-в-взема.

— Това е лудост. Защо някой ще иска да ме нарани?

— Хората са разгневени, Грейс. Лени го няма. Ще се насочат към теб.

— Но, Джон...

— Никакво „но“! Идваш у нас. Пригответи си багаж. И-и-идвам след десет минути.

Десет минути по-късно Грейс беше на задната седалка на бронирана кола. Когато напускаше сградата, малка група зяпачи вече се бе събрала отпред. Започнаха да се чуват гневни подмятания:

— Къде са парите, Грейс?

— Къде ги скри Лени?

— В куфара ли са седемдесетте милиарда долара, скъпа?

Джон едва успя да я вкара в колата. Грейс не беше на себе си.

Повече никога не стъпи в апартамента.

— Не, няма да продавам. Не мога.

Грейс седеше в заседателната зала на адвокатската фирма „Картър Хохстейн“. Около масата имаше шестима строги на вид мъже с тъмни костюми. Джон Меривейл ги представи като попечителите на Лени, които управляват имотите му.

— Опасявам се, че нямате друг избор. Казано простичко, госпожо Брукстейн, не разполагате с пари, за да продължите да изплащате апартамента си. Налага се да предложим цялото ви имущество на пазара. Вашият съпруг е осигурявал начина си на живот, като е вземал назаем огромни суми срещу стойността на акциите на „Кворум“. Сега заемодателите си искат парите, а вие не разполагате със средствата да ги върнете.

Грейс се обърна смаяна към Джон Меривейл.

— Как е възможно?! Не мога ли да продам някои дялове или нещо друго?

Джон видимо се притесни, преди да отвърне:

— Грейс, докато тази каша с „Кворум“ не се оправи, ти не разполагаш с дялове, които да продаваш.

Кенет Гревил, най-старшият от попечителите, се изрази още по-ясно:

— Госпожо Брукстейн, разберете, от „Кворум“ е изчезнало огромно количество пари. Стотици хиляди хора, инвестирали във фонда на съпруга ви, са разорени. Изгубили са всичко.

„А аз не съм ли?“ — запита се Грейс.

— Докато съпругът ви не бъде обявен за мъртъв и съдебното разследване не бъде преустановено, нямаме никакво право да вземаме решения от името на фонда. Наистина изглежда вероятно обаче, поне

до известна степен, господин Брукстейн да е бил замесен в нечиести дела. Откраднатата сума възлиза на...

— Не! — Грейс скочи. — Няма да седя и да слушам такива приказки. Съпругът ми никога не е крал нищо. Лени не е крадец. Той е добър човек и е създал „Кворум“ от нулата. Кажи им, Джон.

Кенет Гревил я съжали и заговори меко:

— Предаността ви е достойна за уважение, госпожо Брукстейн, но мое неприятно задължение е да ви информирам за фактите относно сегашното ви — а вероятно и бъдещото ви — финансово състояние. Няма да можете да продължите да живеете в апартамента на Парк Авеню. Съжалявам.

Грейс заплака безмълвно. Животът ѝ се разпадаше, а тя не беше в състояние да предприеме каквото и да било.

Същия ден, по време на вечерята, Каролин Меривейл наблюдаваше как Грейс се взира безизразно в стената на трапезарията. Почти не беше докоснала супата.

— Храни се, Грейс. Правилото вкъщи е никога да не хвърляме храна, нали, Джон?

Джон забеляза злорадия пламък в очите на съпругата си. „Наслаждава се на всеки миг — помисли си той. — Сега може да си го върне тъпкано на Грейс. Държи се като котка с мишка, преди да я убие.“

— Каролин е права, Грейс. Трябва да п-п-пазиш силите си.

Грейс поднесе към устните си лъжица супа. Беше студена. Едва потисна желанието си да повърне.

— Извинявайте. Наистина не ми е добре. Ако не възразявате, ще си легна.

Колкото по-бързо свърши този ден, толкова по-добре. Веднага след срещата с адвокатите тя се почувства по-зле дори от мига, когато от бреговата охрана ѝ съобщиха ужасната новина. Целият свят говореше за глупавите пари.

Появи се прислужница и обяви:

— Извинявайте за беспокойството, госпожо Меривейл, но на вратата има полицай. Спешно трябвало да разговаря с госпожа Брукстейн.

Грейс мигом се паникьоса.

— Не! Кажи му да си върви! Късно е. Да дойде утре сутринта.

— Не ставай глупава, Грейс — засмя се Каролин. — Това е полиция, не светско посещение. Трябва да го видиш.

— Не, моля те, Каролин. Не мога.

— Мелиса, покани го — отсече Каролин безмилостно. — Кажи му, че госпожа Брукстейн ще го приеме.

След няколко минути Грейс нервно прекоси прага. Очакваше да завари агресивен агент на ФБР, дошъл да я разпитва. Вместо това я поздрави стеснителен млад мъж в униформа, който си свали фуражката, щом я видя. Грейс усети как напрежението ѝ спада.

— Добър вечер, полицай. Искали сте да ме видите.

— Да, госпожо Брукстейн. Имам новина. Касае съпруга ви. Защо не седнете?

Сърцето на Грейс подскочи.

„Той е жив! Лени е жив! Намерили са го! Слава богу. Лени ще се върне и всичко ще е както някога. Ще си получим имотите обратно, парите. Никой вече няма да ни мрази...“

— Госпожо Брукстейн?

— Добре съм, благодаря. Цял ден седях. Казахте, че имате новина за мен...

— Да, госпожо. — Младият мъж се вторачи в обувките си. — Съжалявам, че трябва да ви съобщя това. Днес следобед бреговата охрана на Масачузетс е открила тяло. Според нас са останките на съпруга ви.

8.

Дона Санчес харесваше работата си в градската морга. Приятелите ѝ и близките ѝ недоумяваха. „Сред всички тези мъртвци не е ли зловещо?“ Реакцията им неизменно предизвикваше усмивка. Дона, едра и набита пуерториканка, с дебели като наденици пръсти и закръглено пухкаво лице, бе израснала в голямо и шумно семейство, след което самата тя бе създала голямо и шумно семейство. Извън работата животът ѝ бе пълен с шум: деца крещяха, чупеха се чинии, бибиткаха клаксони, гърмяха включени телевизори. Дона харесваше мъртвците, защото при тях беше тихо. Градската морга на Кларксън Авеню в Бруклин беше бяла, чиста и подредена. И я изпълваше със спокойствие.

Имаше и лоши дни, разбира се. Дори след осемгодишен стаж, при вида на детски трупове Дона се задушаваше. Някои от жертвите на катастрофи също бяха зловещи; както и самоубийците. Първия път, когато видя размазаното тяло на човек, хвърлил се от високо, седмици наред я преследваха кошмари. Обикновено удавниците бяха от „лесните“ случаи. Престоят в студената вода забавяше процесите на разлагане. Дона бе забелязала, че лицата на удавниците често имат щастливо, почти блажено изражение.

Не и днешният труп обаче. Тялото пред нея нямаше лице: рибите се бяха погрижили. Лявата ръка бе оцеляла като по чудо, но останалите крайници липсваха. Определено доста неприятна гледка, както биха се изразили приятелите ѝ.

— Наистина ли ще доведат бедната му съпруга тук? — Подобно на всички други в мортата, Дона Санчес знаеше, че според полицията това е тялото на Лени Брукстейн. Затова го бяха докарали в Ню Йорк — на триста километра от мястото, където водата го бе изхвърлила на брега на Масачузетс. — Никой не бива да вижда любимите си в този вид.

Дюн Тайлър, техническият помощник, се ухили. Привлекателен чернокож младеж, току-що завършил гимназия, Дюн беше роден циник.

— Спести си съчувствието, Дона. За Грейс Брукстейн в никакъв случай не може да се каже, че е бедна. Знаеш ли какво разправят? Този негодник, проснат тук, е ограбил хиляди хора. Обикновени хора.

— Знам какво разправят, Дюн, но това не значи, че е вярно. Пък и дори да го е направил, жена му няма вина.

— Хич не говори така — възрази Дюн и поклати глава. — Да не мислиш, че съпругите им не знаят? Те са богати бели кучки. Знаят. Всички до една.

Хари Бейн и Гавин Уилямс се намираха в кабинета на областния прокурор.

Всеизвестно бе, че родителите на Анджело Мишел са сред нюйоркчаните, засегнати от мащанициите на Лени Брукстейн. Анджело бе изключително умен юрист, но в този случай Хари Бейн се питаше дали е непредубеден. Пъrvите думи на прокурора засилиха опасенията му.

— Исках да получа главата на Брукстейн и ето — получих трупа му.

— Може да не е той — отбеляза Хари Бейн. — Жена му е призована да идентифицира тялото. Или каквото е останало от него. После ще направим аутопсия.

— Чудесно.

Работа на ФБР беше да открие изчезналите от „Кворум“ пари, а работата на Анджело Мишел — да преследва извършителите на кражбата. Донякъде се радваше, че откриха тялото. Колкото и да беше малка, вероятността Лени Брукстейн да е оцелял и да живее инкогнито на остров в Тихия океан държеше Анджело буден по цели нощи вече седмици наред. Но сега се чувстваше и някак ограбен. След като Лени Брукстейн бе мъртъв, нямаше как да бъде наказан. А някой трябваше да бъде наказан.

— Напредна ли с Меривейл и Престън?

— Не — свъси вежди Хари Бейн. — Поне засега.

Лично бе разпитал двамата старши служители на „Кворум“ общо шест пъти, но не можа да разгадае как Лени Брукстейн е успял да скрие такава огромна сума пари. Инстинктът му подсказваше, че двамата знаят повече, отколкото казват, но нямаше как да го докаже.

— Агент Уилямс обаче попадна на нещо интересно — додаде Бейн.

Анджело Мишел погледна Гавин Уилямс. Този човек го плашише. Приличаше повече на робот, отколкото на човешко същество. Говореше с равен, монотонен глас и избягваше да гледа събеседника си в очите.

— Седмица преди смъртта си Лени Брукстейн е променил структурата на „Кворум“. Лишил е Джон Меривейл от статута му на партньор.

— По дяволите! — възнегодува Анджело Мишел.

— Това лошо ли е? — попита Хари Бейн.

— Разбира се. Ако Лени Брукстейн еднолично е застанал начело на фонда, другите няма как да бъдат обвинени, нито преследвани.

— Не е само той.

— Но нали каза, че...

Гавин Уилямс въздъхна като отегчен учител, който обяснява нещо изключително елементарно на седемгодишно дете.

— Казах, че Лени е лишил от партньорството Джон Меривейл, а не че той е единственият партньор. Лени Брукстейн е прехвърлил правата на Джон на друг.

Сърцето на Анджело Мишел заби лудо.

— На кого, по дяволите?

— На жена си — усмихна се Гавин Уилямс.

— Сигурна ли сте, че сте готова, госпожо Брукстейн? — попита Дона Санчес внимателно.

Грейс кимна.

„Няма значение. Всичко това е сън, кошмар. Когато отметне чаршафа от лицето, ще се събудя.“

— Ще го направим бързо. Опитайте се да се съсредоточите върху ръката. Ако разпознаете сватбената халка, това ще е достатъчно.

Дона отметна чаршафа.

Грейс се разпища.

Джон Меривейл погледна документите пред себе си и разтърка уморените си очи.

— Това е н-н-някаква грешка.

Хари Бейн запали поредната цигара, на Меривейл му прилошаваше от дима.

— Не е грешка, Джон. Този подпис е на Лени, а този — на Грейс. Да не мислиш, че не сме ги изследвали?

Документите променяха собствеността върху „Кворум“. Всички правомощия на Джон се прехвърляха върху Грейс. Датата беше 8-и юни — денят преди бала на „Кворум“.

— Примири се, Джон. Семейство Брукстейн са те измамили. Планирали са да задигнат остатъка от парите и да изчезнат.

— Не. Лени не би постъпил така с м-м-мен.

— Чети, Джон! Написано е черно на бяло. Направил го е. Направили са го заедно. Не е ли време да престанеш да ги защитаваш?

Джон затвори очи. Толкова трудно му беше да мисли. Колко часа вече беше в тази стая? Три? Четири? Представи си Грейс сама в мортата. Полицията не му разреши да я придружи. Горкото момиче сигурно беше ужасено.

— Лени имаше право да п-п-преструктурира „Кворум“, както реши. Бизнесът беше негов.

Хари Бейн го погледна невярващо.

— Чуваш ли се какво говориш? Нищо против ли нямаш, че Лени Брукстейн те е обрал?!

— Не ме е обрал.

— Напротив. Написано е тук, черно на бяло.

— Значи е имал причина. Лени е мъртъв. Не е тук, за да защити доброто си име.

— Доброто си име?! — Хари Бейн се изсмя гръмогласно. — Лени Брукстейн? Той е мошеник, Джон. Жена му също. Това вече го знаем. Въпросът е какво не знаем. Какво криеш от нас?

— Н-н-нищо не крия.

— Защо го защитаваш?

— Беше мой приятел.

„Единственият ми приятел.“

— Не ти е бил приятел. Използвал те е, Джон. Използвал те е от самото начало. Защо мислиш, че на опитен бизнесмен като Лени му

трябва смотан тип като теб? Питал ли си се това?

„Непрекъснато.“

— Защото си му придавал легитимност, затова. Защото си тъп, но сляпо предан като куче.

Джон вдигна поглед. Виждаше присмехулното лице на Хари Бейн, но гласът беше на Каролин. „Ти си вярно куче! Затова си жалък. Стегни се и стани мъж!“

— Не. Не бях кучето на Лени. Н-н-не беше така...

— Нима? Тогава какво беше? Защото според мен или си пълен глупак, който не е виждал какво става пред очите му, или си знаел!

— Не, нищо не знаех.

— Не ти вярвам. Къде са парите, Джон?

— Н-н-не знам.

— Къде ги скрихте, а? Ти и твоят добър приятел Лени Брукстейн, в когото така сляпо вярваш. Онзи, който разчиташе на съветите ти. Къде скрихте парите?

— Не знам...

— Може би трябва да поговорим с Андрю Престън. Той ли е човекът, на когото Лени наистина вярваше?

— Не, разбира се. Лени беше далеч по-близък с м-м-мен, отколкото с Андрю.

— Толкова близък, че прехвърли дяловете ти на Грейс?

Остро пищене пронизваше главата на Джон. Ставаше все по-силно и по-силно.

— Къде са, Джон? Къде са парите? Ако не си кученцето на Лени, докажи го!

Пищенето вече беше толкова силно, че тъпанчетата му щяха да се спукат.

— КЪДЕ СА ШИБАНИТЕ ПАРИ, ДЖОН?!

— НЕ ЗНАМ! — Джон Меривейл захлупи глава върху масата и се разплака. — Не знам...

От другата страна на двустранното огледало Анджело Мишел се обърна към психолога.

— Какво ще кажеш?

— Според мен казва истината. Нищо не знае. Когато видя документите за прехвърлянето на собствеността, направо се потресе.

Анджело Мишел кимна.

Дали Уилямс жънеше по-голям успех с Грейс?

— Къде беше, когато подписа тези документи?

Грейс се опита да се съредоточи. Още бе разтърсена от вида на тялото на Лени и не можеше да съобрази къде се намира. Грубият сивокос мъж, седнал срещу нея, беше от ФБР. Арестува я на излизане от моргата и я откара някъде, но тя не помнеше къде, нито колко време отне. Сега се намираше в бяла стая без прозорци. Обезобразеното тяло на Лени се мяркаше пред очите ѝ като във фильм на ужасите. Мъжът насреща продължаваше да говори.

— Датата е осми юни.

Кожата на Лени е бяла и почти прозрачна...

— Госпожо Брукстейн, според тези документи вие съзнателно и доброволно сте станали партньор в „Кворум Интернешънъл“. По този начин сте придобили право на собственост върху незаконно натрупаните средства от две хиляди и четвърта до две хиляди и девета година.

Подпухналият пръст на Лени, вплата се халка...

— Какво знаете за прехвърлянето на средства през две хиляди и пета година на Кайманите?

— Нищо не знам — отвърна Грейс почти шепнешком.

Гавин Уилямс се наведе над масата и лицето му се озова на милиметри от нейното. Грейс долови лошия му дъх.

— Не ме лъжете, госпожо Брукстейн. Ще съжалявате.

Грейс вдигна поглед и видя тоталната липса на каквото и да било съчувствие в очите му. Побиха я тръпки.

— Не лъжа.

— Били сте партньор във фонда на мъжа си.

— Партьор ли? Не. Грешите. Никога не съм била партньор.

Нищо не разбирам от бизнес.

— Отричате ли, че това е вашият подпись?

Гавин Уилямс гневно бутна някакъв лист към нея. Грейс разпозна подписа си, но за нищо на света не можеше да се сети какво представлява документът, нито кога или защо го е подписала. Лени се занимаваше с тези неща.

— Нищо не отричам, но съм объркана...

— Две хиляди и пета, трансакция на Кайманите — крещеше Гавин Уилямс.

— Няма да говоря в отсъствието на адвокат.

Грейс се смяя, че такива думи излизат от устата ѝ. Звучеше като герой от „Закон и ред“.

— Какво?!

— Настоявам за адвокат.

Гавин Уилямс побесня. Надяваше се, че като я хване в такъв уязвим момент, ще успее да я сплаши и пречупи. Но щом искаше адвокат, не можеше да ѝ откаже. Кучка.

— Край на разпита. Изключвам микрофона.

Гавин Уилямс напусна помещението с гневно изражение.

На следващото утро новините за арестуването на Грейс Брукстейн и намереното тяло на Лени Брукстейн изпълваха първите страници на вестниците.

Онър Уорнър се разтрепери, когато прочете новините.

— Открили са тялото на Лени.

— Да, знам — отвърна Джак суховато. — Мога да чета.

— Как го приемаш така спокойно? От ФБР арестували Грейс. Видя ли списъка с обвиненията? В какви неща я обвиняват само: присвояване на средства, измама, пране на пари... Грейс едва събира две и две! Какво ще правим?

— Да правим? — Джак се усмихна злорадо. — Нищо няма да правим!

— Но, Джак...

— Какво? Ще си измием ръцете от малката ти сестра и ще се оттеглим.

Онър го погледна ужасено. Джак се изсмя.

— Моля те, не се преструвай поне пред мен, че те е грижа за Грейс. Малко е късно за това, скъпа. Да не мислиш, че не съм забелязал отношението ти през всички тези години?

— За какво говориш?!

— Знам колко много мразиш сестра си. И колко си я мразила винаги.

Онър извърна поглед засрамена. Вярно. Мразеше я. Но как да я остави да отиде в затвора? Реши да подхodi по друг начин.

— Добре, да забравим за Грейс, но какво ще стане с нас, Джак? Ако има съдебен процес, ще възникнат въпроси. Въпроси за бизнес делата на Лени, за сътрудниците му, какво е станало в деня, когато изчезна. Ами ако полицията разбере?

— Няма да разбере.

— Но ако все пак се случи?

Джак я изгледа студено.

— Искаш ли да си първа дама, Онър?

Онър го искаше. Повече от всичко.

— Искаш ли да ме видиш в Белия дом?

— Естествено, знаеш го добре.

— Тогава спри да се паникьосваш. Дръж си устата затворена, а главата — наведена. Лени е мъртъв. Вече няма как да ни навреди. Но Грейс би могла. Бог знае колко ѝ е разказал старецът.

Онър потрепери. Не се бе сетила за това.

— Попадането на сестра ти в затвора може да се окаже най-хубавото нещо, което ни се е случвало. Подай ми кафето, че изстива.

Майкъл Грей се ужаси, когато чу новината. Инстинктивно прегърна Кони.

— Съжалявам, скъпа. Има ли начин да помогна с нещо?

Кони поклати глава.

— Никой нищо не може да направи, Майк. Лени и Грейс очевидно не са такива, каквито ги смятahме.

Майкъл Грей се изненада.

— Нали не допускаш Грейс да е виновна за това, в което я обвиняват?

Кони сви рамене безразлично.

— Вече не знам какво да мисля.

— Грейс да пере пари?!

— Не виждам защо да е невъзможно. Помисли за Лени. Всички го обичахме и уважавахме, а той се оказа крадец и страхливец.

В тона на Кони се долавяше злоба, каквато Майкъл не беше чувал. Това го стресна.

— Всички знаем, че Грейс много обичаше Лени. Кой знае какво би направила, за да го защити или да му помогне?

Мария Престън прие арестуването на Грейс като вълнуващ епизод в една от сапунките ѝ.

— Според полицията Грейс е откраднала партньорството на Джон Меривейл, а заедно с Лени са възнамерявали да оберат него и инвеститорите и да забягнат с парите. *Грейс Брукстейн е единственият жив партньор на фонда „Кворум“*. Така пише. Това я превръща в правно отговорна за всички загуби на „Кворум“. Представяш ли си?

Андрю не си го представяше. Почти нищо не си представяше. След онова пътуване до Нантъкет почти не спеше.

Засега ФБР имаше по-големи случаи за разрешаване. Но рано или късно щяха да потропат на вратата му.

Не самото разобличаване или попадането в затвора го плашеше, а загубата на Мария. Всичко, което направи, беше заради нея. А тя смяташе цялата тази история за игра.

— Мисля за процеса да си облека новия тоалет от „Диор“.

— Няма да ходим на процеса!

— Какво?! Анди, всички ще бъдат там!

— Господи, Мария, това не е поредното шибано представление на „Бродуей“!

Толкова рядко избухваше, че Мария го изгледа смаяно. Доста ѝ харесваше този нов, по-мъжествен Андрю.

— Липсват милиарди — продължи той. — Агентите на ФБР ни дишат във врата. Всички в „Кворум“ са заподозрени.

— Е, това вече ще отпадне — обяви Мария весело и си отряза още едно парче кекс. — ФБР си намери жертвен агнец. Сладката малка Грейси отива в затвора.

„Надявам се“ — помисли Андрю, но в следващия миг се сепна, че такива ужасни неща минават през ума му.

Кога загрубя толкова, кога стана безсърден?

„Вече не мога да се позная. О, Мария, какво направи с мен?“

— Няма да попаднеш в затвора, Грейс. Да сме наясно с това от самото начало. Невинна си и ще пледираш, че си невинна, чу ли?

Грейс кимна плахо. Всичко беше толкова объркано.

Франк Хамонд изглеждаше страшно уверен. Далеч не като първия й адвокат, Кевин Макгиър — стар познат на родителите й от Ийст Хамптън. Грейс му звънна в деня, когато я арестуваха. Искаше да я спаси от настъпителния агент с безжизнените очи и той успя. Но когато останаха насаме, не я окуражи особено.

— Като пълноправен партньор в „Кворум“, си правно отговорна за постъпките на Лени, независимо дали ти си вземала решенията — осведоми я Кевин. — Трябва да пледираш, че си виновна.

— Но аз дори не знаех, че съм партньор!

Кевин Макгиър й съчувстваше, ала остана твърд. Незнанието бе морално оправдание, но не и правно.

— Подписала си договора, Грейс. Ако не си поемеш отговорността, рискуваш съдията да бъде още по-строг при определянето на присъдата. — Прояви голяма неотстъпчивост по отношение пускането ти под гаранция. Съветвам те да не го правиш.

Грейс не можеше да повярва.

— Искаш... да остана в затвора?! Ще минат месеци, преди процесът да влезе в съдебната зала.

— Да, месеци. Знам колко ще ти е трудно, но повярвай ми, Грейс, там ще си в безопасност. Мисля, че не осъзнаваш колко голяма е натрупаната омраза към теб и Лени.

Беше прав. Грейс не си даваше сметка какво става. Откакто се върна в Ню Йорк, нямаше почти никакъв контакт с външния свят, като се изключи малката тълпа, която я охули, докато напускаше апартамента си, за да отиде при семейство Меривейл. Джон й забрани да гледа телевизия и в къщата не се внасяха вестници. В деня, когато от съдебна медицина официално обявиха смъртта на Лени за самоубийство, Кевин Макгиър й показва някои от заглавията, които дотогава й бяха спестявани.

„БРУКСТЕЙН СЕ ИЗМЪКНА КАТО СТРАХЛИВЕЦ
ОТЯВЛЕН МОШЕНИК СЕ САМОУБИВА, ЗА ДА
ИЗБЕГНЕ ПРАВОСЪДИЕТО“

СЕМЕЙСТВО БРУКСТЕЙН Е НАЙ-МРАЗЕНОТО В АМЕРИКА“

„За Лени ли говорят? И за мен? Как е възможно хората да ни мразят? Не сме направили нищо нередно.“

Идеята Лени да извърши самоубийство беше направо смехотворна. Всеки, който го познаваше, знаеше колко много обича живота. Би се вкопчил в него на всяка цена.

„Било е злополука. Бурята беше ужасна.“

Кевин Макгиър се опитваше да привлече вниманието ѝ върху настоящето, за да проумее факта, че има вероятност да попадне в затвора. Но Кевин не разбираше. Тя не се плашеше от затвора. Нямаше значение какво ще се случи с нея. Без Лени вече нищо нямаше значение. Жivotът не ѝ предлагаше никаква радост, никаква надежда. Какво толкова, ако я затвореха? Жivotът за нея бе свършил.

Пак Джон Меривейл ѝ се притече на помощ и я накара да прояви здрав разум. Светът я обвиняваше, че го е предала, че в конспирация с Лени е „откраднала“ дяла му в „Кворум“, ала предаността на Джон остана непоклатима.

— Грешка е, Грейс, чуваш ли? Грешка. Не з-з-зnam защо го е направил Лени, но положително е имал причина.

— Знаеш, че никога не би те измамил, Джон. И двамата не бихме го направили.

— Знам, скъпа. Разбира се, че го знам.

Когато чу какъв съвет ѝ е дал Кевин Макгиър, Джон я принуди моментално да го зареже.

— Но Кевин е стар приятел — протестираше Грейс.

— Може, но говори глупости. Как така ще пледираш, че си виновна?! Това е лудост. Трябва да наемем Франк Хамонд. Той е най-добрият.

Джон се оказа прав, както винаги. Франк Хамонд нахлу в живот на Грейс като тайфун. Щом го видя, тя усети как надеждата ѝ се възвръща. Започна да съзира светлина в края на тунела. Ето го най-после нейния шампион: силен мъж, адвокат, някой, който ѝ вярва и ще се бори за нея. Самото присъствие на Франк Хамонд я караше да се чувства по-добре.

— Да искам ли да ме пуснат под гаранция? — плахо попита тя.
— Има ли някакъв шанс...

— Вече го поисках. Утре ще отговорят. Ще те измъкна от тук.

— Нали знаеш... Нямам пари. Не мога да ти платя...

— Остави. Всичко вече е уредено. Сега искам да ме изслушааш.

Можеш ли?

Грейс кимна.

— Забрави обвиненията срещу теб. Забрави за процеса, забрави за приказките на хората срещу теб. Моя работа е да оправя всичко това, ясно ли е?

— Да.

„Толкова е уверен. Имам чувството, че говоря с Лени“ — помисли си тя.

— Твоята работа е да се придържаш към истината. Не си откраднала никакви пари. Лени не е откраднал никакви пари. Щом парите липсват, значи някой ги е откраднал и е изфабрикувал нещата да изглеждат така, все едно ти и съпругът ти сте го направили.

— Но кой би го сторил?

Франк Хамонд се усмихна и разкри разкривени жълтеникови зъби. Очевидно не харчеше нищо от астрономическите си хонорари по зъболекари.

— Кой би откраднал седемдесет милиарда ли? Деветдесет и девет процента от американците, ако мислят, че ще им се размине.

— Добре, но все пак — кой?

— Нямам представа, но това няма значение. Прокурорът трябва да докаже, че ти и съпругът ти сте го направили.

Грейс остана смълчана. Едва след известно време попита:

— Господин Хамонд, мислите ли, че съпругът ми се е самоубил?

Впил очи в нейните, той отговори:

— Не, госпожо Брукстейн, не смяtam, че се е самоубил.

В този момент Грейс повярва на Франк Хамонд безрезервно. Той щеше да спечели делото. Той щеше да я освободи. И когато това стане, тя ще открие кой е откраднал парите и ще изчисти името на Лени.

9.

Докато съдебните заседатели се връщаха в Зала № 14, Грейс Брукстейн си играеше с копчетата на сакото си от „Шанел“. Притесняваше се, но не от решението им. Щяха да кажат, че е невинна. Франк Хамонд я беше убедил в това.

— Прави точно каквото ти кажа, Грейс, и остави другото на мен. Журито ще те оправдае.

Тя го слушаше като пророк. Спазваше стриктно указанията му, дори по отношение на това с какви дрехи да се явява в съда.

— Излишно е да изглеждаш разкаяна. Ти си невинна. Искам да влезеш в съдебната зала гордо, с високо вдигната глава. Не забравяй, че представляваш не само себе си, но и Лени.

Не, притесненията на Грейс не бяха относно решението на съдебните заседатели. Притесняваше се какво ще стане, когато процесът приключи. Как ще разбере кой е злопоставил Лени? До този момент от ФБР бяха успели да открият едва няколко miliona от липсващите пари на „Кворум“. Щом те не можеха да ги намерят, каква надежда имаше за нея? Но тя бе длъжна да го направи. Трябваше да изчисти името на Лени. Него го нямаше от шест месеца. Вече беше декември, почти Коледа. Първата й Коледа като вдовица. Макар да беше евреин, Лени обичаше Коледата, с раздаването на подаръци, с веселите събирания. Беше толкова щедър...

Гласът на съдията звучеше далечен, неистински. Той се обърна към председателя на журито.

— Стигнахте ли до решение?

„Предполагам, че ще прекарам Коледа със семейство Меривейл“ — мислеше си Грейс.

Коледата беше семеен празник, но и двете й сестри я бяха изоставили. Нито се обадиха, нито я посетиха, след като я арестуваха. Грейс се надяваше да ги види в залата, когато процесът започна, но отсъствието им беше красноречиво.

„Като ме обявят за невинна, положително ще се появят. Тогава ще им простя. Ще ми трябва подкрепата им, ако искам да оправя

нешата. Как иначе ще открия кой е откраднал парите, кой е изфабрикувал фактите срещу скъпия ми Лени?“

Председателят я погледна и се усмихна. Тя му отвърна с усмивка. Изглеждаше симпатичен човек.

— Какво е решението по отношение на обвинението в парична измама?

— Виновна.

Областният прокурор Анджело Мишел видимо тържествуваше. Големият Франк Хамонд се бе провалил. Явно не беше толкова непобедим.

Грейс усети първите признания на паника. Обърна се към Франк Хамонд, но той бе впил поглед в съдията.

— По отношение на обвинението за пране на пари?

— Виновна.

„Не! Не съм виновна. Това е грешка. Направих всичко, което Франк ми каза да направя“ — крещеше тя безмълвно.

— По отношение на обвинението в лъжесвидетелстване... съзнателна измама... присвояване на средства...

— Виновна... виновна... виновна...

Думите се забиваха като ножове в нея.

— Ваша чест, моля ви. Това е грешка. Невинна съм, както и съпругът ми. Фактите срещу нас са изфабрикувани!

Дюдюканията и подсвиркванията от залата бяха толкова оглушителни, че сама не чуваше думите си. На съдията му трябваше цяла минута, за да възвори ред в залата. Обърна се към нея с леден гняв:

— Грейс Брукстейн, заедно със съпруга си сте задигнали невероятно голяма сума пари. Страданията, които причинихте на хиляди инвеститори, са огромни, но в нито един момент вие не показахте съжаление. Явно смятате, че заради привилегированото си положение в обществото законите на нашата велика страна не важат за вас. Не е така.

Присъстващите в залата шумно изразиха одобрението си. Грейс чу приглушените възгласи от тълпите на улицата, които следяха събитията в съдебната зала на специално монтирани монитори.

— Решението ви да пледирате пред този съд, че сте невинна, въпреки изнесените факти срещу вас, само по себе си е престъпление.

Именно грубо потъпкване на закона и причиненото страдание на хилядите хора, проявили доверие към вас, повлияха на решението ми каква да бъде присъдата. Несъмнено твърдението ви, че не сте били в течение на служебните дела на съпруга си, е лъжа. Безсрамно повтаряна лъжа и в тази зала, и пред властите, които се борят да обезщетят жертвите на съпруга ви. Затова ще се погрижа да прекарате остатъка от живота си лишена от свобода.

Съдията продължи да говори, но Грейс не го чуваше.

„Какво стана? Какво се обърка?“

Франк Хамонд седеше до нея, закрил лице с ръцете си.

Грейс усети ръката на съдебния пристав на рамото си. Погледна към Джон Меривейл, който безмълвно произнесе: „Не се беспокой“, но изражението му бе като на ударен от гръм. Дори Каролин, която се държеше хладно по време на процеса, изглеждаше шокирана.

А Грейс мислеше за Лени.

„Провалих го. Сега как ще докажа невинността му?“

Възторжена тълпа заобиколи Анджело Мишел на стъпалата пред съда. Всеки искаше да му стисне ръката, да го потупа по гърба. Беше отмъстил за тях, беше отмъстил за Ню Йорк, беше отмъстил за обеднелите, останали без домове жертви на алчността на семейство Брукстейн.

Един репортер придърпа Хари Бейн настрана.

— Виж Мишел. Обожават го.

— Той е герой — заяви Хари Бейн.

За Анджело Мишел представлението беше приключило. За Хари Бейн и Гавин Уилямс то едва сега започваше.

Те трябваше да намерят парите.

10.

Осъждането на Грейс Брукстейн на доживотен затвор — цялата присъда по всички обвинения възлизаше на повече от сто години — беше водеща новина за световните медии. Грейс вече не беше човек с мисли, надежди и съжаления, тя се превърна в емблема, в символ на всички алчни, корумпирани и гнили хора в Америка; олицетворяващ силите на злото, довели страната до ръба на икономически срив и до толкова големи страдания. Когато я изведоха от съдебната зала, за да я прехвърлят в Изправителното заведение за жени „Бедфорд Хилс“, жадната за кръв тълпа се нахвърли върху нея. Една жена успя да я доближи и яростно я одра по бузата. Снимката как Грейс Брукстейн притиска окървавената си буза, докато влиза в полицейския микробус, обиколи цяла Америка. Да, могъщите се бяха сринали.

След ужасяваща нощ в единична килия й позволиха да се обади по телефона в пет часа сутринта. Инстинктивно се насочи към семейството си.

— Грейси? — гласът на Онър прозвуча сънено. — Ти ли си?

Грейс почти се разплака от облекчение.

— Да, аз съм. Онър, кошмарно е. Не знам какво стана. Адвокатът ми каза, че всичко ще бъде наред, но...

— Къде си сега?

— В килия в участъка. Все още съм в Ню Йорк, но не знам точно къде. Ужасно е. Утре ще ме транспортират. Мисля, че е някъде близо до вас, в Бедфорд. Там може да е по-добре. Онър, трябва да ми помогнеш.

Последва дълга пауза. Най-накрая Онър заговори:

— Не виждам как, Грейси. Съдът те обяви за виновна.

— Знам, но...

— Не си помогна особено по време на процеса. Защо се обличаше така?!

— Франк Хамонд ме инструктира така.

— Ето, пак започваш. Кони е права.

— За какво? — Грейс бе на път да се разплаче. — За какво е права Кони?

— За теб. Чуй се само, Грейс. „Лени ми каза! Адвокатът ми каза! Джон ми каза.“ Кога ще започнеш да поемаш отговорност за постъпките си? Вече не си малката принцеса на татко, Грейси. Не бива да очакваш аз и Кони да оправяме поразиите след теб.

Грейс прехапа устната си до кръв. Така отчаяно се нуждаеше от подкрепата на сестра си, а Онър ѝ изнасяше лекции. Явно и Кони изпитваше същото.

— Моля те, Онър. Не знам към кого да се обърна. Защо не помолиш Джак? Сенатор е, трябва да има някакво влияние. Всичко това е някаква ужасна грешка. Не съм крала никакви пари. И Лени никога не би...

— Съжалявам, Грейс. Джак не бива да се замесва. Подобен скандал ще ни унищожи.

— Ще ви унищожи?! Онър, пращат ме в затвор. Лени е мъртъв и е обвинен в престъпления, за които знаеш, че не е извършил.

— Това не го знам, Грейс. За бога — събуди се! Парите не са изчезнали сами. Разбира се, че Лени ги е взел. Взел ги е и те остави да отговаряш за това.

Думите се забиха като кинжали в сърцето на Грейс. Беше отвратително, че напълно непознати хора считаха Лени за крадец. Но Онър го познаваше. Как бе възможно да вярва на такова нещо?

Онър произнесе следващите си думи ледено и безапелационно:

— Сама си постла, Грейси. Съжалявам.

И затвори.

Пътуването до затвора „Бедфорд Хилс“ с полицейския ван беше неприятно дълго. Вътре бе студено и вонеше. Жените се притискаха една към друга, за да се стоплят. Грейс огледа лицата им. Тези жени нямаха нищо общо с нея: едни бяха изплашени; други — нахакани; трети — отчаяни. Но по лицата на всички личаха следите от бедност и изтощение. Взираха се в нея с открита, убийствена омраза.

Грейс затвори очи. Деветгодишна е, в Ийст Хамптън с баща си. В навечерието на Коледа Купър Ноулс я вдига на раменете си, за да постави звездата на върха на коледното дърво.

— Ще успееш, Грейс. Само се протегни още малко.

На петнайсет години е. Стои на подиума, заобиколена от приятелките си гимнастички. Главният съдия окачва златен медал на шията ѝ. Грейс търси сред публиката майка си, но нея я няма. Тренъорът ѝ казва: „Стига, Грейс. Ако искаш да побеждаваш, правиш го за себе си, не за другите“.

Сватбената ѝ нощ. Лени я люби нежно и гальовно. „Ще се грижа за теб, Грейс. Никога за нищо няма да се тревожиш“. А тя му отвръща: „Обичам те, Лени. Толкова съм щастлива“.

— Излизайте!

Една надзирателка я сграбчи грубо за ръката. Дори не бе забелязала, че колата е спряла. Секунди по-късно зъзнеше във вътрешен двор заедно с другите затворнички. В късния следобед вече бе тъмно, а по земята имаше сняг. Пред нея се издигаше потискаща сива сграда. Отляво и отдясно беше опъната бодлива тел. Грейс се засрами, като си даде сметка, че плаче.

— Добре дошли в „Бедфорд Хилс“, дами. Приятен престой.

Минаха три часа, преди Грейс да стигне до килията, която щеше да дели с още две жени. За това време ѝ стана ясно, че в „Бедфорд Хилс“ няма да оцелее и седмица, камо ли цял живот.

Трябваше да се измъкне от тук. Трябваше да се свърже с Джон Меривейл. Той щеше да я спаси.

Физическият преглед беше нещо ужасно. Брутален и унизителен по своята същност, той целеше да лиши затворничките от цялото им човешко достойнство. И успяваше. Наредиха ѝ да се съблече гола в стая, пълна с хора. Лекар на затвора вкара огледало във вагината ѝ. После я накараха да се наведе напред и с гумена ръкавица претърсиха ануса ѝ за скрита droga. Болезнено дърпаха космите на триъгълника ѝ, за да я проверят за въшки. По време на целия преглед пазачи от двата пола се смееха и правеха ехидни и обидни забележки. Грейс се чувстваше като изнасилена.

Като стадо добитък ги отведоха под душове с хладка вода и ги оставиха да се измият с антисептичен сапун, от който кожата ѝ пламна. После, все още гола, застана на опашка, за да изчака да отрежат дългата ѝ коса. Самото подстригване не продължи повече от петнайсет

секунди, но лиши Грейс от нейната женственост, от идентичността ѝ. Никога повече не видя дрехите си. Свалиха дори халката ѝ, изтегляйки я болезнено от пръста. Получи три комплекта бельо и оранжева затворническа униформа, поне два размера по-голяма.

— Тук!

Едра надзирателка отвори вратата на една килия и я набута вътре. Върху наровете в помещението с размери четири на три метра лежаха две жени от латиноамерикански произход. Размениха си няколко думи на испански, без да проявят никакъв интерес към нея.

Събирайки цялата си смелост, Грейс се обърна към надзирателката.

— Станала е грешка. Искам да говоря с директора, моля. Попаднала съм в грешно отделение.

— Нима?

— Да. Това е затвор с подсиленна охрана. Осьдена съм за измама, не за убийство. Мястото ми не е тук.

Очите на латиноамериканките се разшириха.

— Ще говориш с директора сутринта. Сега ще спиш — нареди надзирателката.

Вратата на килията се затвори.

Грейс легна на койката. Не можеше да заспи. Умът ѝ работеше трескаво.

Сутринта щеше да говори с директора да я прехвърлят в друг затвор. Това ще бъде първата стъпка. После ще се свърже с Джон Меривейл и той ще започне процедурата по помилването ѝ.

Трябваше да се свърже с Джон още в самото начало. Не разбираше какъв глупав, детински импулс я тласна да звънне на Онър. Трудно ѝ беше да признае, че не може да разчита на роднините си, но действителността се оказа такава. Налагаше се да се примери.

Лени гледаше на Джон като на свой брат. Сега Джон бе нейното семейство. Само той ѝ бе останал.

Очевидно наемането на Франк Хамонд беше титанична грешка, но Грейс не можеше да вини Джон за това. Въпросът бе да продължи напред.

„Утре. Утре нещата ще бъдат по-добри.“

Франк Хамонд седеше сам в колата си на празен паркинг. Гледаше как клиентът му се примъква към него през сенките. На всеки няколко секунди мъжът хвърляше нервен поглед през рамо да провери дали го следят.

„Толкова е жалък и мекушав — помисли си Франк. — Като заслепена сърна. Никой никога няма да заподозре, че този човек е способен на такава долна постъпка. Това е причината да му се размине, предполагам.“

Мъжът стигна до колата и пъхна лист хартия в ръцете му.

— Какво е това?

— Разписката. Парите бяха преведени преди час.

— В офшорната ми сметка?

— Разбира се. Както се договорихме.

— Благодаря.

Двайсет и пет милиона долара. Много пари. Но дали бяха достатъчно. След като се изложи публично при защитата на Грейс Брукстейн, репутацията му беше разбита. Вероятно вече никой никога нямаше да го наеме. Обаче беше прекалено късно да съжалява.

— Доволен си от изхода на нещата, надявам се.

Клиентът му се усмихна.

— Много доволен. Тя ти вярваше напълно.

— Значи съвместната ни работа приключи?

Франк Хамонд включи двигателя. Клиентът му постави ръка на рамото му.

— Няма начин да бъде помилвана, нали?

— Никакъв. Освен ако ФБР не намери липсващите пари. Но това няма да се случи, нали, Джон?

— Не. Няма. Н-н-не и докато съм жив.

Джон Меривейл се усмихна леко, после излезе от колата и тихо потъна в сенките.

Директор Джеймс Макинтош беше силно заинтересуван. Подобно на всички в страната, той знаеше коя е Грейс Брукстейн — жената, помогнала на съпруга си да задигне милиарди долари, а по време на процеса срещу нея се бе държала като Мария Антоанета и така отблъсна завинаги жадните за мъст американци.

Макинтош, с оредяваща сива коса и сиви мустаци, бе уморен петдесетгодишен мъж, останал без илюзии. Беше интелигентен и състрадателен, но не и към Грейс Брукстейн. Повечето жени, озовали се в „Бедфорд Хилс“, имаха живот, изваден от роман на Дикенс: изнасилени от баща си, бити от съпруга си, принудително тласнати към проституция и наркотици от най-ранни години... Много от тях нямаха никакъв шанс да водят нормален живот.

Грейс Брукстейн имаше всичко, но искаше повече. Джеймс Макинтош не разполагаше с време за такъв тип отявлена алчност.

Джеймс Йън Макинтош се вля в затворническата система с искрената увереност, че е в състояние да направи добро, да промени някои неща. Каква илюзия! След осем години в „Бедфорд Хилс“ целите му бяха далеч по-скромни: да стигне до пенсионирането си, без да полудее.

Той не искаше Грейс Брукстейн в „Бедфорд Хилс“. Дори влезе в спор с началниците си по въпроса.

— Хайде, Бил, спести ми го. Тя е от висшето общество. Рискуваме да възникнат метежи. Половината ми затворнички имат близки, загубили работата си след срива на „Кворум“. Другата половина я мразят, защото е богата, бяла и се явяваща в съда с онова луксозно кожено палто.

Приказките му не дадоха резултат. Пратиха Грейс Брукстейн в „Бедфорд Хилс“ именно защото всички толкова много я мразеха. Никъде другаде нямаше да е така защитена.

И ето, още от първия ден тя започна да създава проблеми, като настояваше да го види, сякаш това бе хотел, а той — управителят. „Какъв е проблемът, госпожо Брукстейн? Чаршафите не са достатъчно меки за вас ли? Шампанското за «добре дошли» не е достатъчно охладено ли?“

Направи ѝ знак да седне.

— Искала си да ме видиш?

— Да. — Грейс издиша, за да се разтовари от стреса. Почувства се приятно да седи отново в офис, да разговаря с образован, цивилизиран мъж. Макинтош бе отрупал бюрото си със семейни снимки. Тя ги възприе като облекчителна връзка с действителността.
— Благодаря, че ме приехте, господин Макинтош. Струва ми се, че е станала грешка.

Веждите на директора се стрелнаха нагоре.

— Нима?

— Да... Това е затвор с усилена охрана.

— Така ли? Не съм забелязал.

Грейс преглътна и изведнъж се притесни. Дали се шегуваше с нея, или й се присмиваше?

„Сега е шансът ми да дам обяснение. Не бива да го провалям.“

— Престъплението ми... Набедена съм за престъпление, но то не е свързано с насилие. Аз съм невинна. Не съм направила онова, в което ме обвиняват. Но не затова поисках да говорим. Искам да кажа, че мястото ми не е тук.

— Напълно съм съгласен.

Грейс се зарадва. Слава богу. Имаше насреща си разумен човек. Ще уреди това объркване и ще я извади от този ужас.

— За жалост началниците ми гледат по друг начин на нещата. Според тях задължение на щата е да се погрижи да не бъдеш линчувана. Тревожат се съкилийничките ти да не те пребият до смърт или да те удушат с чаршаф... Могат да те залеят с киселина, докато спиш...

Грейс пребледня. Усети как се смразява от страх. Макинтош продължи:

— По неизвестни причини началниците ми смятат, че в „Бедфорд“ има шанс да те сполетят по-малко беди, отколкото другаде. Според мен грешат. Кажи, Грейс, какво предлагаш да направим по въпроса?

Тя не бе способна да пророни и дума.

— Възможно ли е, ако те сполети някаква беда тук, да преосмислят решението си? Смяташ ли, че е възможно?

Макинтош не откъсваше очи от нея. И тогава тя разбра:

„Ще се опитат да ме убият, а на него не му пука. Мрази ме толкова, колкото и другите.“

— Ще те прехвърля в друго крило. Ще ми кажеш дали новата килия ти харесва. А сега, извинявай, но ме чака работа...

Новите съкилийнички на Грейс бяха стокилограмова чернокожа пласъорка на кокаин. Кора Бъдс, и стройна, хубава трийсетгодишна

брюнетка, Керън Уилис.

Междувременно надзирателката обясни на Грейс, че Керън е убила гаджето на сестра си.

— И двете са с доживотна присъда. Като теб. Имате предостатъчно време да се опознаете.

Усмихна се многозначително. Грейс се запита дали прави сексуален намек, но беше прекалено изплашена, за да попита.

„Не бива да се боря със сенки — каза си тя. — Мнението, че всички затворнички са лесбийки, положително е мит.“

Докато се настаняваше мълчаливо на нара си, хвърли изучаващ поглед към Керън и Кора.

Кора Бъдс надигна едрото си тяло и седна до нея.

— Как се казваш, мила?

Имаше лош дъх и миришеше на пот. Грейс инстинктивно се отдръпна.

— Грейс. Казвам се Грейс.

— И за какво си тук?

— Ами... измама — прошепна Грейс. Още ѝ беше странно и притеснително да изрича тази дума. — Но е грешка. Невинна съм.

Кора прихна.

— Измама, а? Чу ли, Керън? Сдобихме се с невинна измамница. Издигаме се. — Изведнъж усмивката изчезна от лицето ѝ. — Я чакай. Как каза, че е името ти?

— Грейс.

— Коя Грейс?

За миг Грейс се поколеба. Хубав въпрос. Цялата ситуация беше толкова нереалистична, че сякаш бе загубила идентичността си. Найнакрая промълви:

— Брукстейн. Името ми е Грейс Брукстейн. Аз...

Нямаше време да реагира. Юмрукът на Кора се стовари силно върху лицето ѝ и тя чу как носът ѝ се счуши.

— Кучка! — изрева Кора.

Удари я отново и кръв се разплиска навсякъде. Керън Уилис продължи да чете книгата си, все едно нищо не се е случило.

— Ти си кучката, която открадна всички онези пари!

— Не — простена Грейс. — Не съм...

— Брат ми загуби работата си заради теб! Изхвърлихте всички онези възрастни хора на улицата, а ти и старецът ти ядяхте хайвер. Ще се погрижа да съжаляваш, че въобще си се родила, Грейс Брукстейн.

Грейс сложи ръка върху носа си и проплака плахо:

— Моля те. Не съм откраднала никакви пари.

Кора Бъдс я сграбчи за оранжевата риза и я изправи на крака. Вдигна я, сякаш бе парцалена кукла, и я залепи за стената.

— Не ми говори! Да не си посмяла да ми говориш, шибана богата кучка!

При всяка дума Кора удряше главата ѝ в стената. Топла кръв потече по насконо отрязаната коса на Грейс и тя започна да губи съзнание.

— Стига, Кора. Дени ще те чуе — обади се Керън Уилис отегчено.

— Да не мислиш, че ми пuka?

И наистина след няколко секунди вратата на килията се отвори. Хана Дензел, „Дени“, както я наричаха затворничките, беше старшата надзирателка в крило А. Ниската пълна бяла жена се наслаждаваше на властта си и обичаше да прави живота на затворничките възможно най-тежък. Огледа сцената пред себе си. Грейс Брукстейн лежеше на пода в локва кръв и Кора Бъдс се бе надвесила над нея като Кинг Конг. Грейс, почти в безсъзнание, мърмореше нещо неразбираемо.

— Искам тази мръсотия да се почисти — обяви Дени.

— Кажи го на нея — сви рамене Кора. — Кръвта не е моя.

— Добре, тя да го направи. Ще дойда отново след час.

Същата нощ Грейс лежеше смразена от страх и чакаше Кора Бъдс да заспи. Преди това избърса собствената си кръв, лазейки по пода, докато Кора я наблюдаваше, а Керън четеше книгата си. След час Дени се върна, кимна одобрително и остави Грейс на съдбата ѝ. Тя се сви на нара в очакване на ново нападение, но такова не последва. По някакъв начин искаше да се случи. Всичко бе за предпочитане пред чакането. Най-накрая, двайсет минути преди да угасят осветлението, вратата на килията се отвори и я отведоха при лекаря на затвора. След повърхностно почистване на раната ѝ направиха шест шева на тила,

лепнаха ѝ безполезно парче анкерпласт, което да закрепи счупения ѝ нос, и я върнаха обратно при Кора.

Грейс придърпа одеялото пътно около себе си. Отдавна не се беше молила, но сега затвори пътно очи и отвори сърцето си към небесата.

„Помогни ми, Господи. Моля те, помогни ми. Заобиколена съм от врагове. Не става въпрос само за Кора. Всички ме мразят — другите затворнички, надзирателите, Джеймс Макинтош, хората пред сградата на съда. Собственото ми семейство ме изостави. Не се моля за себе си, Боже. Вече не ме интересува какво ще ми се случи. Но ако умра, кой ще изчисти името на Лени? Кой ще разкрие истината?“

Тя все се опитваше да разбере какво е станало, ала след всяко новооткрито парче от пъзела другите се разместваха.

Помнеше думите на Франк Хамонд, че това е инсценировка, но кой я бе изфабрикувал? И защо?

Защо Лени я бе направил партньор в „Кворум“ и бе изхвърлил Джон?

Къде бяха милиардите на „Кворум“ сега?

Болката, причинена от юмруците на Кора, беше нищо в сравнение с болката в душата ѝ. Да е тук, на това ужасно място, ѝ се струваше лош сън. Но не беше. Това беше действителността.

Или животът ѝ преди това е бил сън? Тя и Лени, щастието им, приятелите, животът ѝ. Всичко ли е било мираж? Всичко ли е било лъжа?

Това ѝ се струваше най-голямата ирония. Бе набедена за лъжкиня, но не беше лъгала. Всички други го бяха правили: сестрите ѝ, приятелите, хората, които се бяха хранили на масата им и потупваха Лени по гърба, очаквайки благоволението му. Тяхната привързаност, тяхната преданост — това бяха лъжите! Къде бяха всички тези хора сега?

Нямаше ги. Бяха изчезнали безследно като милиардите на „Кворум“.

Всички, с изключение на Джон Меривейл.

Скъпият Джон.

Грейс се събуди, пищейки. Керън Уилис запуши устата ѝ с ръка.

— Шшшт... Ще събудиш Кора.

Грейс трепереше. Чаршафите бяха мокри от пот. Беше сънувала кошмар. Започна като красив сън. Вървеше по алеята в църквата в Нантъкет, хванала под ръка Майкъл Грей. Лени, застанал гърбом, я чакаше при олтара. Сред гостите беше Джон Меривейл. Усмихваше се притеснено. Навсякъде имаше рози, хорът пееше. При приближаването към олтара Грейс усети странна миризма. Нещо химическо като... формалдехид. Лени се обърна. Изведнъж лицето му започна да се разпада, все едно бе кукла, пъхната в гореща фурна. Тялото му се разду и разкъса ризата. После се разпадна крайник по крайник. Грейс отвори уста да изпиши, но тя беше пълна с вода. Огромни морски вълни наводниха църквата и отнесоха гостите, разрушавайки всичко по пътя си. Нахлуха в дробовете ѝ, задушаваха я. Давеше се! Не можеше дадиша!

— Ще събудиш Кора.

Трябваха ѝ няколко секунди, за да си даде сметка, че Керън е истинска.

— Побеснява, когато нарушават съня ѝ. Да не ти обяснявам каква става, ядоса ли се.

След неотдавнашната случка думите на Керън прозвучаха толкова нелепо, че Грейс се засмя. Постепенно смехът ѝ премина в плач. Скоро хлипаше в прегръдките на Керън заради целия ужас и болка, изпитани през последните шест месеца.

— Защо не направи нищо днес следобед? — попита Грейс.

— За кое?

— Когато Кора се опита да ме убие.

— Скъпа, това не беше нищо. Ако Кора искаше да те убие, щеше да си мъртва.

— Но ти дори не помръдна. Седеше, докато тя ме пребиваше.

Керън въздъхна.

— Ще те попитам нещо, Грейс. Искаш ли да оцелееш тук?

Грейс се замисли. Не беше сигурна, но накрая кимна. Трябваше да оцелее. Заради Лени.

— Тогава бъди наясно с едно: никой няма да те спасява. Нито аз, нито пазачите, нито молбите на адвоката ти, нито майка ти. Никой. Тук си сама. Научи се да разчиташ на себе си.

Грейс се сети за телефонното си обажддане до Онър.

Кога ще започнеш да поемаш отговорностите си? Вече не си принцесата на татко. Не можеш да разчиташ на мен и Кони да оправяме поразиите ти.

После си спомни Лени.

Ще се грижа за теб, Грейс. Няма нужда да се притесняваш за каквото и да било.

— Съветът ми е безплатен — завърши Керън и се върна на нара си. — Но когато се сетиш къде си скрила всичките пари, може би ще ми изпратиш малко в знак на благодарност?

Грейс понечи за пореден път да заяви, че е невинна, но размисли. Какъв смисъл имаше? След като родните ѝ сестри не ѝ вярваха, защо да очаква това от другите?

— Да, Керън, непременно.

Грейс последва съвета на съкилийничката си. Следващите две седмици не надигаше глава и не споделяше мислите и страховете си. Никой нямаше да ѝ помогне. Беше сама.

Грейс научи, че „Бедфорд Хилс“ обира овациите на страната заради съвременните си програми, целящи да помагат на затворените майки. От 850 затворнички седемдесет процента бяха майки на по трийсетина години. Грейс остана смяяна, когато научи, че Кора Бъдс е една от тях.

— Кора е майка?

— Защо си така шокирана? — учуди се Керън. — Кора има три деца. Най-малкото, Анна-Мей, се роди тук. Сестра Бернадет помогна при раждането.

Грейс беше чела статия за бебета, родени в затворите. Ужаси се от съдбата на децата на тези себични, престъпни майки. Но това беше в един друг живот. В този живот детският център в „Бедфорд Хилс“ ни най-малко не ѝ изглеждаше ужасяващ. Напротив. Обслужваха го затворнички и католически монахини. Това бе единственото място с някаква надежда в иначе суровия и строг затворнически режим. С радост би работила там, но нямаше такъв шанс.

— Новопостъпилите получават най-лошата работа — осведоми я Керън.

Разпределиха Грейс да работи на полето.

Работата беше тежка: плевяха обрасли с бурени терени. Но всъщност режимът смазваше Грейс. „Денят“ в „Бедфорд Хилс“ нямаше нищо общо със светлината и тъмнината или ритъма на външния свят. След изгасянето на светлините в 22:30 затворничките разполагаха само с четири часа необезпокояван сън, преди отново да запалят светлините в 2:30. Това се правеше, за да могат онези, които работят на полето, да закусят и да излязат на работа в четири часа. „Обяд“ получаваха в общата трапезария в девет и половина. „Вечерята“ беше в два часа следобед; следваха осем и половина дълги, отегчителни часа, преди да изгасят светлините. Грейс не успяваше да се приспособи и независимо от изтощението, не можеше да спи.

— Ще свикнеш — уверяващо я Керън.

Грейс силно се съмняваше. Най-много я мъчеше самотата. Често минаваха дни наред, без да проговори на когото и да било освен на Керън. Другите затворнички се сприятеляваха. Тя наблюдаваше как жените, с които работеше, се подкрепяха. През почивките говореха за децата или съпрузите си, но никога не говореха с нея.

— Външна си — обясняващо ѝ Керън. — Не си една от нас. Освен това смятат, че ти и твоят човек сте откраднали парите на такива като нас. Много са ти гневни. Ще мине.

— Ти не си гневна.

— Гневът ми се изчерпа преди доста време. — Керън сви рамене.

— Освен това — кой знае? Може да си невинна. Не се обиждай, но не ми приличаш на умница, която би измислила подобна измама.

Очите на Грейс се напълниха със сълзи на благодарност.

Тя ѝ вярваше. Някой ѝ вярваше!

Вкопчи се в думите на Керън като в спасителен пояс.

— Брукстейн, имаш посетител.

— Аз?!

— Не виждам друга с такова име. Часът за свидане почти приключи. Размърдай си задника, за да не я изпуснеш.

Грейс се запита кой ли бе дошъл. Онър или може би Кони. Сигурно бяха съжалили за поведението си.

Пазачът я отведе в стаята за свидане. Там до дървена маса седеше Каролин Меривейл. С огромното си палто от лисичи кожи и

отрупани с диаманти пръсти тя изглеждаше ужасно не на място тук. Грейс седна срещу нея.

— Каролин, каква изненада.

По време на процеса, докато живееше у семейство Меривейл, Грейс долавяше нарастващата враждебност на Каролин. Джон — милият Джон — я подкрепяше от начало до край, но Каролин, която бе смятала за своя приятелка, проявяваше резервираност и на моменти дори жестокост, сякаш се наслаждаваше на страданията ѝ. Уважението, което навремето ѝ демонстрираше, сега бе изместено от високомерна студенина. Грейс се опитваше да не ѝ се сърди. В края на краищата, ако не бяха Каролин и Джон, тя щеше да е на улицата; нямаше да разполага с великия Франк Хамонд като свой защитник; нищо нямаше да има. Но от отношението на Каролин все още ѝ горчеше. Тя беше последният човек, когото очакваше да види в „Бедфорд Хилс“.

Каролин се оглеждаше нервно, сякаш търсеше най-близкия авариен изход.

— Не мога да остана дълго — обяви тя.

— Нищо. Драго ми е, че въобще дойде. Джон получи ли писмото ми?

Преди седмица бе писала на Джон относно следващите стъпки: как да подаде молба за помилване, да наеме ли нов адвокат, колко време ще мине, преди да преразгледат случая ѝ и така нататък. Още не ѝ беше отговорил.

— Да, получи го.

Мълчание.

— Много е зает, Грейс. ФБР продължава да търси изчезналите пари. Джон им помага както може.

— Да, разбирам — кимна Грейс плахо. Чакаше Каролин да продължи, да я попита как е, дали има нужда от нещо. Не последва нищо такова. Обзета от копнеж да продължи тази среща с външния свят, Грейс започна да бъбри нервно: — Тук не е лошо... Всъщност — лошо е, но се опитвам да се приспособя. Най-мъчително е денем. Трудно можеш да се съредоточиш върху нещо. Постоянно мисля за Лени, как се стигна дотук. Всичко очевидно е изфабрикувано, но след това нещата се оплитат. Надявам се, когато Джон започне процедурата по помилването ми, да се яви светлина в края на тунела. Сега обаче всичко е в тъмнина. Чувствам се изгубена.

— Грейс, няма да има помилване.

Грейс премигна като къртица на слънчева светлина.

— Моля?!

— Няма да има помилване — повтори грубо Каролин. — Поне не с наша помощ или с наши пари. Джон остана на твоя страна, докъдето беше възможно, но сега трябва да погледне истината в очите. Всички трябва да я погледнем.

— Истината? Каква истина? — разтрепери се Грейс.

— Лени ограби вложителите и партньорите си. Предаде Джон. И двамата го предадохте.

— Не е вярно! Каролин, повярвай ми. Наистина — Лени е сменил структурата на партньорите, но не знам защо. Знам само, че никога не би направил нещо, с което да нарани Джон.

— Стига, Грейс. Нима мислиш хората за толкова глупави? Защо не кажеш на ФБР къде са парите?

Това беше кошмар, зловеща шега.

— Нямам представа къде са. Джон го знае. Джон ми вярва.

— Не — сряза я Каролин брутално. — Вече не. Не желае да има нищо общо с теб. Дойдох тук, за да ти кажа да не търсиш контакт с него. След всичко, което ти и Лени му сторихте, ни дължиш поне това.

Стана да си върви. Грейс едва се въздържа да не се хвърли на врата ѝ и да я умолява за милост. Каролин ѝ отнемаше последната надежда.

— Дръж. — Каролин пъхна в ръката ѝ нещо, увito в хартия, докато пазачът беше с гръб. — Джон настоя да ти дам това, защото е слабохарактерен сантиментален глупак. Казах му, че едва ли ще имаш възможност да го носиш, докато гниеш тук. Понеже на мен не ми харесва, реших да ти го дам.

Обърна се и си тръгна.

Напълно безчувствена, Грейс последва пазача към килията си. Сви се на нара и разгъна хартията с треперещи пръсти.

Беше брошка — пеперуда с цветовете на дъгата. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Лени ѝ я беше купил миналата Коледа. Когато замразиха авоарите на „Кворум“, полицията бе прибрала всички лични вещи на Лени и нейните бижута. Тази брошка вероятно бе останала, защото нямаше никаква стойност. Но за нея беше безценна.

Тя беше последното парче от Лени. Последен символ на щастие, надежда — неща, които бе изгубила завинаги. Тя беше паспорт към свободата.

Вечната свобода.

Нежно и с любов, Грейс отвори закопчалката на брошката и с иглата започна да разкъсва вените на китката си.

11.

Заобикаляше я ярка бяла светлина. Но не успокоителна, а заслепяваща, която болезнено пари очите и огрява и най-тъмните кътчета на паметта.

Чуваше гласове.

Франк Хамонд: *_Някой е изфабрикувал това срещу Лени и е оставил ти да поемеш последствията. Някой, който разполага с вътрешна информация за „Кворум“.*

Джон Меривейл: *Довери се на Франк. П-п-прави всичко, което ти казва, и нещата ще се оправят. Не се притеснявай за ФБР. Аз ще и-и-имам грижата за тях.*

Светлината избледня.

Директор Макинтош усещаше как по гърба му се стича пот, докато следеше зелената линия на монитора.

„Моля те, Господи, нека остане жива.“

Ако Грейс Брукстейн се самоубиеше, докато е под негова опека, с кариерата му бе свършено. Щеше да се сбогува с пенсията и с всичко, за което бе работил така усилено през последните осем години. Нищо от постиженията му и от добрите му намерения нямаше да бъде зачетено. В този момент Джеймс Макинтош мразеше Грейс Брукстейн повече от всяко друго човешко същество.

Лекарите се стараеха да съживят сърдечната ѝ дейност. Зелената линия трепна и запулсира с бавен, но стабилен ритъм.

— Върна се.

Началникът на отдел „Затвори“ проведе телефонния разговор от игрището за голф.

— Би трябвало да те уволня, Джеймс, без да задавам никакви въпроси, ясно ли ти е?

— Да, сър.

— Ако се разчуе, че сме допуснали Грейс Брукстейн да вкара остьр предмет в килията си...

— Знам, сър. Няма да се повтори, сър.

— Разбира се, че няма! И защо е в крило А? Изпратихме я в „Бедфорд Хилс“, за да бъде защитена!

Макинтош потисна раздразнението си. Грейс Брукстейн не заслужаваше да бъде защитавана. Дори сега, когато се намираше в затвора, тя получаваше специално отношение.

— Когато се възстанови, искам да бъде под двайсет и четири часове наблюдение, за да не направи нов опит за самоубийство. Да се проведе психотерапия, да получава прилична храна. Каква работа ѝ определи?

Макинтош се напрегна, преди да отговори:

— Пратих я на полето, сър. Ранната смяна.

— Какво?! Ти полудя ли, Джеймс? Щом се оправи, я искам в детския център, при монахините. Каквото и да е личното ти мнение за нея, отсега нататък искам да се отнасяш изключително внимателно към всичко, което касае мадам Брукстейн, ясен ли съм?

— Съвсем ясен, сър.

Грейс се върна в света с болка; тя идваща на вълни.

Първата вълна беше физическа: пулсиране в китките, пресъхнало гърло, тъпа болка в крайниците.

Втората беше емоционална: опита да се самоубие, но не успя. Не се оказа в Рая с милия си Лени. Намираше се тук, в „Бедфорд Хилс“, и живееше в кошмар.

Но третата вълна — менталната болка — я накара да седне в леглото и да започне да си скубе косите, докато лекарите не дойдоха да ѝ дадат успокоително. Някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ, докато витаеше между живота и смъртта, истината изплува и я сграбчи за гърлото. Чуваше гласа на Каролин Меривейл, самодоволен и язвителен: *Няма да има помилване. Джон не желае да има нищо общо повече с теб.*

По онова време Грейс си бе помислила: „Не Джон, а ти. Ти не искаш да имаш нищо общо. Настроила си го срещу мен.“ Но сега, най-накрая, си даде сметка, че Каролин всъщност е само вестоносецът.

„Джон е бил. През цялото време е бил Джон!“

Джон бе предал Лени. Бе предал и двама им. Колкото повече мислеше, толкова по-очевидно ставаше. Джон беше най-близкият до Лени, който е имал възможност да открадне парите. Когато Държавната комисия за регулиране на борсата е започнала да гледа под лупа делата на „Кворум“, той се е паникьосал. Успял е някак да убеди Лени да смени структурата на партньорството във фонда, за да не бъде отговорен той — Джон, — ако се открие липсата на парите. Внезапната смърт на Лени бе довела, разбира се, до драматичен обрат. Вероятност да бъде разкрита измамата съществуваше, но след смъртта на Лени бе неизбежна. Инвестиралите в „Кворум“ започнаха да си искат парите и машинациите лъснаха. Но Джон вече лесно можеше да прехвърли вината на Грейс. Тя беше партньор на Лени, не той. Освен това му вярваше безрезервно. Когато всички я изоставиха, Джон Меривейл остана до нея. „Не защото го е било грижа за мен, а защото е искал да режисира всичко — разследването на ФБР, моя процес.“ Именно той бе предложил да се оправя с властите, да я „защити“ от въпросите им. Той бе настоял да разкара Кевин Макгиър и да наеме Франк Хамонд — адвоката, който не я защити в съда. Сега, когато бе зад решетките, Джон се отърва от нея. Дори не бе проявил достатъчно мъжество да дойде лично. Беше изпратил Каролин да му свърши мръсната работа.

Мислейки за миналото, Грейс се смяя от своята наивност. Как бе умолявала Джон да ѝ повярва, че нищо не знае за решението на Лени да я направи партньор.

„Как е възможно да съм толкова глупава? В негов интерес е било да не е партньор. Ако беше партньор, щеше да отговаря пред закона за случилото се в «Кворум». Той щеше да лежи в затвора, не аз.“

Нямаше представа как е успял да го направи. Как е убедил Лени да смени структурата на фонда, как е откраднал толкова много пари и къде ги е скрил. Знаеше единствено, че някак го е направил.

И тя щеше да разбере как.

„Ще разкрия цялата истина и когато се домогна до нея, ще я съобщя на целия свят. Ще изчистя името на Лени и своето. Ще изляза от ада.“

После заспа.

Гавин Уилямс се чувстваш мръсен.

Кожата му настръхваше само от факта, че е в затвора, заобиколен от престъпници. Нарушителите бяха жени и това го изпълваше с още по-голямо отвращение. Беше неестествено. Жените трябваше да са добри и любящи като майка му. Навремето тя го обожаваше. „Толкова си привлекателен, Гавин — казваше тя. — Толкова си умен. Можеш да станеш какъвто поискаш.“

Влезе в тоалетната и си изми ръцете за трети път. Търкаше, докато кожата му се зачерви.

Жените трябваше да са като майка му, но не бяха. В истинския живот жените бяха алчни, мръсни кучки и правехаекс с теб само ако си богат или могъщ. Милиардери като Лени Брукстейн се давеха в море от жени. Гавин Уилямс ненавиждаше тези типове — с лъскавите им коли, красиви гаджета, вили по цял свят и частни самолети. Той, Гавин Уилямс, беше по-добър от такива като Лени Брукстейн. Беше патриот; един съвременен Робеспиер; революционер, който носи справедливост на Америка.

„Аз съм мечът на закона.“

— Господин Уилямс?

Гавин стоеше в коридора на болничното отделение в „Бедфорд Хилс“. Хубава млада медицинска сестра го наблюдаваше със странно изражение.

— Да? Какво има?

— Госпожа Брукстейн се събуди. Сега можете да разговаряте с нея.

Гавин Уилямс беше убеден, че Грейс Брукстейн държи ключа към намирането на парите, откраднати от „Кворум“. Другите от екипа на ФБР се отказаха от нея като потенциален свидетел.

— Забрави за Грейс, Гавин — посъветва го преди време Хари Бейн. — Води към задънена улица. Ако имаше да ни казва нещо, досега щеше да го е изпяла.

Но Гавин не бе в състояние да забрави Грейс. Лицето на тази мръсница го преследваше нощем. Присмехулният ѝ тон ехтеше в главата му: *Знам къде са парите, а ти не знаеш!*

Не изобретателен счетоводител бе укрил милиардите. Те реално съществуваха, но Брукстейн бе пазил в дълбока тайна вложениета си.

Постоянно бе пращал документация на Кайманите и Бермуда, където беше буквально невъзможно да се проследи някоя трансакция докрай. Не и ако не си вътре в нещата; не и ако не знаеш.

Когато Гавин Уилямс узна за опита на Грейс Брукстейн да се самоубие, си даде сметка, че не бива да пропуска тази възможност. Също като последния път, когато я разпитва в моргата, тя щеше да бъде твърде объркана. Ала този път нямаше да присъстват адвокати, нямаше да има право на телефонни разговори; с една дума — не можеше да се измъкне. Този път Гавин Уилямс ще я изцеди докрай. Ще изтръгне истината от Грейс Брукстейн.

За днешния разпит се бе облякъл както обикновено: тъмен костюм и вратовръзка, лъснати до блясък черни обувки; сивата му коса беше добре вчесана и разделена на път. Дисциплина — това е ключът; дисциплина и авторитет. Ще накара Грейс Брукстейн да го уважава. Ще пречупи волята ѝ и ще изобличи Хари Бейн, така наречения му шеф, като късоглед глупак, какъвто беше.

При вида му очите на Грейс се разшириха от страх.

Гавин Уилямс се усмихна; ужасът ѝ го възбуждаше.

— Здравей отново, скъпа моя.

Тя изглеждаше още по-дребна в голямата затворническа нощница. Все още беше бледа от загубата на кръв.

— Какво искате?

— Тук съм да сключа сделка с теб.

— Сделка?

„Да, алчна кучко. Не се преструвай, че не ме разбираш. Корумпирана си до мозъка на костите и един ден ще гориш в ада заради греховете си.“

— Сделка, която не можеш да откажеш. Процедурата е проста. Ще ми дадеш три номера на сметки. Всичките в Швейцария. Знаеш ги наизуст.

Грейс поклати глава. Не знаеше никакви номера на сметки. Нали говориха за това миналия път?

— В замяна ще се погрижа да те пратят в институция за душевноболни.

— Душевноболни ли? Аз не съм луда.

— Условията там са значително по-добри, отколкото тук, уверявам те. Номерата на сметките, ако обичаш.

Грей въздъхна и затвори очи. От лекарствата ѝ се доспиваше. Колкото и да я плашеше този мъж, трудно устояваше на съня.

— Джон Меривейл — промълви дрезгаво тя. — Джон Меривейл е виновникът. Той е взел парите. Той знае къде са. Него питайте...

Гавин Уилямс присви очи.

Колко типично женско! Точно както Ева бе обвинила змията, когато бе омърсила света с греха си. За глупак ли го смяташе? Да не мисли, че ФБР не е разследвало Меривейл и другите в „Кворум“?

— Не си играй с мен. Искам номерата на сметките.

Грейс потърси с поглед сестрата, но нея я нямаше.

Беше сама с този луд!

— Няма да има помилване. Или ми казваш номерата, или ще умреш тук. Кажи ми номерата.

— Не знам нищо!

Изтощена, Грейс се отпусна на възглавницата. Губеше битката със съня.

Гавин Уилямс видя как очите ѝ се затвориха.

Шията ѝ бе толкова тънка и крехка. Можеше да се пресегне и да я пречупи.

Нямаше други пациенти; нямаше персонал; бяха сами.

„Никой няма да разбере. Ще го направя за секунди. Ще задуша това олицетворение на злото.“

Изпаднал в транс, Гавин Уилямс протегна ръце напред. Дългите му кокалести пръсти се свиваха и отпускаха.

— Знам какво си мислиш.

Гласът на сестрата буквально го накара да подскочи на стола.

— Видях пръстите ти. Знам какво искаш.

Гавин мълчеше.

— Пушач си, нали? И аз бях така, когато ги отказах. Не спираш да мислиш за цигара. Нито за секунда.

Трябваше му време, за да осмисли думите ѝ. Сякаш той, Гавин Уилямс, бе безхарактерен до степен да се отдаде на пристрастяване. Усмихна се и се съгласи:

— Да, никога не преставаш.

— Напълно те разбирам — изчурулика сестрата. — Все едно те сърби, а не можеш да се почешеш. Пуши се на двора, ако не издържаш повече.

— Благодаря.

След две седмици Грейс се върна в килията си в крило А. Макинтош възнамеряваше да я прати в първоначалната ѝ килия в далеч по-строгото крило С, но Грейс така се развълнува, че психиатрите препоръчаха да се угоди на затворничката. Макинтош остана смяян.

— Но Кора Бъдс я нападна! Тя е една от най-жестоките тук! Не разбирам. Защо Грейс иска да се върне там?

— Чувство за нещо познато — сви рамене психиатърът.

Не за пръв път Джеймс Макинтош си помисли, че въобще не разбира жените.

Когато Грейс се появи в килията. Кора Бъдс я поздрави, макар и резервирано. Нещо у Грейс се бе променило. Нямаше го предишния страх. Сега на негово място се долавяше някаква увереност, спокойствие, което накара Кора да се почувства нащрек.

— Е, прескочи трапа, а?

— Прескочих го.

Керън Уилис демонстрира по-голяма сърдечност. Тя прегърна Грейс и попита:

— Защо не поговори с мен, щом нещата са били толкова зле? Трябваше да ми кажеш. Можех да помогна.

Керън Уилис нямаше представа какво я привлича у Грейс Брукстейн, ала знаеше какво е да си отритнат от всички, включително и от семейството си. Когато застреля гаджето на сестра си — непоносим насилиник, който тероризираше Лиза шест години, — Керън очакваше семейството ѝ да я подкрепи. Вместо това те ѝ се нахвърлиха като хиени. Лиза се превърна в потънала в скръб вдовица. „Имахме разногласия, но обичах Били.“ Тя дори даде показания срещу Керън в съда. Керън никога повече не проговори на когото и да било от семейството си.

Симпатията ѝ към Грейс Брукстейн обаче не произтичаше само от обстоятелството, че и двете бяха изоставени от близките си. Керън никога не си бе падала особено по мъжете. Виж, деликатни блондинки като Грейс с изразителни очи, стройно тяло и закачливи лунички по носа бяха съвсем друго нещо. Но Керън не възнамеряваше да ѝ се

натрапва. Момичето очевидно не беше обратно и видимо скърбеше. Тези две неща за жалост не променяха факта, че Керън се влюби в нея. Когато разбра за опита ѝ да се самоубие, тя припадна. А щом научи, че Грейс ще живее и най-лошото е преминало, се разплака от облекчение.

Грейс я прегърна и отговори:

— Не можеше да ми помогнеш, Керън. Не и тогава. Но вероятно ще ми помогнеш сега.

— Как? Кажи какво искаш.

— Знам кой е насадил така мен и съпруга ми. Недоумявам обаче как го е постигнал. Нужни са ми доказателства, но нямам представа откъде да започна.

На лицето на Керън се появи усмивка, май имаше начин да помогне на Грейс.

— Имам идея.

Дейви Букола погледна часовника и пристъпи от крак на крак, за да прогони студа. Беше луд да дойде тук заради тази приумица на Керън.

Той беше висок, тъмен и ако не привлекателен, определено изглеждаше по-добре от мнозина с неговата професия. Имаше смугла кожа, интелигентни лешникови очи и остръ нос, който му придаваше леко хищнически вид. Привличаше жените. Поне докато не ги отведеше в малкия запуснат апартамент, където живееше с майка си, или не ги изведеше с дванайсетгодишната хонда, която караше, откакто завърши гимназия. Работата на частен детектив беше интересна, опасна и предизвикателна. Но от нея не се забогатя ваш е.

Дейви Букола харесваше Керън Уилис от дете. Стана му неприятно, когато я затвориха, а семейството ѝ обърна гръб. Онзи отрепка, която Керън застреля, си го заслужаваше, но Дейви не беше тук само заради нея. Трябваха му пари, а Грейс Брукстейн имаше пари.

Най-после вратите на затвора се отвориха и посетителите минаха през проверката на охраната. Дейви Букола бе посещавал много затвори и знаеше процедурата — без палта, без обувки, без бижута; през скенера, детектора за метал и кучетата. Все едно ще се качваш в самолет, но без багаж, а и липсваха безмитните магазини. Майките сред посетителите се разпознаваха веднага: отпуснати рамене,

примириено изражение, преждевременно остарели от тревога и грижи. Мяркаха се и няколко съпрузи. Понастънели, дългокоси, неувледни. Но като цяло мъжете на опашката се брояха на пръсти. Там имаше предимно жени и деца, пренебрегнали студа, за да осъществят депресиращото пътуване до „Бедфорд Хилс“ с надеждата да съхранят семействата си.

„Жените далеч не са така себични като мъжете“ — помисли си той. После добави: — „Но са много по-измамни. Мъжете лъжат, когато им се налага. Жените го правят заради удоволствието.“ Щеше да изслуша Грейс Брукстейн, но нямаше да приеме думите ѝ на доверие.

Влезе в стаята за свидане и се настани до дървената маса. Едно мършаво дете се приближи и седна срещу него.

— Мисля, че не си за мен. Тук съм да се срещна с госпожа Брукстейн.

— Аз съм госпожа Брукстейн — усмихна се хлапето. — Какси, господин Букола?

Дейви се постарала не изглежда шокиран.

— Добре, благодаря.

Боже, какво беше станало с нея? Тук бе едва от месец. Грейс Брукстейн, която помнеше облечена в кожи и обсипана с диаманти при появата си в съда, сега приличаше на четиринасетгодишно момиче с къса коса и бледо лице. Носът ѝ беше счупен, имаше дълбоки сенки под очите и като че ли не беше яла от седмица.

— Искала си помощ. Така ми каза Керън.

Грейс премина направо към същината на въпроса.

— Искам да докажеш, че Джон Меривейл е изфабрикувал фактите така, че аз и съпругът ми да излезем виновни.

Керън не бе споменала нищо подобно. „Иска да ѝ събереш малко информация“, бяха точните ѝ думи. Никакво предупреждение относно фантасмагориите на Грейс Брукстейн, че всичко срещу нея и стареца ѝ е лъжа. Господи! Всички знаеха какъв мошенник и измамник е Лени Брукстейн.

— Джон Меривейл? Той не беше ли номер две в „Кворум“? Онзи, дето сътрудничи на ФБР?

Сякаш прочела мислите му, Грейс го изревари:

— Разбирам скептицизма ти. Не очаквам да ми повярваш. Моля те само да поровиш за информация. Аз правя каквото мога тук, в

библиотеката, но както ти е ясно — то далеч не е достатъчно.

— Госпожо Брукстейн...

— Грейс.

— Слушай, Грейс, ще ми се да ти помогна, но ще бъда откровен. ФБР старательно преглежда цялата документация на „Кворум“. При наличието и на най-малка улика Меривейл да е изфабрикувал фактите, вече щяха да са го разкрили.

— Не е задължително. Не и ако му вярват. Джон работи с тях. Той е част от разследващия екип. Джон Меривейл умее да внушава доверие.

— Да внушава, е едно, но не е възможно да откраднеш седемдесет милиарда долара и да ги сложиш на място, където никой да не може да ги намери.

Грейс се усмихна.

— Същото каза и моят адвокат в съда, но въпреки това ето ме тук.

Дейви Букола се усмихна. Туш!

— Аз никога не съм откривала дори банкова сметка, но Джон Меривейл е финансов факир.

Дейви Букола си помисли: „Подщених я. Тя не е откачила. Възможно е да е подведена, но не е глупачка.“

— Добре, госпожо Брукстейн, ще поровя малко. Но те предупреждавам — недей да таиш особени надежди.

— Разбирам...

— Ако поема случая, ще търся истината. Някои от разкритията ми може да не ти харесат.

— Ще поема риска.

— Още нещо: няма да стане бързо. Случаят е много заплетен. По-голяма част от информацията е секретна. Имам източници във ФБР, в Държавната комисия за регулиране на борсата, но е бавна работа.

Грейс огледа четирите стени.

— Времето е почти единственото, което ми е останало, господин Букола. За никъде не съм тръгнала.

Дейви Букола ѝ подаде ръка.

— В такъв случай аз съм твоят човек.

— Къде отиваш, скъпи? Върни се в леглото.

Хари Бейн погледна голото тяло на съпругата си, съблазнително изтегнато върху чаршафите. После погледна часовника. „Шест сутринта. Дяволите да вземат «Кворум».“

— Не мога. Имам заседание в седем.

— Кажи, че си болен.

— Не е редно. Аз свиках заседанието.

Цял Америка мразеше Лени Брукстейн, но в момента никой не го мразеше повече от Хари Бейн.

„Ще надхитря израснал по улиците побойник като Брукстейн — беше си помислил той, когато пое случая. — Не търсим копче. Липсват седемдесет милиарда долара. Все едно да пробваш да скриеш държава. «Извинете, да сте виждали Гватемала? Изчезна някъде!».“

Ще намери парите, естествено. Как няма да ги намери?

А ето сега — година по-късно — беше наникъде. Той, Гавин Уилямс и екипът им превърнаха офисите на „Кворум“ в своя работна централа. С помощта на Джон Меривейл групата похарчи милиони, за да търси улики по целия свят. Сновяха от Ню Йорк до Кайманите, от Париж до Сингапур. Хари Бейн, Гавин Уилямс и Джон Меривейл прелетяха общо повече километри от ято мигриращи гъски; изписаха толкова хартия, че бяха унищожили поне една гора; проведоха хиляди разпити и прегледаха безброй банкови сметки. Едва ли не всяко ходене до тоалетната на Лени Брукстейн между януари 2001 и юни 2009 година бе известно на ФБР, но проклетите пари ги нямаше.

Провалът им не се дължеше на липса на старание. Гавин Уилямс беше чудак, но не можеше да се отрече, че е всеотдаен. Доколкото Хари Бейн виждаше, Уилям нямаше приятели или семейство; никакъв личен живот. Живееше и дишаше в „Кворум“ и с настойчивостта на хрътка изследваше всяка следа, оставена от Лени Брукстейн. Помагаше и Джон Меривейл — вътрешният човек от „Кворум“, взел страната на полицията. И той беше странна птица. Притеснителен, почти като аутист, очите му продължаваха да се насълзяват при всяко споменаване на Лени Брукстейн. В началото Хари се питаше дали Джон не е замесен в измамата, ала колкото повече научаваше за деловия подход на Лени Брукстейн, толкова по-малко подозираше в сътрудничество Джон Меривейл, Андрю Престън или друг от служителите на „Кворум“. Брукстейн се оказа толкова потаен, че в сравнение с него

ЦРУ изглеждаше недискретно. Макар и заобиколен от хора, Лени Брукстейн не бе вярвал на никого, освен на съпругата си.

Говореше се, че Джон е нещастен вкъщи. Хари Бейн се срещна веднъж с Каролин Меривейл и допускаше, че мълвата е истина. Нищо чудно, че Джон прекарваше толкова време с тях. И той би го правил, ако беше женен за онази кучка.

— Е, с какво разполагаме?

Елитните агенти на ФБР, работещи по случая „Кворум“, погледнаха шефа си. Един шегаджия се обади:

— Гавин е намислил пак да посети „Бедфорд Хилс“. Нали така, Гав? Ще използва легендарния си чар, за да накара госпожа Б. да изпее всичко.

Присъстващите се подсмихнаха. Маниакалното желание на Гавин Уилямс да „пречупи“ Грейс Брукстейн се бе превърнало в обект на постоянни шеги. Грейс или не знаеше къде Лени е скрил парите, или знаеше, но не възнамеряваше да каже.

Гавин не се присъедини към смеха.

— Нямам никакво намерение да ходя в „Бедфорд Хилс“, Стивън. Информацията ти е невярна.

Гавин Уилямс огледа своите така наречени колеги, насядали около масата. Ако можеше, щеше да изтрягне сърцата на всичките с голи ръце и да ги натика в устата на самодоволния Хари Бейн, за да го задуши. Защо се смееха?! Провеждаха най-жалката акция в историята на ФБР. Ако той беше начело, нещата щяха да са различни.

— Предстои пътуването до Женева — напомни Хари Бейн. — Гавин, искам този път да заминеш с Джон. Две глави мислят по-добре от една.

Джон Меривейл не успя да скрие изненадата си. С Гавин Уилямс обикновено работеха поотделно при проследяването на някаква улика. За пръв път Бейн ги изпращаше заедно.

— Мога и с-с-сам да се справя в Женева, Хари.

— Знам. Но този път искам да сте заедно.

Отношенията между Джон Меривейл и Хари Бейн се бяха променили доста, откакто Хари го разпитва преди процеса на Грейс. Отне му обаче месеци да убеди не само Бейн, но и останалите от

екипа, че е на тяхна страна, че и той е жертва на Лени Брукстейн. Ала постепенно, с търпението, с което бе изградил цялата си кариера, Джон Меривейл успя да ги спечели. Вече не се плашеше от Хари Бейн, но и не искаше да му се противопоставя. Ненавиждаше конфронтациите. Независимо че мрачното присъствие на Гавин Уилямс щеше да отрови пътуването до Женева, Джон нямаше да го оспорва.

Полетът от Ню Йорк беше тежък и неприятен. Джон Меривейл усещаше как стомахът му се свива от нерви. Опита се да заговори спътника си:

— Официално няма как да принудим швейцарците да ни сътрудничат, но познавам к-к-колеги от „Банк дю Женев“. Ще ги убедя да ни кажат това-онова.

Мълчание. Все едно говореше на труп.

Гавин Уилямс затвори очи. „Това са престъпници, които перат парите на Брукстейн. Всички заслужават да бъдат разпънати на инструменти за инквизиция, докато очите им не изскочат от орбитите си.“

— Бил ли си за по-дълго в Женева, Гавин?

— Не.

— Много красив град. П-п-планините, езерото... С Лени много обичахме да ходим там.

Гавин Уилямс си сложи маската за спане.

— Лека нощ.

Самолетът продължи да се клати.

Джон Меривейл беше направил резервация в „Лез Амюр“ — луксозен петзвезден хотел в старата част на Женева. С Лени многократно се бяха наслаждавали на великолепната кухня на ресторанта, построен през тринайсети век и украсен с множество стенописи. Лени казваше, че все едно се храни в Сикстинската капела.

Гавин Уилямс отказал да е гост на скъпия хотел и предпочете далеч по-скромен хотел на брега на езерото. При това не избра стая с изглед към езерото.

— Не сме тук да се забавяваме — обясни той суховато.

Джон си помисли колко ли Лени щеше да презира Гавин Уилямс, задето е постоянно навъсел и гневен. Докато се разхождаше по

студените средновековни улици след вечеря, си мислеше колко забавно би било пътуването, ако с него беше Лени.

— Как така няма да присъствам?!

Гавин Уилямс изглеждаше не на себе си докато закусваше с Джон преди срещата с банкерите от „Банк дю Женев“.

— С години съм градил отношенията си с тях. Повече ще ми се доверят, ако с-с-съм сам.

— Да ти се доверят?! — Гавин Уилямс сви гневно салфетката на топка и я хвърли на масата.

— Да. За банките в Швейцария доверието е особено важно.

Гавин Уилямс побесня вътрешно. Този тип е бил дясната ръка на най-големия крадец на всички времена, а имаше нахалството да говори за доверие — дори сега, след провала на „Кворум“, той още бе в клуба на старите момчета. Беше един от тях — банкер! На глас обаче рече:

— Не се дръж покровителствено с мен, Джон. Писал съм учебници за банкирането в Швейцария.

— Чудесно. Тогава разбиращ за какво ти говоря.

— Тези хора, с които твърдиш, че си изградил отношения, са перачи на пари. Те са измамници и за тях доверието не значи нищо. Ще присъствам на срещата, независимо дали ти харесва, или не.

Джон Меривейл не успя да прикрие победоносната си усмивка.

— Опасявам се, че няма, Гавин. Вече се разбрах с Хари Бейн. Ще отида сам. Ти ще проследиш информацията, която събера от тях. Говори с Хари, ако не ми вярваш.

— Как да говоря?! В Ню Йорк е три сутринта!

— Така ли? — Джон се усмихна отново. — Жалко.

Три дни по-късно се върнаха в Щатите.

Джон Меривейл докладва на Хари Бейн, че каквото и пари да е пращал Лени в Женева, те отдавна не са там. Някои бяха отишли за обезщетяване на вложители, другите — изразходвани за покупка на имоти из Южна Америка. На следващия ден Гавин Уилямс щеше да лети за Богота, за да види какво ще открие.

Хари Бейн покри лице с ръце. „Сега пък Богота.“

— Съжалявам за Женева, сър. Наистина се надявах да направим някакъв пробив.

Хари Бейн ненавиждаше упорството на Джон Меривейл да се обръща към него със „сър“. Никой друг не го правеше. Още преди месеци го помоли да престане, но то се оказа нещо като вербален тик у този тип. Подчинението му беше втора природа. За пореден път Хари се зачуди какво е привлякло мъж като Лени Брукстейн към такъв мекушав човек.

— Няма нищо, Джон. Все пак се постара.

— Б-б-благодаря, сър. И ще продължа да се старая.

„Да, но за старание не дават награда. Поне не в този живот.“

— Джон, може ли да те попитам нещо лично?

Джон видимо трепна. Бейн продължи:

— Хваща ли те яд понякога?

— За какво да ме хваща яд?

— Вероятно си загубил милиони заради Лени Брукстейн.
Десетки милиони.

Джон Меривейл кимна.

— Унищожен е трудът на живота ти, името ти е опетнено. Това...
не поставя ли на изпитание вярата ти в човечеството?

— Опасвам се, че н-н-никога не съм имал особена вяра в
човечеството — усмихна се Джон Меривейл.

— Добре, тогава да кажем — в приятелството.

Усмивката моментално изчезна.

— Ще ти кажа нещо за приятелството, господин Бейн.
Приятелството е всичко. Всичко. На този свят единствено то има з-з-
значение. Нека хората говорят каквото искат за мен, но аз съм предан
приятел.

Обърна се и излезе. Хари Бейн го проследи с поглед.

Изпитваше някакво беспокойство, но не знаеше защо.

В хотелската стая в Богота Гавин Уилямс стоеше под студената вода на душа и търкаше тялото си със сапун. Толкова трудно можеш да се опазиш чист в този мръсен свят. Колумбия бе един от най-характерните примери. Тук всички аспекти на живота бяха заразени с алчност и корупция. Направо му призляваше.

Докато се търкаше със сапун, той се замисли за Джон Меривейл. В Швейцария Джон го бе унизил. Сигурно си въобразяваше, че той се е смял последен. Гавин Уилямс знаеше, че не е така.

Джон Меривейл се бе държал покровителствено не с когото трябва.

И щеше да съжалява за това.

12.

Първата година на Грейс в „Бедфорд Хилс“ мина бързо. Попадналите за дълъг срок в затвора смятаха първите дванайсет месеца от излежаването на присъдата за най-тежки. За Грейс обаче първата година в затвора напомняше пробуждане от дълъг сън. За пръв път виждаше живота такъв, какъвто е. Заобикаляха я жени със скромен, беден произход; жени, живели в толкова чужд за нея свят, колкото бяха оризовите полета в Китай или пустините на Арабия.

Сега си даваше сметка, че в стария ѝ живот приятелствата са били мираж: крехки, пусти, кухи; крепяха се единствено на пари или статут. В „Бедфорд Хилс“ видя друг вид женско приятелство: раждаше се от неволята и укрепваше от страданията. Ако някой ти каже мила дума, тя е искрена. Бавно и предпазливо Грейс започна да се сближава с Керън, с някои от младите жени, с които работеше в детския център, и дори с Кора Бъдс.

Кора бе изтъкана от противоречия. Агресивна, капризна, необразована, тя прибягваше към насилие, както Грейс научи от личен опит още на втората си нощ в „Бедфорд Хилс“, но беше също така предан приятел и добра майка. След опита на Грейс за самоубийство майчинският инстинкт на Кора проработи. Именно тя, а не Керън Уилис се постара другите затворнички да променят отношението си към Грейс. Когато някои жени в детския център отказваха да разговарят и дори да се хранят в едно помещение с нея, Кора обяви:

— Дайте шанс на кучката. Не е откраднала парите. Не се шегувам. Тя не знае как да го направи.

— Богата е, Кора.

— Не е майка. Как получи работа тук? Директорът проявява специално отношение.

Кора Бъдс даде друго обяснение:

— Той искаше тя да умре. Затова я прати при мен. Но ви казвам — Грейс е готина. Не е такава, каквато я показваха по телевизията. Дайте ѝ шанс.

Бавно и предпазливо жените започнаха да приобщават Грейс в разговорите си. Започнаха да я приемат, а по-късно — и да я харесват. За Грейс това означаваше много. Обществото беше обявило жените в „Бедфорд Хилс“ за престъпнички, отрепки. Сега за пръв път тя се питаше дали престъпно не е обществото, като ги е отхвърлило.

Тя се оказа по-голяма късметлийка от останалите обитателки. Разполагаше с нещо рядко и безценно, за което другите момичета в „Бедфорд Хилс“ биха дали мило и драго. Тук, в затвора, Грейс имаше цел, правеше нещо, а не се чудеше в кой магазин да пазарува или какво меню да измисли за следващата вечеря. Предстоеше ѝ да разбере какво всъщност се е случило в „Кворум“.

Ако трябваше да опише с една дума какво изпита през първата си година в затвора, тя щеше да избере „освобождение“. Това само по себе си, беше огромна ирония.

Всеки ден от девет до три Грейс беше в детския център. Работата ѝ носеше удовлетворение и беше забавна. Децата идваха всекидневно, за да прекарват по няколко часа с майките си. Създаваше се връзка между родител и дете, но понякога времето трудно се запълваше в тази изкуствена обстановка. В такива моменти се включваше Грейс. Имаше за задача да чете приказки, да учат уроци, да рисуват и всичко друго, което би разсеяло децата и майките да не мислят постоянно къде се намират и защо. Единствено в детския център на „Бедфорд Хилс“ разрешаваха на затворничките да се обличат с „дрехи за навън“. Доставяха ги Сестрите на милосърдието. Сестра Тереза прояви огромна настойчивост пред директор Макинтош.

— Децата се плашат от униформите. И без това трудно изграждат отношения с майките си. Няма защо мама да прилича на непозната.

На Грейс ѝ беше приятно да усеща допира на памук до кожата си. Рутината на работата я увличаше: планираше заниманията, подреждаше бурканчета с бои по масите, разпределяше четките и хартията. Играеше с децата игри, които помнеше от детството си. Най-много се радваше, че обича децата. Докато Лени беше жив, не изпитваше никакво желание да имат деца. Сега, в непосредствена близост до тях, майчинските ѝ инстинкти се събуджаха.

Работата в центъра даваше на Грейс усещане за вътрешно спокойствие. Само там успяваше да не мисли за Лени и как ги е предал

Джон Меривейл. Със семплата памучна блуза и дългата вълнена пола Грейс почти не се отличаваше от монахините, които ръководеха центъра.

Работата й в детския център се помрачаваше единствено от Лайза Халидей. Тя бе попаднала в „Бедфорд Хилс“ заради въоръжен грабеж на магазин, където бе оставила парализиран до живот продавач. Агресивна лесбийка с късо подстригана руса коса и дълбок белег на брадичката, тя беше негласен тартор на групата на белите затворнички. Такива като нея играеха важна роля за дисциплината във всеки затвор и Макинтош добре го знаеше. Даде на Лайза по-лека работа в детския център и до появата на Грейс Брукстейн това я укротяваше. Лайза Халидей не криеше омразата си към Грейс, която смяташе за „любимка“ на Кора Бъдс и изменница спрямо белите жени в затвора. Не пропускаше възможност да я тероризира или да се опита да я забърка в някаква каша.

Истинската работа на Грейс започваше след три следобед, когато й позволяваха да прекарва по два часа в библиотеката. Дейви Букола бе обещал да й помогне, но от месеци нямаше известие от него. Нетърпелива да напредне, тя посвещаваше цялото си свободно време да изучава „Кворум“. Имаше да учи много. Последва съвета на Дейви и започна отначало. Чете какво представлява и как действа борсовият пазар. За пръв път разбра как всъщност функционира един инвестиционен фонд; никога не й бе хрумвало да пита Лени. Четеше всевъзможни икономически статии.

Основният проблем при инвестиционните фондове беше, че дейността им е забулена в тайнственост. Висшите ръководители като Лени никога не издаваха стратегията си на инвестиране, да не говорим за определени детайли при конкретни сделки. И това бе напълно законно.

— След като всичко е такава тайна, хората от къде са знаели в какво точно инвестират или купуват? — не преставаше да се удивлява Керън.

— Не са знаели — обясняваше Грейс. — Съдели са по успеха на предишни сделки и са залагали на успеха на следващите.

— Все едно залагаш на кон, така ли?

— Нещо такова.

— Струва ми се рисковано. Ти как мислиш?

— Зависи какво доверие имаш в мениджъра.

Хората вярваха на Лени; вярваха на „Кворум“. Но нещо страшно се беше объркало. Колкото по-подробно Грейс се запознаваше с материалите, толкова повече разбираше защо ФБР не успява да открие липсващите пари. При такава секретност, при толкова многобройни трансфери в различни сметки из различни държави, търсенето им се превръщаше в търсене на изгубен пръстен на плажа. Дялове и акции се продаваха, преди да са купени; това водеше до „фантомни“ приходи, които се осчетоводяваха и разиграваха, за да нараснат три, четири или повече пъти. От сложната структура ѝ се завиваше свят.

Най-после Дейви Букола дойде на свидане. По изражението му Грейс се досети, че носи новини. Нямаше търпение да ги чуе.

— Джон Меривейл е, нали? Той е откраднал парите. Знаех си.

— Не знам кой е откраднал парите.

— О... — Лицето ѝ помръкна.

— Разследването ми пое в друга посока.

Стомахът на Грейс се сви.

— Каква посока?

Дейви я гледаше и си мислеше, че вероятно ще преобърне целия ѝ свят. Ами ако грешеше? След това се реши, наведе се през масата и хвана ръката ѝ.

— Госпожо Брукстейн...

— Грейс!

— Грейс, съжалявам, но трябва да го кажа: смяtam, че съпругът ти е бил убит.

— Моля?!

Стаята се завъртя пред очите ѝ и тя се вкопчи в масата.

— Лени не се е самоубил — каза Дейвид.

— Знам. Беше злополука. Бурята...

— Не е било злополука. Месеци наред изучвах дейността на Меривейл в „Кворум“ само за да установя, че съм си гонил опашката. Затова реших да разбера какво точно е станало със съпруга ти. Върнах се на изчезването му, на събитията в Нантъкет в деня на бурята. Най-накрая се запознах с резултата от аутопсията.

— И? — Грейс неволно преглътна.

— Не беше точна. Предположението, че смъртта е настъпила вследствие на удавяне, се базира на намерената вода в белите дробове. Когато се разчул за „Кворум“, решили, че е самоубийство, защото мотивът им се видял убедителен. Но водата в белите дробове не означава непременно, че човек се е удавил.

— Така ли?

— Тялото е било във водата повече от месец. Естествено е дробовете да са пълни с вода. Трябва да се зададе друг въпрос: как е попаднало във водата и дали човекът е бил жив, когато се е озовал там.

— Значи мислиш...

— Според мен мъжът ти е бил мъртъв, когато е бил хвърлен във водата. В дробовете не е открита кръв. Ако се удавиш при такава тежка буря... Налягането от нахлула вода почти със сигурност ще предизвика кръвоизлив.

— Почти със сигурност?

— Не съдя само по дробовете. Има и други признания: натъртванията по тялото, драскотини по онова, което е останало от ръцете. Всичко навежда на мисълта за евентуален ръкопашен бой. Разгледах снимки. Видях как е била отделена главата. Не може да са я изяли риби. Не и ако не са разполагали с гилотина.

Грейс постави ръка пред устата си, щеше да повърне.

— Боже, извинявай. Добре ли си?

Грейс поклати глава. Никога вече нямаше да е добре. Пое си дълбоко дъх, за да овладее емоциите.

— Защо нищо от това не се чу при разследването?

— Някои неща са били споменати. Натъртванията, например. Но не са им обърнали внимание. Никой не е искал да се чуе истината. Не и по онова време. Не забравяй, че тогава мъжът ти беше най-мразеният човек в Америка. Било е по-лесно да гледат на него като на самоубиец, на страхливец, а не като на жертва.

— По-лесно?!

Зави й се свят. Това й идваше прекалено много.

— Исках да осведомя първо теб — продължи Дейви. — Виждам колко си шокирана, но новината всъщност е хубава. Разполагаме с достатъчно материал да поискаме преразглеждане на делото. Този път ще се съредоточи върху предумишлено убийство.

Грейс мълча дълго.

— Не, не искам полицията да се намесва — каза накрая.

— Но, Грейс...

— Не!

Някой беше убил Лени. Заколил го е като животно и го е хвърлил в морето. Каква полза от полицията, съдилищата или цялата корумпирана, несправедлива правна система? Каква справедливост проявиха към нея или Лени? Америка ги заклейми, защото така беше най-лесно. Допуснаха убиецът му да е на свобода, а нея хвърлиха да изгнане тук. Америка да върви по дяволите. Времето да се търси справедливост от нея бе отминало.

Дейви се обърка.

— Какво искаш да направя?

— Да разбереш кой го е извършил. Джон Меривейл или някой друг. Искам да знам кой е убил съпруга ми. Искам да знам как го е направил и защо. Искам да знам всичко и да съм сигурна.

— Добре, а после — какво? — попита Дейви.

— После ще мислим за следващите стъпки — отвърна Грейс.

„После ще го убия“, закле се тя наум.

Изгасиха осветлението, но Грейс остана будна, умът ѝ работеше трескаво.

През онзи ден убиецът на Лени е бил в Нантъкет. Имаше вероятност да е непознат, но тя се съмняваше. Бил е някой близък до тях, близък до „Кворум“, близък до липсващите пари.

Замисли се за гостите им тогава.

Кони и Майкъл.

Онър и Джак.

Мария и Андрю.

Каролин и Джон.

Семейството на „Кворум“. Но те не бяха семейство. Не бяха приятели. Всички я изоставиха, когато имаше нужда от тях.

Един от тях бе убил Лени.

Грейс вече не търсеше справедливост. Жадуваше за възмездие. И щеше да го получи.

Същата нощ тя започна да планира бягството си.

13.

Керън Уилис разтърка очи. Беше два след полунощ и Грейс Брукстейн се настаняваше до нея на нара.

— Грейс? Какво има? Добре ли си?

Грейс поклати глава. Двете се сгущиха под одеялото, за да им е по-топло. Керън усети гърдите на Грейс, опрени в гърба ѝ, миризмата на кожата ѝ, дъха ѝ... Инстинктивно пъхна ръка под нощницата ѝ и поsegна към сладостната влага между краката ѝ.

— Обичам те — каза Керън и впи устни в тези на Грейс.

В първия момент Грейс отвърна на целувката, но после се отдръпна.

— Извинявай. Не мога...

Грейс се разкърваваше. Част от нея копнееше да приеме утехата, която Керън ѝ предлагаше. Какво значение имаше? Лени вече го нямаше. А тя също обичаше Керън по свой начин. Същевременно съзнаваше, че не е редно. Не обичаше Керън по този начин. Не беше честно да ѝ дава надежди. Особено като се има предвид какво смяташе да ѝ сподели.

Керън се стресна. Как можа да се покаже толкова глупава?! Явно не бе разчела правилно сигналите.

— Боже, сърдиш ли ми се?

— Не, не. Никак.

— Нямаше да ти поsegна, но реших, че... Все пак ти дойде при мен...

— Знам. Извинявай. Аз съм виновна — промълви Грейс. — Трябва да говоря с теб. Искам съвет.

— От мен?

— Да. Ще избягам.

Керън се изсмя така гръмко, че едва не събуди Кора.

— Какво е толкова смешно? — недоумяваше Грейс.

— Ти сериозно ли говориш?

— Напълно.

— Скъпа, това е невъзможно. Никой не е успял да избяга от „Бедфорд Хилс“.

— Винаги има първи път, нали?

— Не и за това. — Керън вече не се смееше. — Наистина ли мислиш да го направиш? Лудост е, Грейс. Поглеждала ли си навън? Между нас и свободата има девет реда бодлива тел. По всичките тече ток. Да не забравяме пазачите, кучетата, камерите и прожекторите.

— Всичко това го знам.

— Затова ти казвам, че е глупост. Дори да намериш начин да избягаш — което е невъзможно, — ти си едно от най-познатите лица в Америка. Докъде се надяваш да стигнеш?

Грейс прокара ръка по счупения си нос.

— Вече не съм същата. Не изглеждам както преди. Освен това смятам да се дегизирам.

— Когато те хванат, ще те разстрелят, без да задават въпроси.

— И това го знам, но съм готова да поема риска.

В тъмнината Керън я погали по бузата. Това беше лудост. Никой не беше успял да избяга от „Бедфорд Хилс“. Ако Грейс предприемеше такава стъпка, щеше да бъде убита. Дори по някакво чудо да я хванат жива, никога повече нямаше да я види.

— Не го прави, Грейс. Моля те. Не искам да те загубя.

Грейс видя как очите на Керън се напълниха със сълзи. Приближи лицето ѝ и я целуна. Страстно и с копнеж. Целувка, която се помни. Целувка за сбогуване.

— Трябва да го направя, Керън.

— Защо?

— Защото Лени е бил убит.

Керън се втрещи.

— Какво?! Кой ти каза?

— Дейви Букола. Намерил е доказателства, пренебрегнати при процеса.

„Значи Букола я е навил. Ще го убия.“

— Трябва да открия убиеца на съпруга си.

— Но, Грейс...

— Ще го открия и ще го убия.

Грейс очакваше изригване, шок. Нищо подобно не последва. Керън я прегърна и я притисна към себе си. Не искаше да я загуби, но

я разбираще.

— Имаш план, предполагам.

— Да. Именно за него исках да поговорим...

Сестра Агнес наблюдаваше как Грейс Брукстейн събира пъзел от една маса и отправи безмълвна молитва към Бога.

„Благодаря, че ми прати тази изгубена душа, Господи. Благодаря, че ми позволяваш да съм проводник на Твоята безкрайна милост.“

Тя беше сестра Агнес едва от пет години. Преди това беше Трейси Грейнджър — самотна, непопулярна тийнейджърка от Френчтаун, Ню Джърси. Трейси Грейнджър се влюби в местно момче на име Гордън Хикс. Гордън й каза, че я обича, и тя му повярва. Когато забременя, Гордън я заряза, а тя се прибра вкъщи и нагълта всички хапчета, които намери. Бебето не оцеля.

Трейси Грейнджър — също.

Момичето, събудило се в болницата след натравянето, притискаше корема си и плачеше от чувство за вина, ала не беше онова, което Гордън Хикс изостави; не беше и посредствената ученичка, разочарована от родителите си от деня, когато се роди; не беше недодяланата абитуриентка, която никой не пожела да съпроводи на бала. Това момиче се оказа съвършено нов човек. Човек, обичан от Бога. Човек, чиито грехове са простени, и един ден щеше да стане посредник на Бога. Ако някой вярваше в силата на оправдането на греховете, това бе сестра Агнес. Бог опрости и греховете на Грейс Брукстейн. И позволи на нея — сестра Агнес — да изиграе малка роля в това чудо.

— Чувствам се толкова удовлетворена, сестро — каза й сутринта Грейс. — Да работиш с деца е такава благодат. Както и с теб. Все едно ми е даден втори шанс за живот.

Тези думи я изпълниха със задоволство. Сестра Агнес се надяваше да не се е сдобила с греховна гордост. Не биваше да забравя, че Бог бе преобразил Грейс, не тя. Ала същевременно знаеше, че и дружбата им е допринесла за тази промяна.

Грейс от своя страна преобрази сестра Агнес. Жivotът на монахиня понякога е самотен. Повечето от Сестрите на Милосърдието

бяха достатъчно възрастни да са майки на сестра Агнес, ако не и нейни баби. От няколко месеца тя се радваше на непринуденото приятелство на Грейс Брукстейн. Разменяха си погледи, усмивки. Вярваха си.

Грейс събра парченцата от пъзела в кутията и я постави на лавицата. Сестра Агнес се усмихна топло.

— Благодаря, Грейс. Аз ще довърша. Знам, че искаш да отидеш в библиотеката.

— Не, не — възрази Грейс весело. — Приятно ми е да помагам. Между другото, трябва да върнем глината за моделиране, която поръчахме миналата седмица.

— Така ли? Защо?

— Сутринта отворих шест-седем от кашоните. Глината вътре е изсъхнала. Сложих я във вода, но се разми. За нищо не става. Трябва да я върнем.

Много досадно, помисли си сестра Агнес. Със сестра Тереза почти цял ден пренасяха кашоните в склада на детския център. Сега пък се налагаше да ги изнесат.

— Пратих имейл на компанията — продължи Грейс. — Ще дойдат да я приберат във вторник, в четири часа.

— Във вторник? — Сестра Агнес се притесни. — Много мило, че си го уредила, Грейс, но не мога да наблюдавам изнасянето във вторник. От отдел „Затвори“ ще идва делегация на инспекция и със сестра Тереза ще ги развеждаме, а после имаме заседание да обсъдим бюджета. Ще отсъстваме цял следобед.

— О! — Грейс изглеждаше разочарована. Изведнъж се оживи: — Да го направя аз тогава?

— Не знам, Грейс... — свъси вежди сестра Агнес.

На затворничките от крило А не бе разрешено да помогнат при пристигането или изпращането на доставки. Според директора това криеше потенциален рисков. Грейс обаче беше толкова примерна и изпълнителна. Сестра Агнес не искаше да я остави с впечатлението, че не ѝ гласува доверие.

— Децата чакат от седмици — подметна Грейс. — Много ще се разочароват, ако се забавим още.

— Кашоните са доста тежки, Грейс — отбеляза сестра Агнес. — Работата е за двама.

— Кора ще ми помогне.

— Кора Бъдс?

Идеята съвсем не се хареса на сестра Агнес.

— Във вторник е дежурна по кухня, но обикновено приключва до три.

Грейс изглеждаше така обнадеждена, така искаше да помогне. Сестра Агнес се поколеба. Какво ще навреди? Един-единствен път...

— Ами... Ако с Кора ще се справите...

Грейс се усмихна и каза:

— Ще натоварим кашоните в камиона за доставки. Двете с Кора ще се справим.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се изненада как сестра Агнес не го чува. Тя беше добра и мила жена и на Грейс ѝ беше неприятно, че я мами, но нямаше друг начин.

Започваше се.

Новината за опита за бягство, замислен от Грейс Брукстейн, бързо се разпространи сред затворничките в „Бедфорд Хилс“. Планът беше прост: камионът ще пристигне при детския център. Грейс и Кора Бъдс ще започнат да товарят кашоните с глината. Кора ще отвлече вниманието на шофьора, а Грейс ще се върне в склада, ще изпразни един кашон и ще се скрие вътре. Кора ще довърши товаренето сама, като се погрижи да остави капка на кашона с Грейс леко открайната, за да влиза въздух. Този кашон ще бъде скрит сред другите в задната част на каросерията.

Следващата стъпка от плана беше най-увязвимата. Всичко зависеше от това колко щателна ще бъде проверката. Всеки ден камиони пристигаха и напускаха „Бедфорд Хилс“. Доставяха всичко — от тоалетна хартия и препарати за чистене до храна. Системата за сигурност беше доста засилена. Съпроводени от кучета, пазачите проверяваха товарите. Понякога прекарваха превозните средства през скенери. Допълнителна трудност създаваха поставените навсякъде камери за наблюдение. Но най-важна си оставаше бдителността на пазачите. Не им ли харесаше видът на шофьора или на превозното средство, задържаха го с часове, докато проверят всичко. Грейс се надяваше в студената януарска вечер желанието на пазачите да разтоварват кашон след кашон с глина за моделиране да не е особено

голямо. Но не можеше да знае какво ще се случи, преди да стигне до пропускателния пункт.

След като пуснеха камиона — ако го пуснат — и той се отдалечи от „Бедфорд Хилс“, тя щеше да излезе от кашона и да застане до вратата. При първото спиране на кръстовище ще я отвори и ще излезе на свобода.

Лесно.

— Нищо няма да излезе.

Керън се пресегна и си взе от рядкото картофено пюре в чинията на Грейс. Обядваха. Беше няколко дни преди замисленото бягство.

— Благодаря за доверието.

— Мислила ли си какво ще правиш, ако се измъкнеш от тук?

Грейс почти не мислеше за друго. Представяйки си бягството, тя се виждаше в ролята на ловеца, който ще изобличи убиеца на Лени и ще получи възмездietо си. Но в действителност също щеше да бъде преследвана. За да оцелее, ѝ трябваха храна, подслон, пари и дегизировка. Нямаше представа как ще се сдобие с тези неща.

— Имаш ли приятели навън? Някой, на когото вярваш, който да те скрие?

— Не — поклати глава Грейс. — Никой.

Само на един човек вярваше. Дейви Букола. Той събираще нова информация, проверяваше алибито на всички, които бяха в Нантъкет в деня, когато Лени умря. Грейс можеше да се обърне единствено към него, но не възнамеряваше да споделя това с Керън.

— В такъв случай се налага да те обзаведем с комплект за оцеляване.

— Комплект за оцеляване ли?

— Да. Нужна ти е нова самоличност. Даже няколко, за да можеш да се придвижваш. Ще ти трябват шофьорски книжки, кредитни карти, пари в брой. Няма да стигнеш далеч като Грейс Брукстейн.

— От къде ще взема шофьорска книжка, Керън?! Или кредитни карти?! Невъзможно е.

— Твърди жената, която смята, че ще успее да избяга от „Бедфорд Хилс“. Не се тревожи за дребните неща, Грейс. Остави ги на мен.

Керън предупреди Грейс, че е необходимо да осведоми „някои от момичетата“ за плана ѝ за бягство, за да успее да ѝ набави нещата за толкова кратко време. За ужас на Грейс „някои от момичетата“ се оказаха почти всички затворнички в „Бедфорд Хилс“. Да се фалшифицира кредитна карта или шофьорска книжка не беше толкова лесно. Керън се видя принудена да търси помощ из целия затвор. Дежурните в канцеларията на надзирателите, в библиотеката и компютърната зала се заеха да пишат, печатат, обработват, ламинират, като всяка рискуваше евентуалното си помилване и бъдещето си, за да помогне на Грейс и да стане част от Великото бягство. За бягството не знаеха единствено надзирателите и Лайза Халидей.

Имаше колебания дали Лайза би издала Грейс, но Керън не се решаваше да рискува.

Грейс беше благодарна за помощта на всички, но и притеснена.

— Прекалено много хора знаят.

— Не са просто хора — възрази Керън, — а твои приятели.

Можеш да им имаш доверие.

Доверие — дума от друг живот, от друга планета.

Вторник дойде студен и сив. Грейс почти не беше спала. Цяла нощ я преследваха гласове.

Лени: *Каквото и да стане, Грейс, обичам те.*

Джон Меривейл: *Не се притеснявай, Грейс. Прави каквото ти каже Франк Хамонд и всичко ще е наред.*

Керън: *Като те заловят, ще те разстрелят, без да задават никакви въпроси.*

Не докосна овесената си каша на закуска.

— Трябват ти сили — напомни й Кора Бъде. — Хапни нещо.

— Не мога. Ще повърна.

Очите на едрата чернокожа жена се присвиха.

— Не те моля, Грейс, нареждам ти. Трябва да успееш. Днес си залагам главата заради теб. Важи за всички. Хайде — яж.

„Права е. Мога да успея. Трябва да успея“ — каза си Грейс и започна да яде.

— Сигурна ли си, че си добре, Грейс? По-добре иди да си легнеш.

Беше по обяд. Делегацията затворнически инспектори щеше да пристигне в дванайсет и половина. Сутринта в детския център подреждаха играчки, окачваха нови рисунки по стените и придаваха чист и спретнат вид на помещението. Ако гостите останеха доволни, имаше шанс да увеличат бюджета; или поне да не го намалят. Грейс се трудеше старателно, както винаги, но сестра Агнес се тревожеше за нея. Изглеждаше зле, когато пристигна сутринта, а сега бе силно пребледняла. Преди секунди се пресегна да подреди някакви книги на лавицата, зави й се свят и едва не припадна.

— Добре съм, сестро.

— Не ми изглеждаш така. Най-добре лекарят да те види.

— Не! — Гърлото на Грейс пресъхна от паника. Ами ако я задържат в отделението цял следобед? Спомни си думите на Кора на закуска. Крайно време беше да се стегне. — Малко съм дехидратирана, това е всичко. Една чаша вода ще ми дойде добре.

Сестра Агнес отиде да донесе вода. Докато я нямаше, Грейс се ощипа няколко пъти по бузите, за да придобие малко цвят, и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Когато монахинята се върна, изглеждаше малко по-добре.

От ъгъла на помещението Лайза Халидей наблюдаваше сцената с подозрение.

— Какво й става на мадам Брукстейн днес? — попита тя една от майките, чернокожа жена, която бе от скоро в „Бедфорд Хилс“. — Държи се доста странно.

— Ти нямаше ли, ако се готвиш да изчезнеш от тук? — отвърна момичето.

Един поглед към лицето на Лайза й подсказа, че е направила гаф, но вече беше прекалено късно.

— Какво каза?!

— Нищо... Не знам какво говоря. Какви ли не слухове се носят...

Лайза Халидей се доближи до младата жена.

— Кажи ми!

— Моля те. Не бива. Кора ще ме убие.

— Кажи ми всичко или ще се погрижа никога вече да не видиш детето си.

— Моля те, Лайза.

— Нали си наясно, че мога да го направя?

Момичето се замисли за сина си Тайрън. Тригодишен, сладък и пухкав като кутре. Щеше да пристигне след половин час, за да се стуши в нея и да ѝ рисува картички, които да окачи в килията си.

Разприказва се.

Хана Дензел свъсси гъстите си вежди и поведе важните гости към детския център.

— Насам, дами и господа.

Дени не обичаше да развежда делегации из „Бедфорд Хилс“. Свещеници, социални работници, терапевти, монахини — натрапници, които нахлуваха в територията ѝ два пъти годишно и даваха всевъзможни препоръки. Никой от тях не разбираше, че тези жени са измет. Бяха попаднали в „Бедфорд Хилс“, за да бъдат наказани, не спасявани.

Групата изрази одобрението си и плъзна из детския център. Макинтош ги наблюдаваше като горд баща. Изведнъж изражението му се промени. Грейс Брукстейн подреждаше книги. Изглеждаше бледа и болна. По дяволите. Съвсем бе забравил за нея. Никак не му се искаше присъствието на най-забележителната му затворничка да отклони вниманието на гостите от постигнатото в детския център.

— Разкарай я от тук. Тихичко — прошепна той на Хана Дензел.

— Ще ги разсее.

Жестоките очи на надзирателката заблестяха.

— Да, сър. — Отиде при Грейс и грубо я дръпна. — Хайде, Брукстейн. Връщаш се в килията.

— Килията ли?! Не мога... Работя.

— Край засега. Хайде.

Грейс отвори уста да възрази, но не излезе нито звук. От обзелата я паника щеше да повърне.

— Някакъв проблем ли има? — приближи сестра Агнес.

— Не — сряза я Дени и побутна Грейс към вратата. Ненавиждаше присъствието на монахините в „Бедфорд Хилс“. Сестра Агнес най-добре да си чете молитвите в параклиса и да остави затворничките на професионалистите. — Директорът иска да я изведа. Хайде, без сцени.

Грейс погледна умолително сестра Агнес.

— Малко почивка ще ти дойде добре, Грейс — усмихна ѝ се монахинята. — Чувствай се свободна след обед. Утре пак ще сме тук.

“Да. И аз също — помисли си Грейс. Идеше ѝ да се разплаче.

Лайза Халидей успя да си тръгне от детския център едва в три и четирийсет и пет. Безмилостната сестра Тереза ѝ връчи списък със задачи, дълъг колкото полицейското ѝ досие. Отправи се към кабинета на директора и заяви на секретарката:

— Трябва да я видя. Спешно е.

Секретарката я изгледа победоносно и отсече:

— Днес господин Макинтош не приема. Съпровожда делегацията и...

— Спешно е.

— Съжалявам, но не е тук.

— А къде е?

— Цял следобед провежда съвещания — осведоми я секретарката с още по-леден тон. — Мога ли аз да помогна с нещо?

— Не — отвърна Лайза троснато.

Трябваше да види Макинтош, но насаме. Ако се разчуеше, че тя е издала Грейс Брукстейн, с нея беше свършено.

— Добре. Както искаш.

Лайза се настани на един от столовете, подредени край стената.

— Ще го изчакам.

Кора Бъдс излезе от кухнята в четири без десет и според уговорката се отправи към детския център. Две майки се сбогуваха с децата си, а отегчен пазач ги наблюдаваше.

— Къде е Грейс? — попита Кора една от майките.

— Дени я изведе преди часове. Не изглеждаше добре.

„Не се съмнявам“, помисли си Кора. След, като Грейс я нямаше, целият план пропадаше.

Отиде в склада сама. Може би така бе по-добре.

Грейс седеше на нара и се взираше в пространството. Чувстваше се прекалено изцедена, за да плаче. Всичко свърши. Бог знае кога щеше да има шанс да опита отново. Можеше да минат години; години, през които убиецът на Лени ще се разхожда навън щастлив и ненаказан. Тази мисъл я съсипваше.

Гледаше часовника на стената: 3:55... 4:00... 4:05... Камионът трябващ вече да е пристигнал. Кора го товари сама и се пита какво ли е станало.

В 4:08 тя чу превъртането на ключ в ключалката. Смяната на Керън вероятно бе свършила по-рано. Тя поне щеше да е доволна, че планът за бягство се провали. Вратата се отвори.

— Ставай! — Очите на Дени блестяха от злоба. Цял ден мислеше за думите на сестра Агнес. „Чувствай се свободна след обед.“ Това да не е курорт? Няма свободни следобеди в „Бедфорд Хилс“. — Пропусна четири часа работа, хитра кучко. Да не мислиш, че си на ваканция?

— Не — плахо отвърна Грейс.

— Правилно. В крило А няма ваканции. Не и когато аз съм тук. Започваш да наваксваш пропуснатото още сега. Занеси си задника в детския център и започвай да търкаш пода.

— Добре.

— Когато приключиш, започваш отначало. И днес няма да вечеряш. Ще търкаш пода, докато дойда. Ясно ли е?

— Да.

— ТРЪГВАЙ!

Грейс хукна по коридора, а Дени я наблюдаваше с доволна усмивка.

Нямаше представа, че Грейс тича към спасението си.

Кора Бъдс почти бе свършила с товаренето на кашоните.

— Нали щяхте да сте две? — сумтеше шофьорът. — Щях да доведа някой, ако знаех, а не аз да влача кашоните.

— Животът е гаден? — сви рамене Кора.

В двора до склада на детския център вече цареше мрак. Температурата падна под нулата, а от вятъра ставаше още по-студено. Кашоните не бяха кой знае колко големи. Като ги гледаше, Кора се чудеше как Грейс въобще си е представяла, че ще се навре в някой. Но бяха тежки. Тежестта им и студът бавеха работата.

— Извинявай, че закъснях.

Грейс трепереше под светлината на мъждукащата лампа. Все още с „градската“ пола и блуза, тя изглеждаше съвсем неподходящо облечена за зимната вечер. Очите на Кора се разшириха от учудване, но си замълча.

— Вие шегувате ли се? — сопна се шофьорът. — Това ли е помощничката ти? Тя не може да вдигне чаша с кафе, какво остава за кашон с глина.

— Може — увери го Кора. — Остави ние да довършим товаренето.

— С удоволствие — каза той и се върна в топлата кабина. — Дайте знак, щом сте готови.

В склада Кора и Грейс действаха трескаво. Очакваха всеки момент да се появи сестра Агнес или някой от пазачите. Кора извади документите на Грейс от джоба на униформата си и ги напъха в сutiена ѝ. Имаше четири фалшиви карти за самоличност, кредитни карти със същите имена, листче хартия с имейл адрес и тънка пачка пари.

— Приятел на Керън ще ти изпрати пари по „Уестърн Юниън“, когато ти трябват. Прати му по електронната поща нужната сума, дай кода на района, където се намираш, и инициалите на фалшивата карта за самоличност, която използваш в момента, и човекът ще свърши останалото. Вземи и това. — Тя подаде на Грейс сребрист нож. — Човек никога не знае.

Грейс огледа острието в ръката си, поколеба се и го пъхна в обувката си. Кора отхлупи един кашон и със светковична бързина изпразни съдържанието му. Празен, кашонът изглеждаше още по-малък.

— Невъзможно е, Грейс — промърмори Кора. — Вътре няма да се побере и котка.

— Ще стане — увери я Грейс. — Била съм гимнастичка. Гледай.

Кора проследи как Грейс влезе в кашона с дупето напред, а после скръсти ръце и крака. Заприлича на свил се на топка паяк.

— Момиче, позата ми изглежда доста болезнена. Сигурна ли си, че си добре?

— Е, не е като пътуване в първа класа, но ще оцелея. Затвори капака, за да видим дали прилепва плътно.

Кашонът се затвори добре.

— Ще те поставя на третия ред и ще оставя капака открехнат, за да имаш въздух.

— Благодаря ти.

— Стой кратко, докато тече проверката. Като минете портата и камионът спре — бягай.

— Благодаря, Кора. За всичко.

— Късмет, Грейс.

И Кора Бъдс изнесе кашона с Грейс от склада.

Макинтош гледаше Лайза Халидей с подозрение.

— Нали не ми разправяш врели-некипели?

— Не.

— Грейс Брукстейн е в килията си от обяд. Освен това затворнички от крило А никога не товарят камионите. Сестра Агнес знае политиката ни.

— Сестра Агнес не блести с особен интелект.

— Достатъчно! Не проявявай неуважение към онези, които полагат доброволен труд!

— Слушай, ако искаш, провери камиона, ако не искаш — недей. Все ми е тая. Но да не кажеш, че не съм те предупредила.

Макинтош не желаше да проверява камиона. След дългия и уморителен ден копнееше да свърши с текущата бумащина и да се прибере при жена си. Съзнаваше обаче, че няма избор.

— Добре, Лайза, ще се погрижа.

Грейс чу как задните врати на камиона се затварят и за миг си помисли: „Попаднах в капан.“ Пое бавно няколко пъти дъх, за да се успокои. Позата ѝ беше неудобна, но щеше да издържи. Студът обаче беше нещо друго. Усещаше как крайниците ѝ се вдървяват.

Двигателят забръмча и потеглиха. В следващия миг Грейс чуваше единствено туптенето на собственото си сърце. Започна да се моли:

„Моля те, Господи, нека не проверят всички кашони.“

Тупването отекна толкова силно, че шофьорът го чу въпреки надутия докрай диск на Брус Спрингстийн. Явно някой кашон беше паднал.

— По дяволите!

Натисна спирачката и излезе от кабината. Дявол да ги вземе тези жени! Толкова ли бе трудно да се подредят няколко кашона? Просто ги слагаш един върху друг.

Грейс чу как вратите се отварят. Мярна се лъч светлина, после се чу влаченето на кашони по пода. Стигна до нейния. „О, Господи, ще ме види!“ Шофьорът не я видя, видя обаче открехнатия капак и го намести. После вдигна съседен кашон и го постави върху нейния. Вратите се затръшнаха и камионът отново потегли.

Студена пот обля Грейс.

Въздухът не ѝ стигаше.

Щеше да се задуши.

14.

Директор Макинтош нахлу като буреносен облак в детския център. Децата вече се бяха прибрали по домовете си и една затворничка раздигаше последните играчки.

— Сама ли си тук?

— Да, сър. Чакам сестра Агнес да се върне и да заключи.

— Днес в четири бе планирано прибиране на доставка. Състоя ли се?

— Май да, сър. Кора Бъдс беше в склада.

— А Грейс Брукстейн? Виждала ли си я днес следобед?

— Не, сър. Кора каза, че е в килията.

Надзирател Макинтош се успокои. Лайза Халидей беше събрала. Въпреки това процедурите трябваше да се спазват. Вдигна телефона на бюрото на сестра Агнес.

„Ще умра!“

Грейс едва дишаше. Усети как камионът спря и се напрегна. Бяха стигнали пропускателния пункт.

Вече седмици наред се страхуваше от този момент; ужасяваше се, че пазачите ще я открият. Сега се страхуваше от друго: ако не я откриеха, щеше да се задуши.

— Какво носиш?

Шофьорът подаде пътния лист.

— Глина за моделиране. Най-малко два тона.

— Добре. Дай да видим.

Двама пазачи започнаха да отварят кашоните.

На Грейс й се искаше да изкреши за помощ, но в този момент си помисли, че не иска да умре; поне не още.

„Първо трябва да намеря убиеца на Лени. Трябва да го накарам да плати.“

Започна да й се вие свят. Давайки си сметка, че ще загуби съзнание, тихо извика.

Един от пазачите спря.

— Чу ли нещо? — обърна се той към колегата си.

— Само тракането на зъбите си. Адски студено е. Хайде да действаме по-бързо.

Постави поредния кашон на земята и го отвори. Направи същото и със следващия... Вдигна кашона над Грейс и в нейния влезе малко въздух. В този момент шофьорът се обади:

— Хайде, имайте милост. Знаете ли колко време товариха всичко това? Чака ме дълъг път, а умирам от студ.

Пазачите се спогледаха. Телефонът в топлата им стаичка звънеше.

— Добре. Готов си. — Подпечатаха пътния лист и му го върнаха.
— Лек път.

След минута камионът мина през портала на затвора.

Грейс Брукстейн все още беше в него.

Грейс усети как скоростта се увеличава и изпита огромно облекчение.

Можеше да диша! Беше жива. Истинско чудо бе, че не я намериха.

За няколко секунди я обзе еуфория. „Избягах от «Бедфорд Хилс». Успях!“ Бързо обаче се върна в действителността. Още не беше свободна. Поразмърда се и бутна капака на кашона. Макар и почти схваната, успя да се измъкне от скривалището си. В камиона беше студено и тъмно. Мина минута, преди кръвта отново да зациркулира в краката ѝ. Тръгна пипнешком към вратите и напипа дръжката. За миг се уплаши да не би шофьорът да е заключил вратите отвън, но с радост откри, че дръжката подава.

Всичко стана за секунди. Вратата се отвори широко и повлече Грейс навън. Тя се вкопчи в дръжката, борейки се за живота си. Движеха се по пуст, неосветен път с голяма скорост. Грейс се опита да прецени шанса си да оцелее, ако скочи. В този момент шофьорът направи остръ завой. Грейс усети как дръжката се измъква от дланта ѝ и тя полетя като парцалена кукла към канавката. Последното, което чу, бе как главата ѝ се удря в земята.

— Защо, по дяволите, я прати отново в центъра? — крещеше Макинтош на Хана Дензел. — Кой ти даде това право?!

Дени се наежи. Ако Грейс Брукстейн наистина бе избягала, това беше проблем на директора.

— Разполагам с това право, сър. Разпределението на работата в крило А е моя задача. Делегацията си беше тръгнала, а Грейс не си беше свършила нормата. Но с какво право сестрите са разрешили на затворнички от крило А да участват при товаренето?

Двамата пазачи от портала също се намираха в кабинета на Макинтош. Той се обърна към тях:

— Сигурни ли сте, че Грейс Брукстейн не е била в камиона? Всички кашони ли проверихте?

Пазачите решиха, че не е особено благоразумно да кажат истината.

— Всички кашони, сър. Камионът беше „чист“.

Главата на Макинтош щеше да се пръсне. „Тогава къде, по дяволите, е тя?!“ Обърна се отново към Хана Дензел:

— Искам Кора Бъдс и Керън Уилис веднага тук. Междувременно съобщете на полицията. Искам камионът да бъде открит, спрян и претърсен. — Изгледа мрачно пазачите. — Ако вие двамата сте пропуснали нещо, ще ви откъсна главите.

— Да, сър.

Но всички в стаята бяха наясно, че първо ще падне неговата глава.

Грейс отвори бавно очи. Усети буйна растителност под себе си; явно тя бе омекотила удара. В главата ѝ нещо жужеше.

„Не, не е в главата ми. Това са хеликоптери. Търсят ме.“

Нямаше представа колко дълго е лежала в безсъзнание. Минути? Часове? Умираше от студ и ѝ бе трудно да помръдне. Знаеше, че е в смъртна опасност. За краткото време, което прекара в камиона, едва ли се бяха отдалечили много от „Бедфорд Хилс“.

Изправи се на крака, по някакво чудо нямаше счупени кости. Очите ѝ постепенно привикнаха с тъмнината. Намираше се до горичка край тих селски път.

„Трябва да се махна от тук.“

Лявата ѝ страна беше натъртена, но установи, че може да върви, без да изпитва особена болка. Горичката се простираше нагоре по хълм. На билото Грейс видя светлините на движещи се превозни средства.

Полицията щеше да варди главния път. Там шансът да я заловят бе много по-голям.

Но нямаше друг избор.

Тръгна да се изкачва.

На върха на хълма някой беше засадил редица тополи. Вероятно за да действат като звукова бариера. Грейс приклекна зад една от тях. Катеренето я беше източило. Пътят беше натоварен и тя се запита колко ли е часът, но нямаше време да разсъждава за това. Отърси полепналите по дрехите ѝ тревички, пристъпи напред и вдигна палец, както бе виждала да правят по филмите.

„Колко ли време ще мине, преди някой да спре? Ако не ме качат скоро, ще умра от студ.“

Чу се вой на сирена, край нея всеки момент щеше да профучи полицейска кола. Грейс рязко отстъпи назад, за да се скрие в сенките на дърветата. Стъпи накриво и глезнът я заболя. Очакваше колата да намали или дори да спре до нея. След няколко секунди обаче воят на сирената изчезна напред и тя отново излезе на пътя.

Стоеше вдигната палец и пристъпваше от крак на крак, за да се стопли. Леко залиташе. Почти не беше хапнала през деня, а заради падането от камиона още ѝ се виеше свят. Светлините на колите започнаха да се сливат и да образуват огромно жълто кълбо. Стори ѝ се, че е топло и я кани примамливо. В полуспънание и залитайки, тя тръгна към него. Оглушителното изсвирване на клаксон я върна в действителността.

— Ти луда ли си? — изкрештя някой от прозореца на спрял пикап.

Мъж на средна възраст, с гъсти черни мустаци и тъмни очи я гледаше смяяно. Леко дръпнатите му очи говореха за азиатски произход, но в тъмнината ѝ бе трудно да определи. На светосиния пикап имаше надпис с големи черни букви: „Всичко за градината от Томи“.

— Нямаш ли палто?

Грейс поклати глава. Цялата трепереше от студ и изтощение.
Мъжът отвори вратата от страната на пътника и каза:
— Качвай се.

КНИГА ВТОРА

15.

Детектив Мич Конърс се върна на бюрото си замислен.

Висок, рус, с атлетично тяло, той приличаше на футболна звезда. Потъна в неудобния стол (Хельн му го купи преди две години заради болките в гърба. Беше спечелил куп дизайнерски награди, струваше малко състояние и затова не можеше да го изхвърли, но го ненавиждаше), протегна крака и се опита да мисли.

Искаше ли този случай?

От една страна, току-що му бе възложено вероятно най-голямото разследване, провеждано в страната. Вчера Грейс Брукстейн бе осъществила драматично бягство от затвор с подсиlena охрана. Той трябваше да я залови и върне зад решетките.

„Ти си най-добрият, Мич — бе казал шефът му. — Не бих ти доверил случая, ако не беше така“.

Тези думи изпълниха Мич със задоволство, ала сега изпитваше и нещо друго. Но дори животът му да зависеше от това, не бе в състояние да определи какво точно.

Винеше стола. Седенето в него беше толкова мъчително, че не можеше да се съсредоточи.

„Ергономичен ли? Глупости! Обзалагам се, че Хельн го е купила, за да ме тормози; да ми го върне за всичко, което ѝ сторих. — После си помисли: — Това са глупости, Конърс. Знаеш го.“

Хельн не беше такава. Тя беше ангел. Света Хельн от Питсърн, олицетворение на толерантността.

А той я прогони.

Мич Конърс бе израснал в Питсърн, в сравнително приличното предградие Монровил, където майка му, местната Кралица на красотата, се бе омъжила на деветнайсет за баща му — изобретател. Мич се бе появил година по-късно и щастието на двойката бе пълно.

В продължение на шест месеца.

Бащата на Мич беше блъскав изобретател... нощем. През деня бе пътуващ търговец и продаваше енциклопедии. Понякога Мич го придружаваше и със страхопочитание наблюдаваше как омайва домакиня след домаќиня.

— Знаете ли цената на колежанското обучение, мадам?

Пийт Конърс стоеше на прага на неутрална къща в Женет, Пенсилвания, с костюм, вратовръзка и лъснати черни обувки. Почтително държеше шапката си в ръка. Беше привлекателен мъж. Мич го оприличаваше на Франк Синатра. Насреща му, в домашна рокля на лекета, стоеше дебела депресирана жена. Гладни деца тичаха в краката ѝ като плъхове.

— Не, сър, не знам.

Канеше се да затвори вратата, но Пийт Конърс пристъпи напред.

— Ще ви кажа. Хиляда и петстотин долара. Хиляда и петстотин. Представяте ли си такава сума?

Тя не можеше да си я представи.

— А аз ви предлагам срещу доллар на седмица — да, правилно чувате: един доллар — да дадете на децата си същото това образование, и то тук, в дома ви.

— Наистина не съм мислила...

— Естествено. Вие сте заета жена. Имате да плащате сметки, имате своите отговорности. Но цялото това знание може да е на тяхно разположение. Нищо не пречи този юнак например да стане адвокат.

— Пийт подаваше бонбон на някое от децата, което жадно го грабваше. — И то само срещу доллар на седмица...

Беше неустоим, като природна стихия. При някои жени проявяваше настойчивост, с други се шегуваше и омайваше, трети отвеждаше горе, за да приложи някаква „тайна“ продаваческа техника, но на Мич не му бе позволено да гледа. Отнемаше петнайсет минути и винаги даваше резултат.

— Всички жени в Пенсилвания — коментираше баща му усмихнат след това — са жадни за знание. Не съм виждал толкова жадна за знание жена като тази, Мичи.

След всяка продажба отиваха до най-близкото градче или бензиностанция и Пийт Конърс купуваше на сина си огромен сладолед. Мич се прибираще при майка си развлечуван, с шоколадови мустаци.

„Татко беше страхотен. Само да го беше видяла. Познай колко продаде, мамо. Хайде — познай.“

Мич не разбираше защо майка му никога не желае да отгатне; защо гледаше баща му с такава горчивина и разочарование. По-късно — прекалено късно — разбра. Тя се примиряваше с изневерите, но не и с безотговорността. Пийт Конърс беше роден продавач, но и отчаян мечтател. Редовно прахосваше всичко изкарано по изработването на някое изобретение. Прахосмукачката, която не се налага да буташ, щеше да им донесе милиони. Минихладилникът за кола; маратонките, масажиращи ходилата ти, закачалката, която глади дрехите. Мич често гледаше как баща му работи по поредното си изобретение през почивните дни или късно вечер. Щом приключеше, демонстрираше материализираната си идея в хола пред майка му.

— Какво ще кажеш, Люси? — питаше той с надежда, а лицето му сияеше.

Трагедията беше, че Пийт Конърс обичаше съпругата си. Копнееше за одобрението ѝ. Ако му го беше дала поне веднъж, нещата щяха да се развият по друг начин. Но реакцията ѝ винаги беше една и съща.

— Колко профука този път?

— Хайде, Люси, не се сърди. Аз съм човек с идеи. Знаеше го, когато се омъжи за мен.

— Добре. Тогава да ти хрумне идея как да платим ипотеката този месец.

Когато Мич стана на шест, продадоха къщата в Монровил и се преместиха в апартамент в Мърисвил; после — в Милвейл. Докато Мич стана на дванайсет, вече живееха в Хил Дистрикт — еквивалента на Харлем за Питсбърг. Прекалено бедни, за да се разведат, родителите му се „разделиха“. До месец майка му се сдоби с нов приятел и след време се премести във Флорида, в хубава къща с палми отпред. Мич реши да остане с баща си.

Пийт Конърс се вълнуваше.

— Това е страхотно, Мичи. Ще е както някога — само ние двамата. Ще играем покер, ще спим до късно в неделя, ще каним момичета.

Имаше момичета. Някои от тях дори бяха хубави, но за тях се плащаше. Пийт Конърс отдавна не приличаше на Франк Синатра.

Изглеждаше стар и уморен. Сърцето на Мич се късаше. На седемнайсет той притежаваше русата коса и сините очи на майка си и дългите крака и силните, мъжки черти на баща си. Беше наследил и сладкодумието му.

— Тук съм само за лятото. Помагам на баща си. На есен започвам да уча в бизнес колежа...

— Кола ли? Продадох я. Братовчедка ми се разболя. От левкемия. Едва шестгодишна е. Исках да помогна при плащането на сметките в болницата...

Жените му вярваха.

Хельн Брунър беше различна. На двайсет и пет, със своите червени коси и зелени очи приличаше на богиня. Работеше в благотворителна организация за ветерани, която снабдяваше бивши военнослужещи с храна и им помогаше в къщната работа. Мич така и не разбра как баща му е убедил организацията на Хельн, че е служил във флота. Пийт Конърс не можеше дори да плува. От картини или снимки на кораби му прилошаваше. Хельн започна да идва в апартамента им три пъти седмично. Пийт беше луд по нея.

— Обзалагам се, че е девствена. То си личи. Само като си помисля за недокоснатите ѝ прелести, се възбудждам.

Мич мразеше баща му да говори така за която и да е жена, особено за Хельн. Струваше му се нередно.

— На бас за двайсет долара, че ще я чукам преди теб.

— Татко! Не ставай глупав. Никой няма да спи с нея.

— Говори за себе си, хлапе. Тя го иска. Казва ти го човек, който знае. Те всички искат само това.

Хельн Брунър не го искаше. Поне не от пиещ, мним военнослужещ, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща. Мич, от друга страна... Той беше нещо друго. Хельн бе възпитана като християнка. Вярваше във въздържанието, но Мич изпитваше силата на волята ѝ...

Като гледаше как той се движи из претъпкания апартамент и как очите му се плъзгат по тялото ѝ, докато мие чиниите или оправя леглата, ѝ се струваше, че Бог я е въвел в самото изкушение. Мич изпитваше същото. Започна да си съставя списъци.

Причини, поради които не бива да спиш с Хельн:

1. Тя е мило момиче.

2. Сигурно мълния ще те порази насред акта.

3. Ако Бог не ме унищожи, татко ще го направи.

Един ден Хельн влезе в мокрото помещение и завари там Мич по боксерки.

Хельн отправи молитва наум: „Спаси ме от злото.“

Мич също: „Прости ми, боже, но съм на път да съгреша.“

Сексът се оказа невероятен. Любиха се върху пералнята, под душа, на пода в хола и накрая — в леглото на Пийт Конърс. След това Мич се отпусна върху възглавниците, блажен от щастие. Насилваше се да се почувства гузен, но така и не успя. Беше влюбен.

Хельн ненадейно седна в леглото.

— Нали не искаш още веднъж точно сега? — простена той.

— Не. Чух нещо. Май е баща ти!

Хельн се облече за отрицателно време. Хукна в кухнята и се захвани да търка тенджерите. Мич, който бе изтръпнал от кръста надолу, се луташе паникъсан из спалнята. Входната врата се отвори.

— Мич?

По дяволите! Нямаше как да се измъкне. Чисто гол, Мич се вмъкна в дрешника и затвори вратата след себе си. Чу стъпките на Пийт Конърс в спалнята.

— Мич! — изкрещя баща му.

Старецът не беше глупак. Комбинацията от поруменялото лице и гузното изражение на Хельн в добавка с разхвърляното легло ги бяха издали. Мич чу входната врата да се отваря и затваря. Хельн беше съобразила, че е най-добре да побегне. Мич копнееше да е с нея.

Вратата на дрешника се отвори. Пийт Конърс погледна голия си син.

— Здрави, татко. Трябаше ми чист пешкир...

Две минути по-късно Мич се озова на улицата. Повече не видя баща си жив.

— Искам да се венчаем, Мич.

Хельн и Мич живееха заедно от три години. Сега, почти на двайсет и една, той изкарваше добри пари като барман. Хельн, ограничила работата в благотворителната организация, три пъти седмично стажуваше в библиотеката. Но не й беше присърце. Наближаваше трийсетте и искаше дете.

— Защо?

— Защо?! Сериозно ли питаш? Защото живеем в грях, затова.

— Знам, но е забавно — ухили се Мич.

— Мич, не се шегувам! Искам дете, искам да създадем семейство. Ти не искаш ли?

— Да, разбира се.

Но всъщност Мич не знаеше какво иска. Споменът как родителите му се тормозеха взаимно го плашеше. Обичаше Хельн; не това беше проблемът. Или беше точно това? Да си с някой толкова добър, толкова идеален, те кара да се чувстваш неловко. Прекалено много приличаше на баща си; флиртуването беше в кръвта му. Рано или късно щеше да я разочарова. Ще започне да го мрази, да го презира заради слабостта му. Хельн беше корабът майка, ала на Мич му трябваха спасителни лодки: момичета, които да държи в резерв, в случай че Хельн прозре истината и разбере колко по-добър избор от барман в Питсбърг може да направи.

— Следващата година — обеща той. — Нека татко свикне с идеята.

Повтори същото на следващата година и на последващата. После, в рамките на месец, се случиха две разтърсващи събития, които завинаги щяха да променят живота му.

Първо — Хельн го заряза.

Второ — баща му бе убит.

Две седмици след като Хельн Брунър напусна Мич, Пийт Конърс беше наръган до смърт пред апартамента си. Загуби живота си заради фалшив часовник „Ролекс“, евтина деветкаратова халка и двайсет и три долара в брой. Майката на Мич долетя за погребението. Люси Конърс изглеждаше ослепително, с превъзходен тен и никак не беше натъжена. Но и защо ли да бъде?

Прегърна Мич сърдечно.

— Добре ли си, миличък? Не се обиждай, но на нищо не приличаш.

— Добре съм...

Не беше добре. Беше изоставил баща си и сега той бе мъртъв, а така и не успя да му каже, че съжалява. Никога не сподели колко много

го обича.

— Не се разстройвай. Знам, че звучи жестоко, но ако това не го беше сполетяло, алкохолът щеше да го довърши.

— Наистина звучи жестоко.

— Видях резултата от аутопсията, Мич. Знам какво говоря. Черният дроб на баща ти прилича на решето.

— Господи, мамо!

— Съжалявам, скъпи, но това е истината. Баща ти не искаше да живее.

— Сигурно. Не е искал обаче и деградирал наркоман да забие нож в сърцето му. Не заслужаваше подобна съдба! И къде беше полицията? Какво направи? Остави убиеца на татко да се разхожда на свобода.

— Убедена съм, че са направили всичко по силите си, Мич.

— Глупости!

Наистина бяха глупости. Полицията в Питсбърг се ограничи с необходимия минимум, попълни изискваните формуляри и не си мръдна пръста да открие убиеца. Мич пусна няколко жалби, всяка от които бе любезното отхвърлена. И тогава го осени.

Хора като баща му нямаха значение. Накрая той не беше по-различен от домакините, които омайваше с обещания за по-добър живот. Нямаше справедливост за такива хора. Никой не се интересуваше какво става с тях.

Две седмици след погребението на баща си той звънна на Хелън.

— Взех някои решения.

— Ъхъ... — тонът ѝ подсказваше, че е нащрек.

— Ще стана ченге. Детектив.

— О...

Не беше очаквала това.

— Не тук обаче. Трябва да се махна от Питсбърг. Ще започна на чисто. Може би в Ню Йорк.

— Чудесно, Мич. Желая ти късмет — каза тя и затвори.

След десет секунди Мич ѝ звънна отново.

— Питах се дали няма да дойдеш с мен. Първо ще се оженим, разбира се. Мислех да стане...

— Кога?

— Когато кажеш. Например — утре.

Шест седмици по-късно се преместиха в Ню Йорк като съпруг и съпруга.

Седем седмици след това Хельн беше бременна.

Кръстиха момиченцето си Селесте. Хельн се захласваше по майчинството си и часове наред обикаляше апартамента им в Куинс с бебето на ръце. Мич също обичаше детето, с неговите тъмни коси и любопитни, интелигентни сиви очи. Но работеше непрекъснато; имаше много да учи, а после патрулираше по улиците. Често, когато се връщаше, Селесте спеше в креватчето си, а Хельн — на дивана в хола. Неусетно минаха месеци и години, а на Мич му бе все по-трудно и по-трудно да отделя време за семейството си.

Получаваше повишения, премести съпругата си и дъщеря си в по-голям апартамент с надеждата да зарадва Хельн, но не се получи.

— Въобще не те виждаме, Мич.

— Не е вярно, скъпа, не преувеличавай.

— Не преувеличавам. Онзи ден чух Сали-Ан да пита Селесте дали има баща!

— Това са глупости — ядоса се Мич. — А и коя е Сали-Ан?!

Хельн го изгледа изпепеляващо, преди да отговори:

— Най-добрата приятелка на дъщеря ти. От две години са неразделни.

— Наистина ли?

— Наистина.

Мич се почувства зле. Искаше да прекарва повече време вкъщи. Проблемът, както обясни на Хельн, се състоеше в това, че лошите момчета никога не си дават ваканция. Мич беше роден за ченге, така както Хельн беше родена за майка. И двамата се справяха страхотно със задачите си.

Разводът дойде като гръм от ясно небе. Една вечер Мич се прибра, очаквайки сервирана вечеря на масата. Вместо това намери куп документи. Хельн и Селесте бяха изчезнали. Като се замисли, си даде сметка, че бе забелязал признаци за това. Откакто икономиката забуксува, престъпността в града постоянно нарастваше. После се разрази скандалът с „Кворум“, безработицата силно се увеличи и нещата станаха двайсет пъти по-лоши. Мич Конърс бе на предната

линия в тази битка. Не можеше да остави пистолета и да се прибере вкъщи за вечеря.

Е, вероятно имаше начин, но не го направи. Докато си даде сметка от какво е лишавал семейството си, с брака му беше свършено.

Нюйоркското полицейско управление се превърна във втори дом за Мич Конърс. Това не означаваше, че го обича. Хората постъпваха в полицията по различни причини. Някои се наслаждаваха на мощта, осигурявана им от значката и пистолета — те бяха най-ужасните. Други го правеха заради другарството — за тях полицейското управление заместваше местния отбор по футбол: запълваше една празнина, която бракът, семейството или приятелствата не успяваха да запълнят. Мич Конърс разбираше тези хора, но не се чувствуваше един от тях. Не постъпи в полицията, за да търси приятели или да се налага над съгражданите си. Започна работа тук в памет на баща си и защото все още вярваше, че може да направи нещата по-различни.

Убиецът на бащата му се беше измъкнал, а виновните трябваше да бъдат наказани. А виновните богати, образовани хора от рода на Грейс и Лени Брукстейн представляваха най-ужасния вид.

Мич стана от стола за мъчения на Хельн. Усещаше някаква съпротива да поеме този случай. Каква, по дяволите, беше тя?

Най-накрая го осени: ФБР, естествено, беше намесено...

Изминаха две години, откакто измамата на семейство Брукстейн бе лъснала на бял свят. Хари Бейн оглавяваше екипа по разследването на „Кворум“, но досега не бе открил нищо. Агентите му разпитваха Грейс многократно, ала тя се придържаше към версията си: нищо не знаела за парите, както не знаел и скъпият ѝ покоен съпруг.

Подобно на повечето служители в нюйоркското полицейско управление, Мич таеше огромно недоверие към ФБР. След като Грейс Брукстейн бе избягала, Хари Бейн щеше да започне да следи отблизо разследването и да се намесва.

Но проблемът на Хари Бейн бяха парите. А проблемът на Мич бе Грейс Брукстейн.

Дали пък, ако я залови и стане национален герой, Хельн няма да се върне при него? Това ли искаше всъщност? Вече не знаеше. Може би не беше създаден за брак.

Трябваше да се захваща за работа.

16.

Топлината в пикапа подейства на Грейс като удар с юмрук.

Пръстите на ръцете и краката ѝ пулсираха болезнено, докато кръвообращението ѝ се възстановяваше. Хубаво беше да не е на пътя, но съзнаваше, че не бива да вярва на никого. Колко време щеше да мине, преди новината за бягството ѝ да стане обществено достояние? Часове или най-много ден? Вероятно вече го съобщаваха по радиото.

— Накъде си тръгнала?

Хубав въпрос. Къде отиваше?

Грейс погледна компаса на таблото.

— На север — отвърна тя.

Планът, ако можеше да се нарече такъв, беше да се срещне с Дейви Букола след три седмици. Имаха уговорена среща на Таймс Скуеър в Манхатън. Именно Дейви я убеди да не отива направо при Джон Меривейл. „Не рискувай да те разкрият, преди да узнаем всичко.“ Дейви беше убеден, че е на път да разбере кой е убил Лени. „Въпрос на няколко седмици. Повярвай ми“. Именно той предложи времето и мястото на срещата. Теорията му бе, че понеже Таймс Скуеър е широко достъпен и прекалено очевиден, никой няма да търси Грейс там. „Дори някой да те разпознае, ще го вземе за грешка. А и дотогава ти едва ли ще изглеждаш същата. Ще имаш време да промениш външния си вид“.

Грейс искаше да се срещнат по-рано, но Дейви не отстъпи. „Не и преди да събера повече информация, която да ти предам. Всяка среща е рискована. Трябва да е пълноценна“.

Междувременно Грейс щеше да си намери безопасно място, където да се скрие, да събере мислите си и — естествено — да започне да променя външния си вид. Тя вече изглеждаше съвсем различно от жената, която цяла Америка помнеше от времето на процеса. Никой, който познаваше Грейс през славните ѝ дни като кралица на Уолстрийт, не би я разпознал сега. Счупеният нос, нездравият тен, късата коса и пъlnите с болка очи — всичко това ще я защитава в

първите часове и дни. Но се налагаше да продължи да се променя всеки ден, всяка седмица — като хамелеон.

Не само външният ѝ вид трябаше да се промени. Трябаше да се промени и вътрешно. Подобно на актриса, бе нужно да влезе в чужда кожа. Така щеше да придаде достоверност на образа, а не с перука или боядисана коса. Дни преди бягството Грейс си повтаряше следното като мантра:

„Грейс Брукстейн е мъртва. Аз съм Лизи Ули. Двайсет и осем годишна архитектка от Уисконсин.“

— На север, а? — Гласът на шофьора я върна в действителността. — Колко на север?

Грейс се поколеба.

— Питам, защото нямаш нито куфар, нито багаж. А и си облечена като за Флорида — ухили се той.

Грейс забеляза как той се вторачва в разголените ѝ крака, инстинктивно ги кръстоса и придърпа полата надолу.

— Тръгнах внезапно. Сестра ми... се е разболяла.

Лъжата беше толкова очевидна, че тя се изчерви. Шофьорът сякаш не забеляза.

— Как се казваш, мила?

— Лизи.

— Хубаво име. А ти си хубаво момиче, Лизи. Но това го знаеш, нали?

Този тип я плашише.

Без предупреждение сви от пътя и спря пикапа. Грейс подскочи.

— Извинявай. Трябва да пусна една вода — каза той, свали предпазния колан и скочи навън.

Грейс го видя да изчезва зад пикапа. Умът ѝ работеше трескаво.

Да слезе ли? Не. Това би било лудост. Нуждаеше се от превоз и си го осигури. Ще го остави да я откара на осемдесет, сто километра и ще слезе край някое градче.

„Няма да се плаша от всеки, който се заглежда по мен. На мъжете това им е в кръвта, не забравяй.“

Две минути по-късно шофьорът се върна. Носеше термос и книжна кесия, пълна със сандвичи. Явно ги бе извадил от задната част на пикапа.

— Гладна ли си?

Стомахът ѝ закъркори. Умираше от глад.

— Да.

Той включи двигателя и се върна на пътя.

— Тогава давай, Лизи. Аз вече хапнах, но жена ми винаги ми прави повече.

Значи беше женен. Тя моментално се отпусна.

— Благодаря. Много благодаря.

Започна да яде.

Грейс се събуди в задната част на пикапа с лице към пода. Вълнената пола беше събрана нагоре към бедрата ѝ, а бикините ѝ — смъкнати около глазените. Шофьорът лежеше върху нея с ръка между краката ѝ.

— Точно така, Лизи. Отвори се широко и хубаво за татко.

Грейс изстена. Направи опит да помръдне, но под масивното тяло на шофьора това се оказа невъзможно. Със свободната си ръка той вкара пениса си в нея.

— Не!

Грейс не знаеше дали го изкрещя на глас. Нямаше значение. Мъжът проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко, но не бързаше. Наслаждаваше се. Грейс усети как ръцете му опипват гърдите ѝ под сutiена.

— А какво ще кажеш за тези цици — шепнеше той в ухото ѝ.

Грейс усещаше мустаците му върху бузата си.

— Вече се събуди, а, Лизи? Усещам те как мърдаш.

Отново проникна в нея.

— Как се чувстваш, скъпа? Хубаво ли ти е, когато те чукат? Обзалагам се, че ти е гор. Не се тревожи, скъпа. Цялата нощ е пред нас.

Продължи да я насиљва. Понеже не можеше да помръдне, Грейс се опита да мисли. „Явно ме е упоил. Термосът. Сложил е нещо в чая.“ Запита се колко ли е часът и къде се намират. Все още ли бяха близо до „Бедфорд“, или бяха минали часове? Не чуваше шум от движещи се коли.

Сигурно бяха в някоя гора и дори да вика никой няма да я чуе.

Какво ли ще направи, когато приключи с нея? Ще я остави в гората? Ще я убие? Мъглата в главата ѝ започна бавно да се разсейва.

В бързината да я обладае шофьорът я беше оставил с дрехите и обувките.

Обувките...

Движенията му станаха по-бързи и резки. Крайт наближаваше. Грейс стисна зъби, но той изведнъж спря и я обърна като парцалена кукла. Като го погледна в лицето и дръпнатите азиатски очи, в които танцуващо садистично пламъче, Грейс разбра, че ще умре.

Изнасиливането беше само прелюдия.

— Отвори си устата — нареди ѝ той.

Грейс вдигна крака, разтвори ги широко и като го обгърна с тях през кръста, го привлече обратно в себе си.

— Ей сега...

— Леле, леле — усмихна се той. — Значи ти харесва, а, Лизи?

Много добре. Ще си прекараме страхотно.

Отново влезе в нея, но този път — по-бързо. Грейс го стисна по-силно с крака. Размърда пръстите на краката си в лявата обувка, докато не усети ножа на Кора.

— Да, точно така, скъпа... — задъхваща се той от възбуда.

Грейс усети как мускулите на гърба и раменете му се стягат. Кулминацията му наближаваше. Изведнъж той се измъкна от нея, хванал в ръка уголемения си пенис и придърпа главата ѝ нагоре. Напъха члена си в устата ѝ и тя усети първо вкуса на топлата сперма по езика си, а после как се спуска по гърлото ѝ. Задавяше се. Той се разсмя и затвори очи, потънал в сексуална наслада. Сега беше моментът. Сега беше нейният шанс. Извивайки гръб, Грейс изхлузи обувката, грабна ножа и го заби между лопатките му.

За секунди шофьорът остана неподвижен, смаян и шокиран. После се просна напред, а ножът стърчеше от гърба му като ключе на навиваща се детска играчка. Грейс едва успя да се измъкне изпод него и да изтегли ножа. От раната шурна кръв.

Грейс го обърна. Той се опитваща да каже нещо, но се чуваща само къркоренето на кръвта в устата му. Тя го изрита силно в слабините, искаше да е сигурна. Претърси набързо джобовете му за пари и други ценности. Увери се, че комплектът на Керън за „оцеляване“ е още налице, оправи си бельото и дрехите и отиде при кабината на пикапа, откъдето взе ключовете за двигател и дебелото кожено яке на шофьора.

Върна се при каросерията. Шофьорът още беше жив, но локвата кръв под него ставаше все по-голяма. Щом видя ножа в ръката ѝ, очите му се разшириха.

— Не... Моля те...

Намерението ѝ бе да го довърши; да го промушва с острието, както той я бе промушвал с члена си. Но като го чу да моли за милост, промени решението си.

Зашо да умре бързо? Не го заслужаваше.

Щеше да го остави да умре от загуба на кръв, бавно и самотно.

Тя се обърна и побягна.

След два часа Грейс стигна покрайнините на някакво градче. Пътните знаци оповестяваха, че това е Ричардсвил. Зазоряваше се. Бледа оранжева светлина се прокрадваше по тъмното нощно небе. По пътя насам от време на време чуваше шум от хеликоптери. Вече я търсеха. Питаше се дали са открили шофьора. Дали са наблизо? Адреналинът бушуваше в натъртеното ѝ тяло заедно с куп емоции: отвращение, ужас, болка, гняв. Изнасилиха я; почти уби човек, ала над всичко преобладаваше пълното изтощение.

Трябваше да се наспи.

Денонощният мотел приличаше на нещо извадено от филм на ужасите. Отпред напукана табела оповестяваше: „ЛУКСОЗНА ИНДИВИДУАЛНА БАНЯ и ЦВЕТЕН ТЕЛЕВИЗОР ВЪВ ВСЯКА СТАЯ.“ На рецепцията тихо похъркваше най-възрастният човек, който Грейс бе виждала. Бръчки браздяха дълбоко лицето му, а тялото му изглеждаше древно и съсухreno. Напомняше ѝ на някого. На Йода!

— Извинете...

Човекът се събуди със сепване.

— Какво обичате?

— Стая, моля.

Йода я изгледа от глава до пети и тя усети как стомахът ѝ се свива. Беше ли я разпознал? Искаше гласът ѝ да е овладян и спокоен, но прозвуча разтреперан от страх. Съзнаваше обаче, че е прекалено изтощена, за да продължи.

Старецът изглеждаше по-скоро раздразнен, отколкото заинтригуван от присъствието ѝ. След дълга пауза промърмори:

— Последвай ме.

Тръгнаха по дълъг, запуснат коридор. В края му, пред врата без номер, той обяви:

— Ето тази.

Вътре имаше единично легло, застлано с евтини чаршафи, пердeta на цветя и бежов килим, осеян с безброй лекета. В ъгъла малък телевизор бе закрепен до стената, а до него зееше отворената врата към „луксозната индивидуална баня“. Вътре се виждаха тоалетна чиния без капак и душ-кабина с мухъл по плочките.

— Чудесно. Колко дължа?

— Колко ще останете?

— Не съм сигурна. — Давайки си сметка за неуглядния си вид и за факта, че е без багаж, Грейс продължи нервно: — Скарах се с гаджето си. Тръгнах си внезапно.

Йода сви рамене отегчено.

— За днес двайсет долара.

Грейс пъхна банкнота в ръката му и той си тръгна. Тя заключи вратата зад него и дръпна пердетата. Съблече се и влезе в банята. Едва тогава се надвеси над тоалетната чиния и повърна. Когато нямаше какво повече да повръща, се изправи и влезе под душа. Под тънката, неравномерна струя хладка вода започна да се търка почти до кръв с използван калъп сапун. Усещаше ръцете на мръсника върху гърдите си, противното му семе по лицето и в устата си. Мина й през ума, че никога повече няма да се почувства чиста.

Подсуши се, отиде в спалнята и потъна в леглото. В стаята беше топло. Облегна се на тънката евтина възглавница и включи телевизора. На екрана се появи нейното лице. Или по-скоро лицето й, каквото беше много, много отдавна.

Слава богу, че бяха предоставили стара снимка. Щеше да промени външния си вид, щом се наспи и преди да са изльчили нова снимка.

Говорителят казваше:

— ... водещата новина е бягството на Грейс Брукстейн от затвор с подсилена охрана в Ню Йорк. Брукстейн, вдовица на измамника Ленард...

Репортажът продължаваше, но Грейс не го чуваше. Чувстваше се по-уморена от когато и да било. Сънят я обгърна като кашмирено

одеяло. Затвори очи и се потопи в него.

Гавин Уилямс беснееше.

— Сляп ли си?! Това е шансът, който чакахме! Грейс ще ни отведе право при парите.

Гавин Уилямс, Хари Бейн и Джон Меривейл бяха на работна закуска в старата сграда на „Кворум“. В това утро след бягството на Грейс всички телевизии и вестници въртяха само тази новина.

— Съмнявам се — поклати глава Хари Бейн. — Дори да знае къде са...

— Много добре знае!

— Дори да знае, няма да стигне далеч. Цялото полицейско управление на Ню Йорк я издирва. Предполагам, че до довечера ще е зад решетките. Или някое ченге ще я застреля.

— Не! Няма да го допуснем! — Уилямс обикновено не губеше контрол, но сега изглеждаше готов да се разплачне. — Грейс Брукстайн е ключът към този случай. Трябва да го поемем. Ще настояваме пред полицията да предадат разследването на ФБР.

— Да, и директорът им страшно ще се зарадва — засмя се Хари Бейн.

Гавин Уилямс погледна към Джон Меривейл за подкрепа, но страхливецът — естествено — се взираше в обувките си. Бесен, Уилямс се изправи и излезе.

— Знам, че не е м-м-моя работа — обади се Меривейл, — но стресът от този случай май идва в повече на агент Уилямс.

— Прав си — съгласи се Хари Бейн. — Ще го преместя. Вманиачил се е на тема Грейс Брукстайн. Преценките му не са точни.

— Точно така — въздъхна Джон Меривейл облекчен.

Нямаше да е напълно спокоен, докато не заловят Грейс. Или — още по-добре — докато не я застрелят. Новината за бягството ѝ го разтресе дълбоко, ала днешното съвещание го обнадежди. В отсъствието на Гавин Уилямс по-лесно ще подведе Бейн и хората му в погрешна посока. По някое време щеше да им свърши или енергията, или парите, или и двете, и щяха да прекратят разследването. И тогава, най-после, ще бъде свободен; ще се махне от Ню Йорк, ще напусне Каролин. Живот без окови. Краят си заслужаваше.

— М-м-мислиш ли, че ще я открият бързо?

— Сигурен съм — отвърна Хари Бейн. — Става въпрос за Грейс Брукстейн в края на краищата! Къде ще се скрие?

В съня си Грейс чу тропане; приглушено, но настоятелно. Събуди се.

Пред вратата имаше някого!

Скочи, грабна ножа, загърна се с чаршафа и в тъмнината се отправи към вратата.

— Кой е?

— Аз.

Йода. Грейс скри ножа и открехна вратата.

— Още една нощ ли ще прекараш тук?

Грейс премигна, светлината в коридора я заслепяваше.

— Моля?

— Питам дали ще останеш още една нощ. Сега е обяд. Стаята се освобождава до дванайсет и половина.

— Да, да. Ще остана.

— Двайсет долара.

Грейс извади втора банкнота от пачката, която Керън й бе дала, и я връчи на стареца. Той я поглеждаше мълчаливо и като хлебарка се запъти към receptionията.

„Двайсет ли? Боже, спала съм непробудно.“ Грейс разтвори пердетата, но отново ги дръпна. Светлината й се стори прекалено ярка. Наплиска лицето си със студена вода и се облече. Дрехите й воняха на онзи негодник, но не разполагаше с други. Днес щеше да си купи нови. Телевизорът беше включен от снощи и тя увеличи звука. Предаваха икономически репортаж, но след минути лицето й отново се появи на екрана. Беше снимка от деня, когато я вкараха в „Бедфорд Хилс“. Беше неузнаваема.

Говорителката обясняваше:

— Грейс Брукстейн е на свобода от седемнайсет часа, а полицията не разполага с улики, по които да работи. Имаме връзка с детектив Мичъл Конърс от нюйоркското полицейско управление. Той ръководи издирването на Грейс Брукстейн. Детектив, хората вече

говорят, че вие и екипът ви сте изчерпали идеите си. Наистина ли е така?

На екрана се появи привлекателно русо ченге.

— Не, Нанси, не е вярно. Работим в няколко насоки. Разследването започна едва преди няколко часа. Смятаме, че ще я заловим бързо.

Грейс се загледа в детектива. Напомняше ѝ малко на зет ѝ Джак Уорнър, но изражението му бе като на Лени. Очите му бяха добри и мили.

Той продължаваше да говори:

— Грейс Брукстейн и съпругът ѝ причиниха големи страдания на хиляди хора, особено тук, в Ню Йорк. Повярвай, Нанси, никой не иска да я види обратно зад решетките повече от мен. Уверявам те — ще я хванем.

Грейс изключи телевизора.

Детектив Конърс може и да имаше добри очи, но беше неин враг. Не биваше да го забравя.

Следобеда Грейс влезе в градчето. Едва удържаše зъбите си да не затракат, знаеше, че някой може да я разпознае всеки момент. Не можешеечно да се укрива в мотела. Трябаше да се измъкне от Ричардсвил. И Керън, и Кора я бяха предупредили, че е опасно да се задържа прекалено дълго на едно място.

Загърнала се плътно с якето на шофьора, тя тръгна по алеите на универсалния магазин. На касата сърцето ѝ биеше така силно, че бе на път да припадне. За щастие тийнейджърката зад касата беше далеч по-заинтересувана от счупения връх на ярко лакирания си нокът, отколкото от невната клиентка.

— Общо осемдесет и осем долара. В брой или с карта?

— В брой.

— Благодаря, приятен ден.

Момичето дори не вдигна поглед.

Докато се върне в мотела, стана почти четири. Заключи вратата на стаята и изсипа съдържанието на торбите върху леглото: боя за коса, ножици, грим, бельо, три плътни тениски, джинси, плетена шапка и сив сак.

Захвана се за работа.

Възрастният мъж на рецепцията се взря в снимката във вестника.
Зрението му доста бе отслабнало.

Възможно ли е?

Носът на това момиче беше различен; и косата. Но определено имаше прилика. А и пристигна посред нощ без никакъв багаж. Ченгето по телевизията бе казало да се докладва всичко подозително, независимо колко е незначително.

Старецът вдигна телефона.

Грейс се погледна в пукнатото огледало в банята. Не, това не беше тя. Пъrvata от новите ѝ четири самоличности. Лизи Ули.

Здрави, Лизи.

Внимателно заличи следите от боята и събра от пода кичурите отрязана коса. Пъхна ги в торба от универсалния магазин и ги пусна в сака при старите си дрехи. Облече се бързо. Новите, чисти дрехи я накараха да се почувства чудесно. За миг се сети за стария си начин на живот и се усмихна. Тогава не можеше да си представи, че чифт евтини джинси ще ѝ се сторят като последен писък на модата. Беше похарчила две трети от парите, които Керън и Кора ѝ дадоха. Скоро щеше да се наложи да влезе в контакт чрез имейл с тайнствения „приятел“ на Керън. Кора я бе уверила, че е лесно и анонимно да получи пари чрез „Уестърн Юниън“.

Вече беше проверила разписанието на автобусите. Следващият тръгващ в шест и петнайсет.

Разполагаше с много време.

Възрастният мъж потропа на вратата.

Отговор не последва. Офицер Маккинли, единственият полицай в Ричардсвил, го погледна скептично.

— Нали била вътре?

Още щом старият Мърдок звънна, офицер Маккинли знаеше, че от това няма да излезе нищо. Грейс Брукстейн да отседне в техния

мотел? Няма начин. Всички в Ричардсвил знаеха колко не наред с акъла е старият Мърдок.

— Вътре е. Видях я да влиза, а не е излизала. Сигурно спи.

Извади резервния ключ от джоба си и отключи.

Стаята беше празна. Не само празна, но и подредена: леглото — оправено, прахът — избърсан. Имаше вид, все едно никой не я е обитавал от седмици.

Офицер Маккинли извъртя очи.

— Тук беше, уверявам те. Спа две вечери. Кълна се. Избягала е през прозореца.

— Да, да... Е, ако пак дойде, непременно да ми съобщиш.

17.

Мария Престън седеше в ресторанта на шестия етаж на хотел „Четири сезона“ в Хонконг. Беше с новите перли, купени от бижутерийния квартал в града. Развълнувано размаха вестника пред съпруга си.

— Разбра ли, Анди?

— Какво, скъпа?

— Грейс Брукстейн е избягала от затвора!

Андрю Престън пребледня.

— Избягала ли?! Как така е избягала? Това е невъзможно.

Грабна вестника и се зачете в статията на първа страница.

„От снощи, след бягството на Грейс Брукстейн от затвора, в Ню Йорк е в действие голяма полицейска операция. Брукстейн беше осъдена по обвинение, че е откраднала над седемдесет милиарда долара, като е действала в конспирация с покойния си съпруг Ленард...“

— Представяш ли си? — изхили се Мария и си наля нова чаша портокалов сок. — Избягала е от затвора. Все едно е епизод от „Отчаяни съпруги“. Мислиш ли, че ще я хванат?

Прекалено потресен, Андрю не ѝ отговори. Това беше истинско бедствие; катастрофа. Точно когато се успокояваше, че целият кошмар е зад гърба му, Грейс да направи такъв номер и да отвори стари рани. На Мария ѝ се струваше забавно. И защо да не ѝ се струва така? Представа нямаше какъв стрес преживява той. Стига да имаше пари за харчене — сегашното пътуване до Хонконг струваше над четирийсет хиляди долара, без да се броят астрономическата сума, която похарчиха за перлите, — тя беше щастлива. От къде да знае, че Андрю не е спал като нормален човек от година? Откъде да знае, че го преследват кошмари с Лени Брукстейн и с всяващото ужас лице, покрито с белези, на мъж на име Доналд Антони лъо Брон? Ако не

беше Мария, никога нямаше да направи подобно нещо. Никога нямаше да предаде приятел, никога нямаше да стане крадец, никога нямаше да си има работа с такъв като Лъо Брон. Но не можеше да й каже. Просто не можеше.

Най-тревожно от всичко беше оплещивянето. От миналата Коледа косата на Андрю започна да пада на кичури. Паникьоса се. „Разпадам се. Буквално. Това е началото на края.“

Слава богу, че не той, а Джон Меривейл работеше с ФБР. Стресът щеше да го довърши. Андрю чуваше гласа на Джон да му повтаря като мантра: „Придържай се към първоначалната версия и всичко ще е наред. За всички ни.“

Досега беше така. Но бягството на Грейс променяше всичко.

— Анди, слушаш ли ме? Питах те дали мислиш, че ще я хванат.

— Да, разбира се.

„Трябва да я хванат.“

— Какво ще стане с нея?

— Не знам. Ще я върнат в затвора, предполагам.

Андрю се замисли за Грейс Брукстейн — сладкото, наивно дете, което познаваше от години. Горката Грейс. В цялата история тя наистина бе невинна жертва. За жалост това се случваше с агънцата. Колят ги.

Мария отпи със задоволство от портокаловия сок.

— Не бъди толкова унил, Анди. Човек ще си помисли, че полицията издирва теб, а не нея. Върни ми вестника. Има разкошна рокля на модната страница.

Джак Уорнър видя новината по телевизията. Седеше на бара с Фред Фаръл, ръководителя на кампанията си, и обсъждаха стратегията за преизбирането му. Като видя лицето на Грейс на екрана, Джак се задави с фъстък.

— Мили боже, можеш ли да повярваш?!

Фред Фаръл не можеше да повярва. Никой не се измъква от „Бедфорд Хилс“. Не и в истинския живот. И още по-малко дребни, руси, наивни съпруги като Грейс Брукстейн.

— Налага се да направиш изявление.

Бляскавият политически ум на Фред Фаръл вече действаше. Моментът въобще не беше подходящ да се припомня отново скандалът с „Кворум“. Грейс вероятно щеше да бъде заловена до няколко часа, но подновяването на интереса на медиите към Брукстейн можеше да продължи с месеци. Джак не биваше да се замесва.

— Ще ти напиша нещо. Междувременно се прибери вкъщи и стой кротко.

Джак Уорнър се прибра. По време на едночасовия път до Уестчестър събра мислите си. Фред Фаръл не знаеше цялата истина. Знаеше за натрупаните от комар дългове, за отказа на Лени Брукстейн да ги плати, но Джак Уорън имаше тайни; скъпоструващи тайни, които биха го унищожили и сложили край на политическите му надежди.

„Истината знаеше Лени. Но Лени е мъртъв и гори в ада, където му е мястото.“

Въпросът беше дали е отнесъл тайната в гроба, или я е споделил с любимата си съпруга. Докато Грейс беше зад решетките, нямаше значение. Сега обаче се намираше на свобода и се бореше за живота си. Нямаше какво да губи.

„Не бива да позволя тази кучка да ме унищожи. Няма да го допусна.“

Онър изтича по алеята да го посрещне. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

— О, Джак, гледа ли новините?

— Да, разбира се. — Бързо я вкара в къщата. Пресата щеше да се появи всеки момент. — За бога, стегни се. Защо си плакала?

Онър не знаеше. Винаги бе завиждала на Грейс; дори я бе ненавиждала. Същевременно осъждането ѝ я тревожеше. Грейс не бе в състояние да извърши подобна измама, както не би могла да смени спукана гума или да попълни данъчна декларация. Онър знаеше това по-добре от всеки друг. „Трябваше да се застъпя за нея пред съда. Или поне да бях отишла на свидждане в затвора. Не го направих. Постъпих както Джак ми каза. Винаги правя каквото иска Джак.“

— По новините съобщиха, че някой може да я застреля. Обществото било много по-опасно за нея, отколкото полицията.

— И? — Джак не се вълнуваше от проблемите на Грейс. Имаше си свои. — Фред ми пише изявление. Дотогава искам ти и децата да стоите вкъщи. Няма да говориш за Грейс с никого. Ясно ли е?

Онър кимна.

— Ако се опита да се свърже с теб, ще ми кажеш веднага. На мен, не на полицията.

— Да, Джак...

Той тръгна да се качва, а тя извика след него:

— Джак, защо мислиш, че го е направила?

— За какво говориш?

— Защо е избягала? Съзнавала е на каква опасност се излага. Да не говорим, че проваля всякаакви шансове за помилване. Струва ми се... безразсъдно.

Джак Уорнър сви рамене.

— Може да се е променила. Затворът влияе на хората, както знаеш.

Същото важи и за политиката, помисли си Онър. Погледна се в огледалото в преддверието. Не разпозна жената, в която се бе превърнала.

— Избягала е? Боже!

Майкъл Грей прекара деня на новата лодка, която Кони му подари за годишнината от сватбата. Чу новината едва когато се върна за вечеря.

— Да. Не смятах, че е способна на такова нещо. Скрила се в камион за доставки, представяш ли си? И това ми било затвор с подсилена охрана.

— Мислиш ли, че трябва... — Майкъл изглеждаше загрижен. — Дали да не ѝ помогнем по някакъв начин?

— Да ѝ помогнем?! — Кони го погледна с разширени от смайване очи. — Как така? Как да ѝ помогнем? И по-точно: защо да ѝ помогнем след онова, което направи?

Майкъл Грей обичаше съпругата си и приемаше мнението ѝ за сестра ѝ. Но му беше неловко, защото колективно си измиха ръцете и след процеса обърнаха гръб на Грейс. Тогава му се стори нередно; сега му се струваше още по-нередно.

Толкова неща се бяха променили след онова съдбоносно пътуване до Нантъкет преди година и половина. Тогава Лени и Грейс имаха всичко — идеален брак, огромно състояние, — а той и Кони —

нищо. Майкъл Грей не бе забравил онези мрачни дни. Като загуби работата си в „Лемън Брадърс“, все едно загуби родител. Възприемаше компанията като нещо повече от работодател. Тя му даде достойнство и самоуважение. Сриването на „Лемън Брадърс“ бе като смърт на близък. Но Майкъл нямаше време да скърби. Последваха криза след криза. Видя как спестяванията му се стопяват, загубиха къщата си. Но най-ужасна беше дистанцията, която се появи между него и Кони. Майкъл Грей имаше чувството, че би могъл да понесе всичко, ако имаше подкрепата на жена си. Но след всеки удар Кони се отдалечаваше все повече и повече, гледаше го така разочаровано, почти с отвращение. Сякаш той бе виновен за случилото се.

Всичко това стана преди осемнайсет месеца. Преживяха срича на „Кворум“, смъртта на Лени, арестуването на Грейс, процеса, а сега — и това. Беше сюрреалистично. Щастието на Грейс намаляваше, а сякаш невидима нишка издигаше живота на Майкъл И Кони нагоре. Майкъл си намери работа като съветник в бутикова фирма. Заплатата не беше главозамайваща, но по-важното бе, че отново имаше причина сутрин да става от леглото. Кони вече не беше така отчуждена и стана полюбяща. Разочарованието ѝ изчезна. Отново се появи доверието и уважението, което изпълваше Майкъл с увереността, че е способен да премести планини. Толкова много я обичаше.

„Тя е моята сила и слабост. Бих умрял за нея и бих убил, а тя го знае.“

Но най-хубавото предстоеше. Няколко месеца след като Грейс започна да излежава присъдата си в „Бедфорд Хилс“, адвокатът на Кони се обади. Някаква далечна възрастна роднина ѝ оставила нещо в завещанието си. Майкъл очакваше да е бижу или малко акции.

Оказа се, че съпругата му получава петнайсет милиона долара.

Същата вечер го люби със страсть, каквато не бе проявявала отпреди женитбата им.

— Явно ти допада да си заможна — пошегува се той.

— Така е — сияеше тя. — Да си купим нова къща, Майк. Тази е пълна с болезнени спомени.

— Стига. Имаме и хубави спомени. Тук се родиха децата. Наистина ли искаш да я напуснем?

Кони не се поколеба.

— Да. Искам ново начало. За всички нас. Няма да гледаме назад.

Продадоха къщата.

— Не мога да повярвам, че искаш да помогнеш на Грейс! От къде ти хрумна?

Седяха в големия салон на новата къща.

— Не знам. Просто в момента имаме повече средства.

— А Грейс няма?! — Кони се изсмя зловещо. Станеше ли дума за Грейс или Лени, тя неизменно побесняваше. — Парите на „Кворум“ са някъде, Майк. От ФБР са убедени, че Грейси знае къде са. Кои съмни, че да не им вярваме?

„Семейството й“, помисли си Майк, но замълча.

Кони видя страхът в очите му и усети как нейните страхове намаляват.

Чудесно. Нямаше да настоява. Прекалено много я обичаше.

Тя се изненада от бягството на сестра си. Онази Грейс, която познаваше, никога не би измислила нещо толкова дръзко, да не говорим за успеха ѝ да се изплъзне на полицията засега. Дълбоко в сърцето си Кони знаеше, че Грейс няма нищо общо с кражбата на милиардите на „Кворум“.

„Не я интересуват парите. Нещо друго я движи. Може би истината?“

Майк все още нямаше понятие за връзката на Кони с Лени Брукстейн. Не зададе въпроси и за тайнственото ѝ наследство. „Прекалено доверчив е. Също като Грейс.“ Това я устройваше.

Прегърна Майкъл през врата и прошепна:

— Искам да сме щастливи, скъпи. Искам да загърбим миналото. Ти не искаш ли?

— Разбира се, скъпа.

Прегърна я силно.

— Тогава вече никакви приказки да помагаме на Грейс. Тази глава от живота ни е затворена завинаги.

18.

Да бъде отново в Ню Йорк, да вижда познати места и да долавя познати аромати се оказа донякъде като завръщане вкъщи. В града се чувстваше в по-голяма безопасност. Новият ѝ външен вид също помагаше. Къса, шоколадовокафява коса, тъмен грим, развлечени мъжки дрехи. Едно от момичетата в „Бедфорд Хилс“ ѝ бе казало, че промяната на походката помага до неузнаваемост. Грейс прекара часове да усъвършенства по-широки, не толкова женствени крачки. Продължаваше обаче да трепва, когато виждаше „старото“ си лице, минеше ли край телевизор или павилион за вестници. С течение на времето започна да става по-уверена, че дегизирането ѝ и анонимността на града ще я опазят поне още малко.

През втория си ден в Ню Йорк се престраши да влезе в интернет кафене и да изпрати съобщение на адреса, който Керън ѝ бе дала, като използва предварително уговорения код: „200011209ЛУ“. Надяваше се, че е изпратила правилно съобщението: „Моля, из pratете 2000 долара в район 11209 в Ню Йорк на името на Лизи Ули“. Притесняваше се нещо да не се обърка. Две хиляди долара малко или много пари бяха? Даде си сметка, че не знае с какви пари разполага приятелят на Керън и дали ще е склонен да ѝ ги даде. От друга страна, не ѝ се рискуваше със съобщения всяка седмица, особено като се имаше предвид, че всички полицейски участъци в страната я издирваха.

Парите пристигнаха без никаква засечка, точно както я бе уверила Кора. В аптеката на ъгъла имаше клон на „Уестърн Юниън“. Около петдесетгодишен дебел, мрачен мъж хвърли поглед на картата ѝ за самоличност и без да си дава труда да разгледа лицето ѝ, бутна към нея плик, пълен с пари, и разписка.

— Заповядайте, госпожице Ули. Приятен ден.

Грейс започна да се съсредоточава не толкова върху това да не я заловят, а върху предстоящата ѝ среща с Дейви Букола. Дейви проверяваше алибита на всички, които им бяха гостували през онзи фатален уикенд в Нантъкет. На Грейс продължаваше да ѝ се струва невероятно Престънови, Меривейлови или дори една от сестрите ѝ да

са направили такова нещо: да откраднат парите, да убият Лени, да я пратят в затвора и да се укрият. Но какво друго обяснение можеше да има? Надяваше се, като види какво е открил Дейви, нещата да ѝ се изяснят. Всичко зависеше от тази среща.

Сама в стаичката, Грейс извади куп вестникарски изрезки от чекмеджето на бюрото и ги подреди върху леглото. Ето ги: Онър и Джак, Кони и Майк, Андрю и Мария и, разбира се, Джон и Каролин. Един от тези осем души държеше ключа към истината. Малко по-настрана Грейс сложи девета снимка — на детектив Мичъл Конърс, чиято задача бе да я залови. Определено беше привлекателен. Улови се, че се пита дали е женен и дали обича съпругата си толкова, колкото тя бе обичала Лени.

Той, естествено, все някога щеше да я залови. Късметът едва ли щеше да я съпровожда непрекъснато. Но за Грейс това нямаше значение. Важното бе да свърши, каквото си бе наумила.

Затвори очи и заговори на Лени:

„Ще го направя, скъпи. Ще успея и заради двама ни. Ще открия кой те отне от мен и ще го накарам да си плати. Обещавам.“

Заспа, за да събере сили.

— Още чай, детективе? Съпругът ми ще се върне всеки момент.

Онър Уорнър видимо се притесняваше. Мич забеляза как треперят ръцете ѝ, докато вдигаше сребърния чайник от подноса. Част от течността се разля по бялата покривка.

— Не, благодаря, госпожо Уорън. Всъщност дойдох да говоря с вас. Сестра ви правила ли е опит да се свърже с вас, откакто избяга?

— Да се свърже? Не. Ни най-малко. Ако Грейс ми беше звъннала, щях да съобщя веднага на полицията.

Мич наклони глава, усмихна се и попита:

— Нима? А защо?

Тази жена го заинтригува. Беше сестра на Грейс Брукстейн, нямаше начин по някое време да не са били близки. Двете дори си приличаха. Но когато Грейс е изпаднала в немилост, Онър Уорнър я бе изоставила.

— Как така? Не ви разбирам.

— Грейс е ваша сестра — обясни Мич. — Естествено е да искате да й помогнете. Няма нищо нередно в това.

Онър се обърка напълно. Огледа стаята, сякаш търсеше начин да се спаси. Или я оглеждаше за скрити микрофони и камери? Дали смяташе, че я следят? Най-накрая подхвани:

— Грейс си създаде много врагове, детективе. Тя е в по-голяма опасност извън затвора, отколкото в него. Мисля за нейната безопасност.

Как ли пък не, помисли си Мич и се усмихна.

— Не присъствахте ли на процеса?

— Не.

— Доколкото знам, не сте посетили сестра си в „Бедфорд Хилс“ нито веднъж.

— Не.

— Защо?

— Аз... Съпругът ми... Двамата решихме, че така е най-добре. Джак положи доста усилия, за да стигне, където е днес. Ако избирателите го свържат със становлото в „Кворум“... Е, нали разбирате?

Мич не се постара да прикрие отвращението си. Идеално разбираше.

Сякаш прочела мислите му, Онър зae отбранителна позиция:

— Съпругът ми е направил доста добрини за съгражданите си, детективе. Наистина. Редно ли е името му да се опетнява заради алчността на Лени Брукстейн? Грейс сама направи своя избор. Тревожа се за нея, но... — Не довърши изречението си.

Мич се изправи.

— Благодаря, госпожо Уорнър. Няма нужда да ме изпращате.

Същото се повтори при Кони Грей.

— Най-малката ми сестра не се научи да поема отговорност за постъпките си, детектив Конърс. Грейс си въобразява, че богатството, красотата, щастието и свободата ѝ се полагат, независимо какво ще струва това на другите. Та, в отговор на въпроса ви — не, не ми е жал за нея. И не съм се чувала с нея. Нито очаквам това да стане.

„При роднини като тези на кого му трябват врагове?“

Докато разговаряше с безжалостната, огорчена сестра на Грейс, Мич почти съжали жената, чиято алчност беше накрала Ню Йорк да падне на колене. Гневът на Кони присъстваше почти физически в стаята: тялото ѝ го излъчваше като топлина от радиатор. Атмосферата беше задушаваща.

— Сещате ли се за друг, с когото би се свързала Грейс? Някой, на когото да може разчита. Стара приятелка от училище? Предишна любов?

Кони поклати царствено глава.

— Не. Когато се омъжи за Лени, тя напълно се изключи от този свят.

— В думите ви долавям неодобрение.

— Лени и аз... Да кажем, че не бяхме близки. Винаги съм смятала, че не си подхождат с Грейс. Във всеки случай тя няма стари приятели. До едно време Джон Меривейл я подкрепяше, но после Каролин вля ум в главата му. Горкият Джон.

— Защо „горкият Джон“?

— Стига, детективе. Срещали сте го. Той обожаваше Лени. Беше му лакай от години.

— Но не е бил и нещо друго?

— Кой — Джон ли? Не! Никога! — Кони се изсмя злобно. — Медиите го описват като финансов факир, важна фигура в „Кворум“. Пълен фарс. Той дори не беше вече партньор, след двайсет години сътрудничество. Лени го използва. Както и Грейс. Дори сега на него се падна да разчиства кашата около „Кворум“. Нищо чудно, че колегите ви от ФБР не се намерили парите. Слепец предвожда слепците.

Атмосферата на пресконференцията определено беше враждебна. Хората искаха отговори, а Мич Конърс не разполагаше с тях.

Бе изминала почти седмица от драматичното бягство на Грейс Брукстейн от „Бедфорд Хилс“. Върху Мич Конърс и екипа му оказваха натиск да обявят известен напредък. Медиите си бяха втълпили, че нюйоркското полицейско управление задържа информация. Мич се усмихна. Де да беше така. Истината бе, че не разполагаха с нищо. Грейс Брукстейн бе изчезнала без следа. Не беше се свързвала с никого

— нито с роднини, нито с приятели. Вчера нюйоркската полиция бе предприела действие, определено като „отчаяно“. Обяви награда от 200 000 долара за човека, който даде информация за Грейс. Okаза се грешка. Само за два часа екипът на Мич получи над осемстотин обаждания. Бяха видели Грейс Брукстейн на десетки места — от Ню Йорк до Нова Скотия. Изглеждаше, че две от информациите ще дадат резултат, но до нищо такова не се стигна. Мич се почвства като хлапе, което се опитва да улови сапунен мехур. Как можа да се заблуди, че случаят ще бъде лесен за разрешаване?

— Това е всичко за днес. Благодаря.

Недоволни и мърморещи, журналистите се разотидоха. Мич се върна в кабинета си, за да се скрие, но днес очевидно нямаше да има покой. Лейтенант Хенри Дъбрей, който и в най-добрата си форма не изглеждаше добре, днес имаше ужасен вид. С подпухнало от алкохола лице, той седеше като гигантска жаба на стола за изтезания на Мич. Напрежението от случая „Брукстейн“ се отразяваше на всички.

— Кажи някоя добра новина, Мич.

— Отборът на „Никс“ спечели снощи.

— Говоря сериозно.

— Аз също. Играха страхотно. Не ги ли гледа?

Мич се усмихна, но не и Дъбрей.

— Извинявай, шефе. Не знам какво да ти кажа. Не разполагаме с нищо.

— Времето тече, Мич.

— Знам.

Дъбрей си тръгна. Нямаше какво повече да му каже. Двамата бяха наясно с действителността. Ако до двайсет и четири часа Мич не откриеше сериозна улика, щяха да му отнемат случая. Рискуваше да го понижат, или дори да го уволнят. Мич не искаше да мисли за Селесте и за скъпото частно училище, за което Хельн настояваше той да плаща. В този момент ненавиждаше Грейс Брукстейн.

Загледа се в таблото в кабинета си. По средата му висеше снимката на Грейс. Около нея бяха групирани други снимки: затворнички от „Бедфорд Хилс“ и хора от персонала, приятели и роднини на Грейс, служители в „Кворум“, както и лица, звънели с най-обещаващите улики. Как бе възможно толкова много източници да не доведат до никакъв резултат?

Телефонът звънна.

— Търсят те на първа линия, детектив Конърс.

— Кой?

— Грейс Брукстейн.

Мич се засмя.

— Благодаря, Стела, но не съм в настроение за налудничави обаждания.

Затвори. След трийсет секунди телефонът звънна отново.

— Стела, обясних ти, че имам достатъчно проблеми и без да...

— Добро утро, детектив Конърс. Обажда се Грейс Брукстейн.

Мич застина. Часове бе прослушвал показанията й в съда, би разпознал гласа ѝ навсякъде. Започна да маха усилено, за да привлече вниманието на колегите си отвъд стъклена преграда.

„Тя е — изрече безмълвно той. — Проследете обаждането.“

Съзнателно си наложи да говори бавно. Не искаше вълнението му да проличи. И още по-важно: трябваше да я задържи достатъчно дълго, за да проследят откъде се обажда.

— Здравейте, госпожо Брукстейн. С какво мога да ви помогна?

— Като ме изслушате.

Гласът беше същият като на записите от съда, но тонът се различаваше — беше по-твърд, по-решителен.

— Слушам ви.

— Данните срещу съпруга ми и мен са фалшифицирани. Никога не съм крала пари, Лени — също.

Мич направи пауза, за да я задържи на телефона.

— Защо ми съобщавате всичко това, госпожо Брукстейн? Аз не съм съд.

„Ти си глупачка. Не биваше да се обаждаш. Продължавай да говориш.“

— Казвам го, защото ви видях по телевизията. Сторихте ми се добър човек. Честен.

Комplиментът изненада Мич.

— Благодаря...

— Приличате на човек, който би искал да разбере истината. Така ли е?

„Всъщност съм човек, който иска да те задържи на линията още десет секунди. Девет... осем...“

— Знаете ли, госпожо Брукстейн, най-доброто, което можете да направите за себе си сега, е да се предадете...

Шест... Пет...

Грейс се засмя.

— Моля ви, детективе, не подценявайте моята интелигентност. Ще затварям.

— Не! Чакайте! Ще ви помогна. Ако сте невинна, както твърдите, има законни канали...

Щрак.

Линията прекъсна. Мич погледна с надежда към мъжете от другата страна на стъклената преграда, но те само поклатиха глави.

— Още две секунди и щяхме да я засечем.

Мич потъна в стола и покри лице с ръцете си. Телефонът отново звънна. Мич скочи да вдигне като нетърпелив любовник.

— Грейс?

— Детектив Конърс? — попита мъжки глас.

— Да?

— Детектив, казвам се Джон Родвил. Приемам спешните случаи в Медицинския център в Пътнам.

— Ъхъ... — измънка Мич вяло.

Името не му говореше нищо.

— Имаме пациент, докаран миналата седмица с рана в гърба. Беше в кома до тази сутринта. Не вярвахме, че ще оцелее.

— Чудесно, господин Родвил. Радвам се за него.

Мич се канеше да затвори, но мъжът обяви жизнерадостно:

— И аз така си помислих. Особено след като току-що идентифицира нападателката си като Грейс Брукстейн.

19.

Мич нахлу в медицинския център.

— Детектив Конърс. Тук съм да видя Томи Бърнс.

Размаха значка пред дежурната сестра.

— Насам, ако обичате.

Приемащият спешните случаи бе осведомил Мич при какви обстоятелства е постъпил шофьорът на пикапа. Томи Бърнс казал, че е градинар на свободна практика. Миналия вторник вечерта малко преди Бедфорд взел на стоп жена. Тя се представила като Лизи. Откарал я на петдесетина километра на север, тя извадила нож, принудила го да отидат в гората, наръгала го, ограбила го и го оставила да умре.

— Намерили го местни деца. Били излезли на лов. Още няколко часа и със сигурност е щял да умре.

— И смята, че го е нападнала Грейс Брукстейн?

— Убеден е. Няколко часа след като излезе от комата, поиска да включат телевизора. По новините се появи лицето на Брукстейн и той направо полудя. Наложи се да му дадем успокоително. Иска да говори с вас, но още е доста слаб, така че не го претоварвайте. Съпругата му и децата още не са го виждали.

Мич си помисли: „Съпруга и деца. Нещастникът е семеен, но на Грейс Брукстейн, естествено, не ѝ пука от това. Качила се е в пикапа му, получила е каквото е искала, а после го е оставила в гората; сам.“ В ума му се мърнаха болезнени спомени за убийството на баща му. Никога нямаше да заловят убиеца на Пийт Конърс, но щяха да пипнат Грейс Брукстейн. Мъже като Томи Бърнс заслужаваха справедливост; заслужаваха да бъдат защитавани.

Мич приближи леглото на Томи Бърнс изпълнен със съчувствие.

След петнайсет минути излезе от болницата обзет от съжаление, че Грейс Брукстейн не го е довършила. Томи Бърнс се оказа невероятен, но некадърен лъжец.

— Боже, детективе, нали ти казах: направих се на добрия самарянин. Видях мацка в беда и постъпих, както е редно. Пътувахме

и слушахме радиото мирно и кротко, и в следващия миг — бам! — кучката опря нож във врата ми. Нямах никакъв шанс.

Мич искаше да му повярва; много искаше. В момента Томи Бърнс беше единственият свидетел по случая. Но не му вярваше; нещо у този тип не му вдъхваше доверие.

— Да се върнем на момента, когато сте я качили, господин Бърнс. Казвате, че приличала на човек в беда?

— Не беше облечена добре. Навън беше дяволски студено и валеше сняг. Беше с тънка блузка. И доста прозрачна.

Усмихна се при спомена. Точно тогава влезе хубава медицинска сестра, за да му даде да пие вода, и Томи Бърнс похотливо проследи движенията ѝ, докато тя излизаше от стаята. На Мич му хрумна нещо.

— Не я ли попитахте защо е облечена така в студена зимна вечер?

— Не. Защо? Не е моя работа.

— Да, но от любопитство...

— Не съм любопитен човек.

— Да, забелязах.

Очите на Томи Бърнс се присвиха. Стори му се, че долавя подигравка в тона на Мич.

— Това какво значи? — попита сопнато той.

— Нищо. Просто се съгласявам с вас, че не сте любопитен. Например не сте се запитали защо, след като си е дала толкова труд да се опита да ви убие, не е свършила работата докрай.

Томи Бърнс видимо се раздразни.

— Слушай, не ми ги пробутвай тия! Беше Грейс Брукстейн. Видях я по телевизията. Като я хванеш, искам наградата от двеста хиляди долара.

— Добре, да предположим, че Грейс Брукстейн те е нападнала.

— Тя беше.

— Ако бях на твоето място, щях да се запитам: „Защо ме остави да живея? Защо не ме довърши?“, но аз съм любопитен човек. Детективите обикновено сме такива.

Томи се замисли, преди да отговори:

— Сигурно е решила, че с мен е свършено. Бяхме на затънто място. Очаквала е да умра бавно.

— Наистина ли? — възползва се Мич. — Защо ще иска да умреш бавно?

— Моля?

— По думите ти мотивът ѝ е бил обир. Искала е някой да я откара и са ѝ трябвали пари. Следователно е предпочитала да няма свидетели, нали?

— Да.

— Тогава защо е искала да страдаш, да се мъчиш, да продължи агонията ти?

— От къде да знам! Жена е. Те всички са долни кучки.

— Прав си — кимна Мич бавно. — Ако беше мъж, щеше да вземе пикапа, нали?

— Ъ...

Томи Бърнс изглеждаше доста объркан.

— След като те довърши, нищо не би ѝ попречило да използва колата, за да се отдалечи на още петдесет-сто километра от местопрестъплението, преди да я зареже. Така е по-умно, нали?

— Предполагам...

— Но жените не са умни като нас, а?

— Дяволски си прав.

Мич се наведе конспиративно напред.

— И двамата знаем за какво единствено ги бива жените, нали, Томи?

Шофьорът се усмихна глуповато. Сега вече ченгето говореше на неговия език...

— Кажи, Томи, редовно ли вземаш жени на стоп?

— Понякога.

— Всички ли са толкова привлекателни, колкото Грейс Брукстейн?

— Не, не всички.

— А правят ли добър секс като нея?

— О, не — ухили се Томи. — Тя беше нещо специално...

Минаха пет секунди, преди да осъзнае грешката си.

Усмивката му се стопи.

— Я не ми тикай думи в устата! Не съм... Аз съм жертвата, забрави ли?

Късно същата вечер Мич се прибра вкъщи; ако можеше да нарече „дом“ мизерната квартира от две стаи, която обитаваше, откакто Хелън го напусна.

Изкара дълъг и уморителен ден. Пресконференцията, телефонното обаждане на Грейс Брукстейн, срещата с Томи Бърнс. Бърнс беше първата реална улика. Мич съзнаваше, че трябва да е обнадежден, а се чувстваше унил.

След неволната грешка на Томи Бърнс днес следобед двамата постигнаха споразумение. Мич нямаше да проследи дали е имало сексуално насилие над Грейс Брукстейн, а в замяна Томи щеше да забрави за наградата от двеста хиляди долара, но ще разкаже всичко, каквото си спомня от онази нощ: дрехите на Грейс, поведението й, нещо, което подсказва бъдещите й планове... Изпратиха пикапа на Томи в лабораторията за изследване. Преди два часа Мич им се обади. Бяха обнадеждени. Очакваха да открият доста отпечатъци.

Тогава защо се чувстваше така гадно?

Днес следобед бе влязъл в болницата изпълнен с гняв и омраза. Грейс Брукстейн беше престъпник, безжалостен крадец и бе нападнала невинен семеен мъж. Не че Томи Бърнс се покриваше с представата на Мич за семеен мъж. Имейлът пристигна след полунощ. Мич беше изискал проверка на Томи Бърнс. Okaza се, че през последните двайсет години срещу него има куп обвинения и оплаквания. Две обвинения в изнасилване бяха отпаднали поради липса на доказателства. Толкова за добрия самарянин.

Нешо се беше случило в онзи пикап. На Бърнс не му беше чуждо сексуалното насилие, а Грейс очевидно се бе защитавала. Това я превръщаше в жертвата. Изведнъж Мич осъзна, че не иска тя да е жертвата. Искаше да е лошата. Обикновено оставаше безпристрастен към хората, които изправяше пред правосъдието. Те всички представляваха бледи копия на человека, убил баща му: лоши хора. Следователно заслужаваха да бъдат хванати и наказани. Но сегашният случай се различаваше. Част от Мич ненавиждаше Грейс за престъплението й. Алчността й и липсата на разкаяние бяха документирани. Но друга част от него й съчувстваше, че й се налага да има работа с хора като Томи Бърнс; съжаляваше я заради безсърдечните й сестри.

Затвори очи и се опита да си представи как се е чувствала Грейс Брукстейн в пикапа на Бърнс. Сама, преследвана, отчаяна, а първият мъж, на когото попада, се оказва психопат перверзник. Бърнс не беше едър, но беше силен. Грейс бе проявила голяма храброст да му се нахвърли.

Какъв е бил следващият ѝ ход?

„Няма да се опита отново да хване кола на стоп. Не и ако Бърнс я е изнасилил току-що. Ще продължи пеша. Това означава, че през онази нощ не е стигнала далеч. Най-много на три-четири километра. Десет максимум.“

Мич извади карта и огради мястото, където бе намерен пикапът на Бърнс. С червен маркер нарисува кръг с радиус десет километра около него.

В кръга попадаше само един град.

Възрастният мъж размахваше развълнувано слабите си ръце. Мич Конърс едва се въздържа да не прихне. „Прилича на Йода, изпаднал в пристъп...“

— Казах им! Тя беше тук, казах им. Но не ми обърнаха внимание. Решиха, че старец като мен не знае какво вижда. Появи се посред нощ. Посред нощ! Без куфар. И това им казах, но послушаха ли ме? Не!

Оказа се, че в Ричардсвил има само един мотел. Когато Мич се появи и попита за Грейс Брукстейн, собственикът видимо се ентузиазира. Да, Грейс отседнала тук. Казал го вече на полицията. Тези хора не си ли говорят помежду си?

— Надявам се да уолните полицай Маккинли. Арогантно лайно. Извинете за думата, детектив, но аз му казах!

Мич се обърна към техника, който проверяваше стаята за отпечатъци. Човекът поклати глава.

— Всичко е избърсано, шефе. Съжалявам. Ако е била тук, добре е прикрила следите си.

Старецът избухна:

— Как така: „Ако е била“? Беше тук! Колко пъти да повтарям: Грейс Брукстейн беше тук.

— Убеден съм в това — успокои го Мич.

Но вече я нямаше. Отново задънена улица.

— А наградата ми? Говорителят по телевизията спомена двеста хиляди долара.

— Ще ви потърсим отново.

Три съобщения чакаха Мич в управлението.

— Съпругата ти звънна — осведоми го дежурната.

— Бившата съпруга — поправи я Мич.

— Добре де. Крещеше за училищното представление на детето.

Звучеше доста гневна.

Мич простена. По дяволите! Постановката, в която участваше Селесте. Днес ли беше? Беше обещал да отиде, но от вълнението през последните четирийсет и осем часа напълно забрави.

„Аз съм най-ужасния баща на света и най-ужасното ченге. Направо да ми дадат медал.“

С чувство за вина започна да набира стария си домашен номер, когато сержантът го прекъсна.

— Още нещо, сър. Някакъв тип се мерна насам. Имел информация за Грейс Брукстейн и я познавал. Иска да говори с вас, но не пожела да изчака.

— Остави ли координати?

Момичето поклати глава.

— Не каза нищо. Щял да ви чака в този бар до шест.

Подаде на Мич малък лист хартия с надраскан на него адрес.

Мич въздъхна. Навярно бе поредната откачалка. От друга страна, барът се намираше само на две преки. Далеч по-добре, отколкото да се сблъска с гнева на Хельн или да чуе разочарованието в гласа на Селесте. Часовникът на стената показваше шест бе десет.

Точно в шест часа Мич влезе в бара. В момента оттам излизаше тъмен, привлекателен мъж с орлов нос.

Мич видя, че вътре няма други посетители, и изтича на улицата да го догони.

— Ей, ти ли си искал да ме видиш? Аз съм детектив Конърс.

Тъмнокосият мъж си погледна часовника.

— Закъсня.

Мич се подразни. За какъв се мислеше този?

— Слушай, приятел, нямам време за игрички. Имаш ли информация за мен, или не?

— Редно е да си малко по-учтив с мен. Задникът ти е в опасност, Конърс, а аз мога да те спася. За съответната цена, разбира се. Знам къде ще бъде Грейс Брукстейн утре по обяд. Ако си мил с мен, ще те заведа при нея.

Селесте Конърс плака, докато не заспа.
Татко й не се обади.

20.

Дейви Букола крачеше напред-назад из хотелската стая като затворен в клетка тигър. Апартаментът в хотел „Парамонт“ на Таймс Скуеър беше луксозен. Сатенени чаршафи, модерни мебели с изчистена линия, кащмирени одеяла по петстотин долара, метнати небрежно върху гърба на креслото.

„Впечатляващо място, където да доведеш жена“ — помисли си Дейви.

За жалост не беше с жена; беше с няколко ченгета. Наблюдаваха го внимателно и това го изнервяше.

— Стой на едно място, Букола. Трябва да проверим жиците.

Дейви запали цигара. Третата за половин час.

— Пак ли?

— Да — пак. — Мич Конърс беше в лошо настроение. — Ако искаш да видиш онези двеста хиляди долара, трябва да ни сътрудничиш.

На Дейви му беше кофти, задето предава Грейс Брукстейн. Винаги я беше харесвал. Нещо повече: убеди се, че е невинна за престъплението, в които я обвиняват. Но двеста хиляди долара — двеста хиляда... Опита се да се оправдае за решението си. Защитаваше Грейс. Така щяха да я заловят, но нямаше да я наранят. Не беше съобщил на Конърс или на другите ченгета каква информация е открил. По-късно, когато Грейс бъде в безопасност, ще я използва, за да преразгледат присъдата ѝ и да подновят разследването на смъртта на Лени.

„Или ще я продам на «Венити Феър». Колко ли ще платят?“

Може да удвои сумата от наградата!

Дълбоко в себе си обаче Дейви знаеше истината. Предаваше невинна жена срещу пари; предаваше я така, както всички я бяха предали. Не за двеста хиляди долара, а за трийсет сребърника.

— Господин Букола, чувате ли ни?

Дейви се сепна. Мич Конърс крещеше.

— Разполагаме само с час. Да повторим отново плана.

Грейс потопи поничката в горещото черно кафе и отхапа със задоволство.

С Лени разполагаха с първокласни готвачи във всичките си къщи. Те приготвяха омари или суфле с грюер по всяко време на денонощието, но едва тази седмица Грейс за пръв път опита понички. Направо не разбираше как е живяла без тях.

Изминалата седмица беше пълна с нови изживявания. Когато се завърна в Ню Йорк, изпита нещо познато, но чувството бе сменено от учудване. В този град бе живяла цял живот, сега бе толкова различен. Този Ню Йорк — на обикновените, бедните хора — беше непозната планета за нея със своите мотриси на метрото, мръсните автобуси, веригите за бърза закуска, квартири с обща баня. Лени постоянно ѝ повтаряше, че да си беден е ужасно. „Бедността е най-отвратителното нещо. Тя унищожава душата“. Грейс не беше съгласна. Вярно, доскоро не беше бедна, но пък Лени никога не бе попадал в затвора, за разлика от нея. Тя знаеше какво е „да унищожат душата ти“.

По всички обективни стандарти хотелът в Куинс, където отседна, беше „дупка“: мръсен, занемарен, с потискащи жълти стени и линолеум по пода. Но Грейс свикна с миризмата на лук от количката за хотдог под прозореца си, както и с безкрайните караници на двойката отсреща. Така беше по-малко самотна; имаше чувството, че е част от нещо.

Сутринта, докато се обличаше за срещата си с Дейви, дори си помисли, че това място ще ѝ липства. Съзнаваше, че не бива да остава. От една страна, не се намираше в безопасност; не биваше да се застоява на едно място. Но по-важно бе, че дойде времето да изпълни мисията си. Въоръжена с информацията на Дейви, ще започне пътешествието си.

За срещата се облече скромно: джинси, маратонки, черно поло и яке, а плетената сива шапка придърпа пътно над боядисаната си коса. Джинсите вече я стягаха малко повече, отколкото в Ричардсвил. Напълняваше — страничен ефект от новата ѝ пристрастеност към поничките. Допи кафето и погледна часовника. Единайсет часът.

Отправи се към метрото.

Мич Конърс не мигна цяла нощ. Планът беше прост. Дейви имаше среща с Грейс точно по пладне пред магазина за играчки на Таймс Скуеър. По това време там щеше да гъмжи от хора, плъзнали към зимните разпродажби, и от неизменните орди туристи. Мич постави двама души зад Дейви във фойето на магазина и двама на входа на метрото, а шестима други щяха да се смесят с тълпата. Всичките десетима мъже в цивилно облекло, но въоръжени, разполагаха с устройства, за да поддържат връзка помежду си. Мич не очакваше засечки, но след начина, по който Грейс се бе разправила с негодника Томи Бърнс, не желаеше да рискува. Веднага щом я зърнеше Грейс в тълпата, Дейви щеше да използва скрития си микрофон, за да предупреди ченгетата, а те щяха да я обкръжат. Когато тя застанеше до Дейви, щяха да я притиснат и заловят. Лесна работа.

Самият Мич щеше да наблюдава хода на операцията от хотел „Парамонт“. Снимката му не слизаше от новините вече цяла седмица. Ако Грейс го видеше, веднага щеше да се усети.

Дейви Букола запали поредната цигара. Единайсет и четирийсет и пет. Беше време да слиза. Погледна стреснато, когато един от полицайите провери пистолета си, преди да го пъхне в кобура под сакото.

— Това за какво е? Нали няма да я нараните?

Полицаят го изгледа с презрение. Никой не обича доносниците.

— Убеден съм, че госпожа Брукстейн ще остане доволна от твоята загриженост. Готов ли си?

Дейви кимна.

Двеста хиляди долара.

— Готов съм. Да вървим.

Дванайсет без десет.

— Виждаш ли я?

Дейви Букола пристъпваше от крак на крак, за да се стопли.

— Още не — прошепна той.

Таймс Скуеър се оказа по-препълнен, отколкото очакваше. Половината от жителите на Ню Йорк бяха без работа, но биха

предпочели да стоят гладни, отколкото да лишат детето си от най-новата играчка. „Наистина е необяснимо“, помисли си Дейви.

Жената срещу нея я зяпаше и Грейс усети как стомахът ѝ се свива.

— Ей!

В препълнения вагон на метрото никой не говореше и гласът на жената изкънтя като камбана.

— Ей! На теб говоря!

Грейс вдигна поглед и усети как поруменява.

„Разпознала ме е. Боже! Ще каже нещо, ще насочи вниманието на всички към мен. Ще ме разкъсат на парчета.“

— Свърши ли с вестника?

Вестник ли? Грейс сведе поглед. Брой на „Ню Йорк Пост“ лежеше в скута ѝ. Нямаше представа как се е озовал там. Подаде го, без да продума.

— Благодаря.

Изведнъж влакът спря. Светлините трепнаха и угаснаха. После отново светнаха. Грейс погледна часовника. Дванайсет без пет.

— Забрави — обади се мъжът до нея. — Закъдето и да си тръгнала, ще закъснееш.

По вътрешната уредба се чу глас.

— Извиняваме се за неудобството. Заради проблеми с електричеството ще има кратко закъснение.

„Не! Не и днес! Защо точно днес?“

Грейс си пое дълбоко дъх. Не бива да привлече внимание върху себе си. Всичко ще бъде наред. Дейви ще я изчака.

Докато наблюдаваше през прозореца, сърцето на Мич застинава.

„Няма да дойде.“

Толкова беше сигурен, че ще стане; ще я залови. Часовникът на стената показваше дванайсет и десет. Какво се беше объркало? Да не би Букола да е променил решението си и да я е предупредил? Или Грейс е преценила, че не може да му има доверие? Или се е случило

нещо непредвидено: някой я е разпознал и е взел правосъдието в свои ръце.

— Май я виждам.

Гласът на Букола звучеше накъсано в слушалката на Мич.

— Не си ли сигурен?

Букола не отговори.

— Добре. Къде е? — Мич не успя да прикрие вълнението си.

— Току-що излезе от метрото. Не успях да видя добре лицето ѝ.

Може да не е тя.

— Дани, Лука, видяхте ли нещо?

Двамата полицаи при входа на метрото оглеждаха внимателно лицето на всяка жена, която излизаше.

— Не...

— Нищо...

Боже!

— С какво е облечена, Дейви?

— Джинси, черно яке. И шапка. Плетена сива шапка. Гадост!

— Какво?

— Изгубих я.

— Изгуби я?! Към теб ли беше тръгнала? Видя ли я?

— Забрави. Не е тя.

Грейс изхвърча през входа на метрото и излезе на улицата. Закъсня. Много закъсня. Дали Дейви ще я чака толкова дълго? Боже, дано. Но той поемаше огромен рисков, като въобще приемаше да се срещне с нея.

Проправяше си път през тълпата. Многоцветният надпис над магазина за играчки се виждаше от другата страна на площада. Грейс се отправи натам, търсейки познатото лице на приятеля си.

Полицай Лука Бонета остана разочарован. Е, с това се изчерпа участието му в голямото шоу. Грейс Брукстейн очевидно бе променила плановете си.

Все пак да оглежда жени не се оказа толкова тежка задача. Сладка брюнетка мина забързано край него.

— Ей, маце, как си?

Шляпна я по дупето, но тя продължи забързано.

— Какво правиш, Бонети?! — смъмри го партньорът му. — От нас се очаква да хванем най-издирваната жена в Америка, не да закачаме мацки.

— О, стига, Дани. Беше толкова сладка. А в случай че не се сещаш — мадам Брукстейн няма да дойде.

Сърцето на Грейс биеше лудо. Задник!

След онова, което шофьорът на пикапа ѝ стори, от мисълта мъж да я докосне или дори да я погледне, ѝ идеше да се разпиши. Но не можеше да си го позволи. Трябваше да се слее с тълпата, да стане невидима.

Къде беше Дейви, по дяволите?

В същия миг го видя. Стоеше на метри от входа на магазина. Тръгна към него усмихната и сякашоловил присъствието ѝ, Дейви се обърна към нея. В този момент Грейс се усети.

— Виждам я. Тя е. Идва към мен. Джинси, тъмно яке и плетена шапка.

Мич заговори на полицайите:

— Видяхте ли я?

— Да, сър. Обкръжаваме я.

Умът на Грейс заработи трескаво.

„Каза, че папката с информация е у него. Защо не я виждам? Защо не я е донесъл?“

Нещо не беше наред! Не ставаше въпрос само за папката. Лицето на Дейви изглеждаше някак различно. По него се четеше вина. Точно в този момент двама мъже бързо минаха край нея и се отправиха към входа на магазина. Шестото ѝ чувство я накара да забави крачка.

„Ченгета. Това е капан.“

Нямаше време да се замисля. Инстинктивно свали шапката и я напъха в джоба си. Група ученици, отправили се към метрото, идваха насреща ѝ и тя се вмъкна сред тях.

Мъжете трескаво слушаха наредданията и виковете, които кънтяха в слушалките им. Горе, в хотелската стая, Мич крещеше неистово.

— Къде е тя?! КЪДЕ Е?!

— Не знам — отвърна объркано Дейви Букола. — Идваше към мен и изведнъж... изчезна.

На Мич му идеше да се разреве.

— Разпръснете се. Всички. Търсете я. Тя е в тълпата.

Не издържаше повече. Излезе тичешком от хотелската стая и се насочи към стълбището.

От шестия етаж на „Парамонт“ Мич наблюдаваше целия площад. Сега, докато тичаше по улицата, виждаше едва на метър пред себе си. Имаше хора навсякъде; някои мъкнеха обемисти торби с покупки, други бутаха детски колички.

„Джинси, тъмно яке, плетена шапка. Тя е тук. Трябва да е тук.“

Продължаваше да си пробива път през тълпата.

Грейс почти стигна до метрото. Каменните стъпала я подканваха примамливо, предлагаха ѝ безопасност. Само още няколко секунди, няколко крачки.

Погледна надясно. Мъж с шапка на „Янкис“ се озърташе трескаво и мърмореше нещо. Едно от ченгетата. Колко ли бяха? Мъжът се насочи към групата ученици, спря ръководителя и го попита нещо.

Изведнъж Грейс забеляза мъжа, който я беше опипал преди малко. Още стоеше до входа на метрото. Като го разгледа внимателно, видя, че е млад, привлекателен италианец. Тръгна към него.

Мич затаи дъх. Видя я на пет метра пред себе си. Дребна, с джинси и тъмно яке. Почти беше стигнала входа на метрото. Той се затича.

— Ей, приятел! Гледай къде вървиш!

— Не се бутай, глупако!

Мич тичаше слепешком, разбутвайки пешеходците. Грейс точно стигна до стъпалата и той се хвърли отгоре ѝ — събори я с лице към земята. От носа ѝ рука кръв. Тя се разпищя, но беше късно. Мич закопча белезниците на ръцете ѝ. Всичко приключи.

— Грейс Брукстейн, арестувана си. Имаш право да мълчиш. Имаш право на адвокат. — Обърна я с лице към себе си и свали плетената шапка. — Боже!

Под него лежеше ужасена блондинка.

Лука Бонета не вярваше на късмета си.

— Ей, секси, ти се върна.

— Върнах се.

Разкошната брюнетка се изправи на пръсти, обгърна врата му с ръце и започна да го целува страстно. Лука отвърна на целувката и този път сложи и двете си ръце на дупето ѝ.

С крайчето на окото Грейс видя, че ченгето с шапката на „Янкис“ още разговаря с ръководителя на ученическата група. Вероятно я описваше. Младият италианец щеше да е прикритието ѝ, докато се метне във вагона. Ще слезе на следващата станция и ще се отърве от него.

Прекъсна целувката и му се усмихна.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— И още как — ухили се Лука.

— Зает е.

До тях се бе появил по-възрастен мъж с дебели прошарени мустаци. Гледаше я убийствено.

— Зает е — повтори той.

— Не съм — възрази Лука. — Хайде, Дани, бъди човек. Тук и без това свършихме.

— За какво говориш?! — Мъжът се обърна към Грейс. — Слушайте, госпожице, ние сме от нюйоркската полиция и провеждаме акция. Изчезвайте от тук, преди да ви задържа за проституция.

Грейс усети как ѝ прилошава. Той бе един от тях. Краката ѝ се подкосиха. Обърна се и побягна.

На Мич му трябваха няколко секунди, за да реагира.

Извиняваше се на младата жена, чийто нос току-що бе счупил, когато край тях прелетя момиче, което вземаше по две стъпала наведнъж. От джоба му стърчеше плетена сива шапка.

— Спри! — изкрештя той. — Полиция!

Грейс стигна перона, чуваше виковете зад себе си.

— Полиция! Дайте път!

Вагонът беше препълнен. Тя се опита да се вмъкне, но някакъв мъж я изблъска.

— Сляпа ли си! Тук няма място. Качи се в друг вагон.

— Полиция!

Виковете ставаха по-силни и Грейс хвърли поглед през рамо. Беше той — детектив Конърс. Разпозна лицето му от телевизионните репортажи.

Съседният вагон също се оказа пълен. Хората започваха да се отдръпват, за да изчакат следващия влак; в този нямаше място. Грейс се хвърли напред, притискайки се плътно към пътниците вътре. Вратите се затвориха. Влакът бавно пое.

— Грейс Брукстейн!

Грейс чу името си. Чуха го и всички наоколо. Изведнъж стотици очи започнаха да обхождат перона.

Мич Конърс тичаше по перона. Беше по-бърз от влака. Подмина последния вагон, после — предпоследния. Когато стига третия, се озова лице в лице с нея.

Очите им се срещнаха. Ловецът и плячката. За миг между тях прехвърча искра на взаимно уважение; но само за миг.

Влакът набра скорост и Грейс се извърна от прозореца.

Мич Конърс стоеше на перона, загледан как мотрисата потъва в тъмнината на тунела.

В управлението лейтенант Дъбрей не беше на себе си.

— Как така я изпуснахте?! Как?!

— Не знам, сър — въздъхна Мич.

Опитваше се да гледа на нещата от положителната страна. Сега знаеха повече, отколкото преди четирийсет и осем часа. Знаеха, че

Грейс е още в Ню Йорк; знаеха, че сега е брюнетка и е понапълняла. Утре щяха да разпратят нов портрет до медиите.

Благодарение на Лука Бонети екипът на нюйоркската полиция, натоварен със задачата да залови Грейс Брукстейн, знаеше още нещо: най-издирваната жена в Америка се целува страхотно.

21.

Грейс си намери ново жилище, този път в Бруклин. Стаята в Куинс беше занемарена, но приятна, докато новото място беше направо мизерно. Не ѝ пукаше. Дръпна пердетата, заключи вратата и се сгущи в леглото. Усещаше как я обзема депресия.

Беше по-лошо, отколкото в затвора. Направо ад.

В затвора имаше приятелството на Керън и Кора; там бяха сестра Агнес и децата в детския център; имаше и свидетелства с Дейви Букола. Дейви. Трябваше вече да е свикнала с предателствата, но постъпката на Дейви я разтърси и шокира. Наистина му повярва, че е на нейна страна. И още по-важно: на него възлагаше всичките си надежди да открие убиеца на Лени. За последен път се доверяващ на някого.

Обзе я чувството, че вече не може да се довери и на собствената си сянка.

Разплака се. Когато сълзите пресъхнаха, стана и се облече.

За пръв път от три дни излезе.

Беше рисковано. Направо лудост, но не я интересуваше.

През последните години еврейски благотворителни организации субсидираха поддръжката на гробището „Сайпръс Хилс“. Тя помнеше какъв вой се надигна, когато положиха останките на Лени там.

„Този кучи син предаде еврейската общност. Доверихме му се, защото беше един от нас. А сега да лежи сред нас? Изключено.“

„Лени Брукстейн в «Сайпръс Хилс». Никога!“

Ала равин Гелер прояви твърдост. Благ, кротък човек, той познаваше Лени отдавна.

— Религията ни учи да прощаваме. Нека Бог го съди, не ние.

Грейс никога не забрави състраданието на равина. Щеше ѝ се сега, докато върви в студеното зимно утро сред надгробните паметници и ангелчетата, той да е с нея. В огромното гробище имаше десетки хиляди гробове, докъдето поглед стигаше.

„Никога няма да го намеря. Не и без нечия помощ.“

Наблизо възрастен гробар плевеше гроб. Грейс отиде при него.

— Извинявай, питах се дали тук са погребани известни хора...

Стори ѝ се по-безопасно да постави въпроса така.

— Тук е като списание „Пийпъл“. — Мъжът удари с лопатата твърдата земя и се засмя на собствената си шега. — Тук е Мей Уест, Джаки Робинсън. Има и лоши момчета. Уайлд Бил Ловет? Знаеш ли кой е?

Грейс нямаше понятие.

— Гангстер. Убиец. Ръководеше бандата „Бялата ръка“.

— Не знам много за престъпниците — промърмori тя, забравила, че официално и нея водят такава.

— Има един престъпник, за когото съм сигурен, че си чувала. Ленард Брукстейн. Господин „Кворум“. Чувала си го, нали?

— Да, да — изчерви се Грейс. — И той ли е погребан тук? Знаеш ли къде точно?

— Да.

Поведе я. Поне десетина минути вървяха сред гробовете, преди да стигнат върха на хълма. Грейс замръзна. На двеста метра пред тях двама полицаи стояха до бял надгробен камък; или поне някога е бил бял. Дори отдалеч забеляза, че е нашарен с графити, които никой не си даваше труда да почисти. Естествено, че ще има ченгета тук. Вероятно чакаха да допусне глупава грешка. Като тази.

— Какво има? — попита гробарят. — Още не сме стигнали.

— Промених решението си... Не ми е добре... — Сърцето ѝ биеше лудо. — Благодаря за помощта.

Той я изгледа странно, внимателно изучаваше чертите на лицето ѝ. За да отвлече вниманието му, тя бързо пъхна двайсетачка в изкривената му от артрита ръка и побягна.

Спря да тича едва при входа на метрото. Там седна в кафене, за да си поеме дъх и да помисли. Как е възможно хората да оскверняват гроб? Не видя какво точно гласят графитите, но със сигурност бяха думи на омраза и жълч. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Никой от тях не познаваше Лени; не знаеше какъв почтен, любящ, щедър човек беше.

„Ти не беше лош, скъпи. Светът е лош. Лош и корумпиран.“

В този момент Грейс осъзна, че има избор. Може да се предаде; или да се бори.

Припомни си думите на равин Гелер: *Нека Бог го съди, не ние.*

Зашо да не остави Бог да съди враговете ѝ? Нека Той да поправи несправедливостта, с която светът се отнесе към нея и скъпия ѝ Лени.

Но защо?

Вече знаеше каква ще бъде следващата ѝ стъпка.

Дейви Букола не успяваше да уцели ключалката на хотелската стая. Беше много, много пиян.

Както Грейс се бе изпълзнала, така се изпълзнаха и парите между пръстите му. Той я предаде, тя го знаеше, а се оказа, че всичко е напразно. Прекалено разстроен, за да се прибере в дома на майка си, той остана в града и изхарчи по стриптийзорки и пие на всичките си спестявания.

— Шибан ключ... — промърмори той и опита още веднъж, преди да го осени: „Събркал съм етажа!“ Залитайки, тръгна към асансьора; подът се клатушкаше под краката му като палубата на кораб в бурно море. Най-накрая влезе в асансьора.

— На кой етаж?

Жената стоеше с гръб към него. Дори и пиян, частният детектив у Дейви отбеляза, че е с дълга кестенява коса и черно палто.

— На кой етаж? — повторно попита тя.

Дейви не можеше да си спомни.

— Трети — обяви той наслуки.

Жената се пресегна и натисна бутона.

После притисна дулото на пистолет в гърба му.

— Само мръдни и ще те застрелям.

Дейви седеше на леглото в хотелската стая, вече съвършено трезвен.

— Знам как ти изглежда, но ще ти обясня.

Грейс насочи пистолета право в главата му.

— Слушам.

Да се сдобие с пистолет се оказа доста по-лесно, отколкото си представяше. Оказа се, че можеш да го купиш на улицата, все едно купуваш кестени. Беше забелязала мъжа да се навърта в квартала и да получава пари от съседските деца — вероятно в замяна на дрога — и направо го заговори.

— Трябва ми пистолет. Познаваш ли някой, който може да ми помогне?

Той я изгледа изпитателно. С късата коса и торбестите мъжки дрехи му заприлича на лесбийка, вероятно нас скоро излязла от затвора. Е, определено не беше ченге, а парите щяха да му дойдат добре.

— Зависи. Колко предлагаш?

Споразумяха се за цена два пъти по-голяма от стойността на оръжието. Моментално съжали, че не поискава повече.

— Знаеш ли как се използва? — извика той след нея.

Тя спря, замисли се и поклати глава.

— Петдесет долара и ще ти дам частен урок. Дори ще ти набавя муниции. Какво ще кажеш?

— Двайсет — отсече Грейс, смяяна от самата себе си.

— Трийсет и пет. Последно предложение.

— Приемам.

— Господи, Грейс, моля те, не стреляй.

Дейви Букола хлипаше. Грейс изпитваше странно безразличие. С известно отвращение слушаше как я умолява за милост, докато по разкривеното му от ужас лице се стичаха сълзи. Сякаш думи биха променили решението й.

— Дай ми папката!

— Папката ли?

— Информацията, която ми обеща. Информацията, която щеше да ми предадеш на Таймс Скуеър, забрави ли? Преди да те завладее алчността и да ме предадеш за двеста bona.

— Не е вярно, Грейс. Исках да те предпазя.

Показалецът ѝ мръдна върху спусъка.

— Още една лъжа и се кълна, че ще ти пръсна главата.

Дейви простена от страх. Тя не се шегуваше. Това не бе Грейс Брукстейн, която срещна в „Бедфорд Хилс“. Пред него стоеше

съвършено нов човек — студен, безмилостен, решителен.

— Има папка, нали, Дейви? За твоето добро се надявам, че не си излъгал и за това.

— Не, не. У мен е.

Беше се разминал с наградата, ала все пак се надяваше да получи пари за събраната информация. Редакторите на различни списания още не бяха отговорили на телефонните му обаждания, но той работеше по въпроса. Пъхна ръка под леглото.

— Спри! — нареди Грейс.

Дейви застина.

— Дръж си ръцете така, че да ги виждам. Сложи ги на главата си.

Дейви се подчини.

— Добре. Сега иди в средата на стаята и застани на колене.

Прилоша му. Господи, тя ще му пръсне главата.

— Моля те, Грейс...

— Млъкни!

Предпазливо, като държеше пистолета насочен към него, тя се наведе и бръкна под леглото. Издърпа кафяв плик.

— Това ли е?

Той кимна.

— Щях да я занеса на адвокат. Кълна ти се. Щях да ти помогна да задвижиш помилването си.

Грейс притисна папката към гърдите си и освободи предпазителя на пистолета.

— Показвал ли си я на някого? На полицията или на медиите?

Дейви енергично поклати глава.

— На никого. Само ти и аз знаем за съществуването ѝ.

Този отговор я задоволяваше. Тя се усмихна и Дейви изпита облекчение. „Ще ме остави жив.“

Грейс взе възглавница от леглото, постави я пред пистолета и с леден тон заяви:

— Ти ме предаде. Знаеш ли какво е наказанието за предателите, Дейви?

Преди да успее да отговори, той чу приглушен изстрел и усети топлина между краката му.

После всичко потъна в мрак.

Мич Конърс оглеждаше стаята. Камериерката, която се бе обадила, говореше лошо английски, а и беше така ужасена и истерична, че Мич не знаеше какво да очаква. Определено не и това.

Не успя да се въздържи и прихна.

— Не е смешно!

Дейви Букола стоеше гол на сред стаята, завързан с шнура от завесите. Приличаше на накокошинена кокошка; буквально. След като бе загубил съзнание, Грейс го бе намазала с гел за коса и полепила пера от възглавниците по тялото му. На челото му беше написала с маркер „предател“; вероятно същият маркер, който сега стърчеше от ануса му.

— Откъдете те гледам, приятел, наистина е смешно.

Мич започваше да харесва Грейс все повече и повече.

На стената до прозореца имаше дупка от куршум.

Под нея се валяха изцапаните дрехи на Дейви. Букола явно е бил толкова ужасен, че се беше изпуснал.

— Тя е психопат! — простена Дейви. — Можеше да ме убие. Искам полицейска защита.

— Няма да стане — отсече Мич. — Някой да го развърже. Ако го гледам още една секунда така, ще се наложи да ходя на терапевт. Възможно е вече да не хапна пилешко.

— Няма ли да направим първо снимки, шефе? Да документираме местопрестъплението.

— Излишно е.

— Не вземаш случая на сериозно! — опита се да прозвучи възмутено Букола, но не беше лесно, когато от ануса ти стърчи маркер.

— Грейс Брукстейн ме заплаши с оръжие. Това е въоръжен грабеж! Не те ли е грижа?

— За кого, Букола? За теб ли? Никак. И защо да е въоръжен грабеж? Какво е взела?

Дейви се поколеба.

— Кажи ми или ще те оставя така — настоя Мич.

— Ако кажа, ще ми осигуриш ли полицейска защита?

Мич тръгна към вратата.

— Чакай! — провикна се Дейви. — Добре, добре... Взе папка с информация за смъртта на съпруга си. Мислим... Убедени сме, че

Лени Брукстейн е бил убит.

— Какво?

— Работех за Грейс. Разследвах случая. Тя затова избяга от „Бедфорд“. Не я интересуват парите. Иска единствено да открие кой е убил съпруга ѝ. Кой е изфабрикувал цялата история. Иска възмездие.

Мич добре разбираше какво е да искаш възмездие. Припомни си деня, когато Грейс му звънна. „Не искам пари, детектив. Фактите срещу мен и съпругът ми са изфабрикувани“. Възможно ли беше?

— Защо не ми каза по-рано, по дяволите? — изкреша той. — Готовше се да продадеш информацията, нали? Алчно дребно лайно.

Дейви Букола мълчеше.

— И ти ѝ даде папката?

— Нямах избор. Държеше пистолет...

— Имаш копие, нали? Кажи ми, че си направил копие.

На по-малко от три километра оттам Грейс лежеше във ваната и за стотен път четеше информацията на Дейви.

Всичко беше пред нея, черно на бяло.

„Знам кой е убил Лени.“

Най-после ловът започваше.

22.

Андрю Престън вървеше по Уолстрийт с познатото усещане за стягане в гърдите. Мария се бе впуснala в нова връзка. Вече различаваше признанияте.

„Ако не я обичах толкова, нищо от това нямаше да се случи“, помисли си той.

Беше пет и половина и улиците започваха да се пълнят с прибиращите се по домовете чиновници. Откакто започна новата работа като финансов консултант към „M&A“, Андрю често работеше до девет-десет вечерта. Но днес беше четвъртък — ден за посещение на фитнес салона. Лекарят му изрично би подчертал колко е важно редовно да прави физически упражнения. „Нищо не преоборва по-добре стреса. Какъв смисъл има да си важна клечка от Уолстрийт, ако на четирийсет и пет години сърцето ти е разбито?“

Да, Андрю Престън беше важна клечка, но не и в очите на Мария. Каквото и да постигнеше, колкото и пари да изкараше, все не я задоволяваше. Скъпата му кола беше паркирана в подземния гараж близо до офиса. Таксата беше астрономическа, но да кара скъпата кола до работа бе един от малкото луксове, които си позволяваше. От грижа за сърцето си не взе асансьора, а слезе по стълбите. Отвори колата с дистанционното и седна зад волана.

— Здравей, Андрю.

Толкова се шокира, че едва не изпища. Свита на задната седалка, Грейс Брукстейн държеше пистолет и се усмихваше.

— Отдавна не сме се виждали.

Мич Конърс не вярваше на ушите си.

— Сър, при цялото ми уважение, това са глупости. Трябва да възстановим разследването на смъртта на Ленард Брукстейн. В противен случай, ако по-късно се разбере, че сме укрили тази информация...

След щателен разпит Мич най-после получи от Дейви Букола флаш памет. Данните бяха толкова смайващи, че той ги разпечата и ги отнесе на шефа си.

— Никой нищо не укрива — затвори папката лейтенант Дъбрей.
— Откровено казано, Мич, не ми е ясно защо толкова искаш да започнеш ново разследване, когато доникъде не си стигнал със случая, по който работиш в момента. Грейс Брукстейн те направи за смях. Направи за смях цялото управление.

— Знам, сър, но ако мъжът й е бил убит, справедливостта е сериозно нарушена.

— Справедливост ли? — изсумтя Дъбрей. — Лени Брукстейн беше задник, Мич, ясно ли ти е? Богат, алчен задник, който не се посвени да ограби хората в града. Ако някой го е пречукал, просто е направил услуга на човечеството. На никого не му пuka. Най-малкото на мен.

Мич мълчеше. Сериозно ли говореше Дъбрей? Цялото разследване около смъртта на Лени Брукстейн се оказваше фарс. Обявиха, че е самоубийство, само защото цяла Америка възропта срещу някогашния си любимец. Лени Брукстейн беше крадец и алчен лъжец, ограбил бедните и обрал собствения си фонд.

Но ако Америка грешеше относно Лени и Грейс?

От самото начало на разследването Мич изпитваше смесени чувства към Грейс Брукстейн. Първоначалната омраза, която споделяше с останалите американци, бързо бе изместена от съжаление и — да, защо да не го признае — уважение. Грейс се прояви като смела, решителна и изобретателна; качества, които Мич смяташе за предимно мъжки. Същевременно, когато най-после видя лицето й на живо, докато вагона на метрото се отдалечаваше, то му се стори изключително женствено: уязвимо, състрадателно, добро. Мич допускаше, че при други обстоятелства, в друг живот, би се влюбил в нея. „Мога да я спася. Мога да спася и двамата.“ Върна се в действителността.

— Да предположим, че Ленард Брукстейн е невинен.

— Моля? — очите на Дъбрей се разшириха.

— Да предположим, че е невинен, казах. Някой друг може да е взел парите.

— Кой? Вълшебната фея ли?

— Андрю Престън, например. При цялото ми уважение, сър, но прочетохте ли папката на Букола? Престън е отклонявал средства от фонда от години.

Дъбреи махна пренебрежително с ръка.

— Дребни суми. Освен това всички от „Кворум“ бяха разпитвани навремето. Е, добре, агентите на ФБР не са най-интелигентните, но не мислиш ли, че Хари Бейн щеше да е надушил, ако някой разполагаше с милиардите? Частният ти детектив не си е свършил добре работата.

— Може, но няма ли поне да проверим информацията? Колкото повече се вглеждам в случая „Кворум“, толкова по-съмнителен ми се струва.

— Тогава спри да се вглеждаш. Върши си работата. Намери Грейс Брукстейн и я върни в затвора, където ѝ е мястото.

Мич влезе в кабинета си, затвори вратата и изключи телефоните. В затвора ли беше мястото на Грейс Брукстейн? Вече силно се съмняваше. Опита се да прогони съмненията, но те избуяваха като плевели на слънце.

Всичко бе нагласено: разследването, процесът. Като режисирано риалити шоу.

Дъбреи не се интересуваше от истината; нито пък ченгетата от Масачузетс, разследвали смъртта на Лени Брукстейн; от истината не се интересуваша и медиите, и дори ФБР. Измамата с „Кворум“ беше като филм, в който Америка вече бе определила злодеите: Грейс и Лени Брукстейн. Никой не желаеше друг финал. Не и след заплатената скъпа цена.

Дъбреи му бе наредил да забрави за информацията на Букола. „Изтрий я, заличи я, изгори я. Направи каквото искаш. Не ме интересува. Лени Брукстейн е мъртъв и погребан“. Мич знаеше, че няма да го направи.

Тази информация щеше да го отведе до истината.

С малко късмет щеше да го отведе и до Грейс Брукстейн.

Андрю Престън стисна зъби. Щом като ще мре, поне щеше да се опита да изглежда смел.

— Направих всичко заради Мария. Повярвай ми, Грейс.

Грейс затегна кордата около китките му. Бяха в Ню Джърси, в изоставена плевня край магистрала 287. Навън беше тъмно и започваше да вали. Студените капки се процеждаха през покрива и мокреха ризата на Андрю. Гредата, към която беше завързан, болезнено се впиваше в гърба му.

— Не ми казвай на какво да вярвам. Отговаряй на въпросите ми. Колко открадна от Лени?

— Не съм крал от Лени.

Металният приклад на пистолета се стовари върху носа му и Андрю изкрещя от болка.

— Не ме лъжи! Разполагам с доказателства. Още една лъжа и ще те застрелям. Вярващ ли ми?

Андрю Престън кимна. Вярваше ѝ напълно. Ако срещу него стоеше предишната Грейс, щеше да моли за милост. Но онази Грейс очевидно беше изчезнала. Андрю Престън не се съмняваше, че жената пред него ще пусне куршум в главата му без колебание.

— Колко?

— Към три милиона общо. През годините. Не те лъжа. Не съм крал от Лени. Взех парите от „Кворум“. Винаги съм възнамерявал да ги върна някога.

— Но не го направи.

— Нямаше как. Дълговете на Мария... — разплака се. — Толкова много харчи, дори се обърна към лихвари. При нея е болестно състояние, Грейс. Зависимост. Неспособна е да я преодолее. Нямах представа докъде са стигнали нещата. Един ден вкъщи дойдоха хора. Жестоки хора. Убийци. Не ми пukaше за мен, но заплашиха да наранят Мария. Показаха ми снимки. — Той потрепери неволно. — Няма да ги забравя, докато съм жив.

Грейс се сети за подпухналото обезглавено тяло на Лени върху масата в мортата.

— Значи си откраднал от фонда, но Лени е разбрал.

Андрю провеси глава.

— Да. Мислех, че съм прикрил следите. Държавната комисия за регулиране на борсата ни проверяваше периодично, без да открие нищо. Лени се оказа по-умен от тях.

— И затова го уби? За да продължиш да крадеш и да се разплащаш с гангстерите?

Андрю я изгледа с искрена изненада.

— Да съм го убил?! Не съм го убил, Грейс. Само крадях от „Кворум“. Никога не бих наранил Лени. Беше ми добър приятел.

— Стига! — спря го Грейс с горчивина. — Лени е знал какво си направил. Двамата с Джон са го обсъждали в Нантъкет. Изплашил си се, че ще те уволни или ще те предаде наластите, и си го убил. — Тя освободи предпазителя на пистолета. Ръката ѝ трепереше. — Не вярвам, че си откраднал само три милиона. Взел си всичките пари. Задигнал си милиардите и си инсценирал всичко, за да изглежда, че Лени го е сторил.

— Не е вярно.

— Убил си го! Знам, че си го направил — крещеше Грейс истерично.

Андрю Престън затвори очи. Поне щеше да е бърза смърт.

„Дали ще липсвам на Мария?“

Мич Конърс лежеше на леглото и четеше. Дейви Букола може да беше мижитурка, но бе педантичен. Бе събирал информацията добросъвестно. Да, голяма част от нея представляваше недоказани твърдения при неофициални разпити и нямаше да послужи в съда, но обрисуваше образа на заможен мъж, заобиколен от фалшиви приятели, паразити и пиявици.

Мич си представяше какво изпитва Грейс, докато чете всичко това. На него му прилошаваше, а какво ли бе за нея да разбере истинската същност на най-близките си хора? Нищо чудно, че не се бе обърнала към никого от тях след бягството си от „Бедфорд Хилс“. С приятели като тези кому са нужни врагове?

Единственият проблем с информацията беше, че е изобилна. Прекалено много хора бяха имали мотива и възможността да ликвидират Лени Брукстейн. Мич се замисли. Грейс сигурно проследяваше уликите точно както правеше той. Къде би отишла първо?

Андрю Престън отвори очи. Чакаше Грейс да го застреля, но с изненада видя сълзи по страните ѝ.

— Искам да признаеш — хлипаше тя. — Искам да чуя, че съжаляваш.

— Грейс, наистина съжалявам за стореното, но не съм убил Лени. Това е самата истина. В деня, когато почина, бях в Ню Йорк, забрави ли?

— Не съм. И знам какво си правил. Платил си на наемник да го убие. — Грейс поsegна към раничката и извади снимка. — Доналд Антони лъв Брон. Сигурно ще отречеш, че го познаваш.

Лицето на Андрю пребледня.

— Не. Не отричам. Познавам го. И е наемен убиец, права си. Работи за банда от Доминиканската република. Да, наех го. Но не за да убие Лени.

— Продължавай — насърчи го Грейс.

— Представяха се за хора, които събират неизплатени дългове. „Законни бизнесмени“, както обичат да се наричат. Дойдоха вкъщи и ми показаха снимки на бити и малтретирани жени. Казаха, че Мария ще бъде следващата. Месец преди бала на „Кворум“ един от тях се появи в кабинета ми. Донесе отрязан пръст, увит в кухненска кърпа. — Андрю затвори очи при спомена. — Бях изплатил дълговете на Мария дотогава, но те искаха още. Никога нямаше да има край. Не можех да се обърна към полицията, защото се опасявах, че ще разберат за парите, които откраднах от „Кворум“. Затова се свързах с Лъв Брон. Той и неговите хора уредиха всичко.

Грейс се опита да подреди мислите си. Когато прочете в папката за измамите на Престън и научи за контактите му с бандитите, беше сигурна, че е открила своя човек. Всичко се подреждаше. Разкритите от Лени кражби са били върхът на айсберга. Андрю бе подправил счетоводните книги на „Кворум“, за да излезе, че Лени е крадецът. После бе наел професионалист, за да го ликвидира, и е гледал безучастно как за всичко обвиняват нея. Но докато го слушаше сега, докато гледаше ужаса по лицето му, когато си припомняше заплахите към Мария, тя се убеди, че той казва истината.

Андрю Престън не беше убиецът на Лени.

Този удар направо я съсира.

— Лени беше като баща за мен, Грейс, а аз го предадох. Ще нося вината до смъртта си, но никога не съм искал да го видя мъртъв. За разлика от Джак Уорнър.

Грейс, вече запозната с информацията на Дейви за Джак, знаеше за дълговете му, натрупани от комар, и за отказа на Лени да ги плати. Но това не беше достатъчен мотив за убийство. А и Джак разполагаше с желязно алиби. Бреговата охрана го бе спасила на километри от мястото, където откриха яхтата на Лени.

— Джак беше сърдит на Лени, знам.

— Сърдит? — Андрю я погледна изненадан. — Той го ненавиждаше, Грейс. Лени знаеше всичките му мръсни тайни. Всички в Сената са наясно, че Джак Уорнър е куклата на конци на „Кворум“ и гласува както Лени Брукстейн му заповядва. Лени цедеше Джак като мокър парцал. Онзи не можеше да диша.

Грейс го погледна невярващо.

— Не може да е било чак така. Лени никога не би шантажирал Джак. Никога не би шантажирал, когото и да било.

Андрю Престън се усмихна. За миг зърна нещо от предишната Грейс: доверчива, привързана, убедена, че Лени няма да причини зло никому. Не я винеше. Той знаеше по-добре от всеки друг какво е да обичаш някого безрезервно и да го защитаваш на всяка цена.

— Грейс, каквото и да се е случило с Лени, то е станало в морето в деня на бурята. Джак също беше излязъл да плава, помниш ли?

Грейс помнеше. Подобно на Майкъл Грей, Джак Уорнър също беше отличен моряк. Достатъчно ли беше опитен, за да се качи някак на яхтата на Лени и да го убие? Да го хвърли през борда и да симулира злополука? Да, беше възможно.

— Опитай се да намериш жена на име Жасмин — продължи Андрю. — Не мога да ти дам по-добър съвет. Ще ти помогне да видиш нещата в нова светлина.

Мич отиде в апартамента на семейство Престън импулсивно. Надяваше се да разпита Андрю за евентуални злоупотреби в „Кворум“, но там го посрещна изпадналата в истерия Мария. Наблизаваше полунощ, а Андрю не се обадил. Никой не го бе виждал, откакто излязъл от офиса в пет часа. Обадила се в полицията, но не я взели на сериозно. Мич обаче го направи.

— Да ви налея едно бренди, госпожо Престън.

Да не би Грейс да бе взела правосъдието в свои ръце? Вече бе разбрала, че Андрю е крал от Лени. Не бе изключено да го е отвлякла. Или още по-лошо. Ако решеше, че Андрю е виновен за смъртта на Лени, не се знаеше докъде ще стигне.

В този миг вратата на апартамента се отвори и Андрю Престън влезе. Мич изпита облекчение не по-малко от това на Мария. Ризата на Андрю беше окървавена, а носът — натъртен, но той изглеждаше овладян. За разлика от съпругата си, която се хвърли мелодраматично в обятията му.

— О, Анди, Анди. Какво стана? Изкарах си акъла. Къде беше?

— В болницата. Добре съм. Претърпях лека злополука, това е всичко.

— Каква злополука?

— Нелепа история. Подхълзнах се и паднах по лице на тротоара. Щях да ти звънна, но ме мотаха в спешното с часове. Знаеш какви са. Не исках да те тревожа, скъпа.

— Но ме разтревожи. Полицията е тук.

Мария посочи Мич. Андрю Престън го разпозна от телевизионните репортажи като человека, натоварен със задачата да открие Грейс. Положи максимални усилия, за да си придае непринуден вид.

— Боже, в наше време закъснението на съпруга чак такова внимание ли получава? Съжалявам за беспокойството, детектив.

— Няма нищо, господин Престън. Всъщност дойдох да говорим за друго, но ще почака. Радвам се, че всичко е наред. Въпросът ми сигурно ще ви прозвучи глупаво, но през последните четирийсет и осем часа Грейс Брукстейн правила ли е опит да се свърже с вас?

Андрю изглеждаше озадачен.

— Грейс? Да се свърже с мен? Защо би го направила?

— Просто питам — отвърна Мич. — Ще тръгвам. Не ме изпращайте.

По-късно, в леглото, Андрю се загледа в спящата си съпруга. Толкова много я обичаше. Остана трогнат от нейната загриженост, когато се прибра. Възможно бе нещата помежду им все пак да се уредят.

Замисли се дали да не каже на детектив Конърс истината за Грейс и за случилото се следобеда. Но само за миг. Грейс го бе оставила жив и му прости греховете. Най-малкото, което можеше да направи, е да й върне услугата.

Ако Лени наистина бе убит, Андрю се надяваше тя да открие убиеца му. Каквото и да бе мнението на света, Лени Брукстейн беше добър човек. Пресегна се и привлече Мария по-близо към себе си. От топлото ѝ тяло го лъхна лек полъх на афтършейв. Очите му се напълниха със сълзи.

Той никога не използваше такъв афтършейв.

23.

Жасмин Делевин се възхищаваше на голото си тяло в огледалото. Двайсет и четири годишна, тя имаше кожа с цвят на мляко с кафе, стройни крака и нови, идеални силиконови гърди — подарък за рождения й ден от могъщ клиент. Описа ги гальовно и си помисли: „Не. Повече от клиент е. Той е мой любовник. Обожавам го.“

За нея не беше характерно да се привързва към мъжете, които плащаха, за да споделят леглото ѝ. Дъщеря на френски бизнесмен и персийска принцеса, Жасмин не се нуждаеше от парите, които изкарваше като скъпо платена проститутка. Правеше го заради тръпката. Мисълта, че богати, могъщи мъже с красиви съпруги и още по-красиви метреси я намират за неустоима и се опияняват дотолкова, че да плащат, за да са в леглото ѝ, я замайваше. От години не беше пипала парите от фонда на нейно име. С перфектното си тяло тя бе купила апартамента на Пето авеню, луксозната кола, гардероба си, пълен с бутикови дрехи и обувки по хиляди долара. Някои биха я нарекли курва. Хора като баща ѝ например, чието внимание бе приковано изцяло и единствено върху майка ѝ — той никога не забелязваше усилията на дъщеря си да го зарадва. Ала на Жасмин не ѝ пушкаше какво мислят хората.

„Феминистка съм. Чукам се, с когото искам, защото ми е приятно. Не отговарям пред никого.“

Отиде в гардеробната и си избра бельо. Шоколадови пликчета от „Ла Перла“ и камизола в същия цвят. „Хем класика, хем женствено. Точно както обича той.“ Не го бе виждала от седмици и се вълнуваше. Имаше и други, разбира се. Всичките ѝ клиенти бяха привлекателни, преуспели мъже и всичките бяха добри в леглото. Жасмин Делевин беше най-добрата и работеше само с най-добрите. Но никой от другите мъже не ѝ въздействаше като него.

На вратата се позвъни.

Беше подранил. Нямаше търпение. Също като нея.

Жасмин отвори величествено вратата, като принцеса, каквато си беше.

— Здравей, скъпа.

Сграбчи я за шията.

— Свали си шибаните дрехи. Веднага.

Зениците на Жасмин се разшириха.

„Толкова много ми липсваше.“

— Моля те. Недей!

Гавин Уилямс затегна възлите на китките на Грейс Брукстейн, вдигна камшика и го стовари върху задната част на бедрата ѝ. Появиха се две нови кървави дири. Гавин Уилямс се усмихна.

— Пак питам, Грейс — къде са парите?

Тя плачеше, умоляваше. Съпругата на Лени Брукстейн умоляваше него — Гавин Уилямс — да я пощади. Но Гавин Уилямс нямаше да прояви никаква милост.

„Грешниците да изчезнат от лицето на земята. Да няма повече зло...“

Усети, че получава ерекция. Вдигна отново камшика.

— Извинете, сър, добре ли сте?

Фантазията му се изпари и той се върна в залата на Научната библиотека на Медисън Авеню. Библиотекарката стоеше до него.

„Глупава кучка. Защо не си гледа работата, а се занимава с него?“

— Добре съм.

— Сигурен ли сте? Зачервен сте. Да отворя ли прозореца?

— Не! — сряза я Гавин.

Възрастната женаолови гнева му и се оттегли.

Глупаво беше да го принуждават да работи в обществена библиотека. След като Хари Бейн го освободи изцяло от случая „Кворум“, прекият му шеф настоя да си вземе платена отпуска.

— Стресиран си, агент Уилямс. Необходима ти е почивка. Случва се на всички ни.

„Случва се на малодушни идиоти като теб. Не и на мен.“

— Няма нужда. Добре съм.

— Излез във ваканция, Гавин. Ще се видим след два месеца.

Два месеца?! Гавин знаеше какво е станало. Джон Меривейл заговорничеше зад гърба му. Всички мислеха, че е луд. Обсебен от

случая. Ще видят те. Когато Грейс Брукстейн го отведе при парите, ще съжаляват горчиво. Бе на път да успее. Усещаше го.

Извади дезинфектираща мокра кърпичка и започна да тряе мястото на бюрото, където се бе опряла библиотекарката. После затвори очи и опита да се потопи отново във фантазията как Грейс Брукстейн, завързана като животно, го умолява за пощада.

Не се получи.

— Сър, вижте това.

Мич се наведе към монитора на младия детектив.

— Нали казахте да проучва сенатор Уорнър. Този имейл пристигна току-що от колега от отдел „Обществен морал“.

Мич прочете писмото.

— Никой ли не е разследвал в тази насока?

— Не. Сенатор Уорнър е голям приятел на Нюйоркското полицайско управление.

„Не се съмнявам.“

— Това не е официално запитване. Приятел от отдела ми прави услуга.

— Има ли адреса на момичето?

— Да, сър. Доста хубаво местенце. — Детективът отвори друг прозорец. — Дали да не пратим първо жена? Да не я подплашим от самото начало.

Джак Уорнър седеше на задната седалка в лимузината и усещаше как адреналинът му се покачва. Да е отново с Жасмин, да я докосва, да я обладава, да усеща как му отдава тялото си... Не бе изпитвал повърховно усещане. Съзнанието, че цяла Америка го идеализира за християнския му консерватизъм, като олицетворение на съвършения съпруг и баща, само изостряше тръпката. Припомни си съвета на Фред Фаръл относно страстта му към хазарта. „Разбирам те. Възбужда те. Но не забравяй риска. Заслужава ли си да провалиш възможността да си следващият президент на Щатите? Това се запитай, Джак. Може да загубиш всичко.“

Да, имаше право. Но в това се състоеше тръпката. Да си наясно, че може да загубиш всичко. Фред Фаръл беше в течение на залаганията му и на извънбрачните му връзки. Но не знаеше за Жасмин. Само един човек знаеше за Жасмин. Някога.

Сега той беше изяден от червеите труп.

Жасмин Делевин наля чай от сребърния чайник в две порцеланови чаши. Подаде едната на полицийката.

Тя — привлекателна, бледа млада жена с къса черна коса и очила с тежка рамка — огледа апартамента и си помисли: „Не съм се хванала с подходящия бизнес.“

— Захар?

— Не, благодаря. Много красиво място.

— Благодаря. Доста се потрудих, за да го постигна. — Жасмин се облегна удобно на кожения диван и кръстоса дългите си крака. — Е? Какво искате да знаете за сенатор Уорнър?

Когато полицийката цъфна неочеквано и започна да задава въпроси за Джак и за отношенията му с Ленард Крукстейн, първата реакция на Жасмин беше паника. Втората — преданост. Обичаше Джак. Нямаше да го предаде. Но накрая третата ѝ реакция — защита на собствения ѝ интерес — надделя. Може би ѝ се отваряше шанс да откъсне Джак от съпругата му завинаги. Той стоеше при Онър само защото тя обслужваше политическите му амбиции. Ако тези амбиции умрат, логично беше същото да стане и със семейството му.

— От кога се познавате?

Жасмин отпи от чая.

— От пет години. Любовници сме от три. Бисквитка?

— Не, благодаря. Казахте „любовници“?

— Сенатор Уорнън е мой клиент. Плаща за услугите ми — говореше без капка срам. — Независимо от това бих определила отношенията ни като любовна връзка. Обожаваме се един друг.

— Разбирам. Значи сенатор Уорнън ви се доверява?

— Напълно.

— Споменавал ли е някога Лени Брукстейн?

— Да. Лени знаеше за нас. Единственият, който знаеше.

— Джак му е казал?

— Не! Господи — никога. Но някак разбра. Лени Брукстейн шантажираше Джак. Беше коварен, жесток човек и превръщаше живота на Джак в ад. Зарадвах се, когато чух, че се е самоубил.

Полицайката видимо се изненада от прямотата ѝ и Жасмин забеляза това.

— Извинявайте — сви рамене. — Можех да изльжа, но не виждам смисъл. Ненавиждах Лени Брукстейн. И Джак го ненавиждаше. Беше манипулятор и лъжец.

— Госпожице Делевин, смятате ли, че сенатор Уорнър е мразил толкова силно Лени Брукстейн, че да го убие?

Жасмин се усмихна, а полицайката си помисли: „Дори зъбите ѝ са идеални.“

— Дали го е мразил достатъчно? О, да. Лени заплашваше да унищожи всичко, за което Джак се трудеше. Карабе го да подкрепя гласувания, от които „Кворум“ би се облагодетелствал. Всеки път го уверяващ, че е за последно. Но продължаваше, изцеждаше го докрай.

— Жасмин тръсна ядно глава. — Джак имаше основание да мрази Лени Брукстейн, но не го е убил.

— Звучите убедена.

— Защото съм. Джак трябваше да излезе да плава в деня на бурята, когато Лени Брукстейн изчезна.

Полицайката погледна записките си.

— Така е. Излязъл е да плава. Бреговата охрана на Нантъкет го е спасила. Върнал се е в дома на семейство Брукстейн към... шест вечерта.

— Бреговата охрана не е спасяvalа Джак.

— Моля? Не разбирам — свъси вежди полицайката.

— Джак не се качи на яхтата. Цял ден беше с мен в бунгало в Сиасконсет. Бреговата охрана само потвърди измислената версия.

— Искате да кажете, че бреговата охрана е дала на сенатор Уорнър фалшиво алиби?

Жасмин се засмя.

— Не се шокирайте така. Случва се постоянно. Сенатор Уорнър е влиятелен мъж. Правят му услуги, за да им отвръща със същото. Предполагах, че с вашата професия сте наясно по въпроса.

Жасмин съпроводи учтиво полицайката до вратата и на прага я попита:

— Значи полицията смята, че Лени Брукстейн е убит? Следих случая, но не чух нищо за убийство.

— Това е една от версията, които проверяваме.

— Мислите ли, че вече ще се разчуе? Имам предвид — за мен и Джак.

И тя наклони глава очаквателно.

„Значи това било — помисли си полицайката. — Иска да се разчуе. Иска да извие ръцете на сенатора, та той да напусне съпругата си.“

— Не знам, госпожице Делевин. Не зависи от мен.

Жасмин се наведе напред и прошепна конспиративно:

— Разчитам на любовницата на Лени. Тя е безскрупулна.

Полицайката се усмихна.

— Грешите. Господин Брукстейн не е имал любовница.

— Напротив. Кони Грей, снаха му. Бяха любовници, докато Лени не я изостави и не се върна при жена си. Не знаехте ли?

24.

— Полиция. Отворете, госпожице Делевин.
Жасмин въздъхна. „Пак ли? Какво искат сега?“
Отвори вратата.
— Ей, вие не сте ли...

Долу, във фоайето, Грейс заключи вратата на тоалетната. Свали черната перука и очилата и съблече полицейската униформа. Сгъна я прилежно и я пусна в шахтата за боклук. Едва след като затвори капака и оправи своите дрехи, се свлече на пода и се разплака.

„Не. Не Лени. Не моят Лени. Със собствената ми сестра? Не е възможно!“

Замисли се. Лени и Кони се разбираха добре. Бяха сродни души; жилави, амбициозни. „Точно обратното на мен.“ Сети се как бяха потънали в дълбок разговор, докато танцуваха на бала на „Кворум“; как Кони спореше с него на плажа в Нантъкет и как се прибра разплакана.

„Мислех, че я утешава заради Майкъл, заради парите, които бяха загубили. Как е възможно да съм била толкова сляпа?“

Не ѝ пукаше за Кони. Сестрите ѝ отдавна бяха мъртви за нея. Но Лени?! Спомените ѝ за брака им, за любовта му, бяха единственото истинско нещо, което ѝ бе останало на този свят. Без тях нямаше надежда, нямаше значение, нямаше смисъл. Без любовта мъката беше непоносима. Плачеше неудържимо.

— О, Лени, кажи ми, че не е вярно.

Но ѝ отговори само ехото от собствените ѝ думи.

Жасмин се усмихна на привлекателното русо ченге. Обикновено се отдаваше само на богати мъже, но за детектив Мич Конърс можеше да направи изключение.

— Искам да поговорим за отношенията ви със сенатор Уорън.

— Добре, но не знам доколко мога да помогна. Разказах на колежката ви всичко, което знам.

— На колежката ми? — свъси вежди Мич.

— Да. Току-що си тръгна. Разпитваше ме за Джак и какво е станало през уикенда, когато Лени Брукстейн изчезна. Не я ли пратихте вие?

Устата на Мич пресъхна. Хукна към асансьора и започна да натиска нервно бутона.

Отвори вратата на аварийното стълбище и хукна надолу, вземайки по три стъпала наведнъж. Стигна фоайето и се огледа. Нямаше никого. Изскочи на улицата и се заоглежда. Пето авеню гъмжеше от хора. Той тръгна, насочил напред полицейската си значка като талисман. Сграбчваше всяка дребна жена по пътя си и внимателно оглеждаше лицето ѝ.

Оказа се безполезно.

Грейс Брукстейн бе изчезнала.

25.

След като си даде сметка, че Грейс му е избягала, Мич се върна в апартамента на Жасмин.

— Какво ѝ каза? Повтори ми всичко дума по дума.

Разговорът се оказа ползотворен. Мич, свикнал да чува, че Лени Брукстейн е измамник и страхливец, сега за пръв път научи нещо ново — Лени бе имал връзка със сестрата на съпругата си? Звучеше невероятно.

Нищо чудно, че „полицайката“ си бе тръгнала така бързо.

Мич се мъчеше да определи какъв ще бъде следващият ход на Грейс. След толкова седмици работа по случая имаше чувството, че знае какво се върти в ума ѝ. Странно наистина. Дори не се познаваха, но на моменти я чувствуваше по-близка от всички жени, с които е бил, включително и Хельн.

Не се съмняваше, че първият ѝ инстинкт ще бъде да отиде в дома на Кони. А после какво? Щеше ли здравият разум да надделее? Да цъфне при сестра си би било страшно рисковано. От друга страна, Грейс бе отишла при Дейви Букола и го беше заплашила с пистолет. Апетитът ѝ към риска нарастваше с всеки изминал ден.

Мич вече бе разпитвал сестрите ѝ веднага след нейното бягство от „Бедфорд“. Беше рутинна процедура да се свързват с близките, в случай че беглецът потърси контакт. Спомни си как Онър и Кони си измиха ръцете и се отрекоха от Грейс. Едно е да имаш лицемерни приятели, но лицемерни роднини — това беше ужасно.

Ако Лени наистина бе заменил Грейс за ледена жена като Кони Грей, той не беше добре. Мич се замисли за срещата им на Таймс Скуеър. Тогава за малко да я хване. Но не разочарованието помнеше, а изражението ѝ: смесица от уязвимост и сила. Независимо от умората и неу碌едните дрехи у нея имаше нещо привлекателно. По някакъв начин му напомняше за Хельн в началните, щастливи дни на брака им. И двете притежаваха вътрешна красота, безкрайна женственост, с която привличаха мъжете, точно както светлината привлича пеперудите. Кони Грей представляваше пълна противоположност.

Чертите ѝ бяха изящни, а фигурата — стройна и поддържана, но беше женствена колкото състезател по сумо. „Ами ако Лени това е търсил? Тираничен вариант на съпругата си?“ Значи е бил луд.

Вратата отвори Майкъл Грей.

— Детектив Конър, каква изненада!

Мич си помисли същото, което всички си мислеха при среща с Майкъл: „Праволинеен, старомоден и почтен човек. Прекалено добър за подобно обкръжение.“

— Има ли някакви новини за Грейс?

— Нищо конкретно. Работим по нови версии. Дали мога да разговарям със съпругата ви?

— Разбира се. Сега ще я повикам.

— Няма нужда, Майк. Тук съм.

Кони застана на прага и Мич си помисли, че е сбъркал с описанието. В красива рокля на цветя и с руса коса, прибрана на опашка, тя изглеждаше далеч по-привлекателна, отколкото я помнеше. Зад нея очарователно момченце си играеше с влакче на пода. Вдясно, зад затворени стъклени врати, по-голямо момченце свиреше на пиано. Пълна семейна идилия.

Кони въведе Мич в кабинета, където щяха да разговарят насаме. Той забеляза две първи издания на Стайнбек върху рафта и ранна творба на Кандински на стената. Явно семейство Грей бе преодоляло финансовите си проблеми.

Кони видя, че той се възхищава на картината и подхвърли:

— Подарък е.

— Доста щедър.

— Така е — съгласи се тя, без да се впуска в подробности. — Как мога да ви помогна, детектив?

Мич реши да пристъпи направо.

— Колко дълго бяхте любовница на Лени Брукстейн?

Кони първо поруменя, после пребледня. Запита се дали да не отрече, но се отказа. Нямаше смисъл.

— Не за дълго. Няколко месеца. Връзката ни приключи преди Нантъкет.

— Кой я приключи?

Кони взе копринена възглавница и впи нокти в нея.

— Той.

— Вие разстроихте ли се?

На слепоочието ѝ запулсира вена.

— Малко. Тогава. Както можете да си представите, детектив, това не е част от живота ми, с която се гордея особено. Майкъл няма представа. Грейс — също.

— Изльгали сте полицията за връзката ви.

— Не съм изльгала. Не виждах смисъл всичко да излиза на бял свят. Нито тогава, нито сега.

Мич се замисли за тялото на Лени, или по-точно за останките му, изхвърлени от океана. Дали Кони имаше пръст в неговата смърт? Разполагаше с желязно алиби за деня на бурята. Десетки хора бяха видели сестрите Ноулс да обядват заедно в клуба. Но ако е режисирала нещата зад кулисите?

— С кое точно не се гордеете? С връзката ви, или защото Лени ви е зарязал и се е върнал при Грейс? — Мич искаше да я предизвика. Ако я извадеше от контрол, имаше вероятност да се изпусне и да каже нещо. — Сигурно е унизително да те зарежат заради малката ти сестра.

— Ще ви кажа какво е унизително, детектив. Глупавата обсебеност на Лени от Грейс. Как бе възможно той — интелигентен, динамичен мъж — да вземе за жена дете като нея? Не знаеш да плачеш ли, или да се смееш. Жалък тип. — Злъчта се лееше от устата ѝ като отрова. — Всички мислеха така. Бракът им беше същински фарс.

— Обичахте ли го?

— Не.

— Но той е обичал сестра ви.

— Беше обсебен от нея. Това е различно.

— Глупости. Грейс е била любовта на живота му. И на двамата не можете да го простите, нали, Кони?

Тя посегна към чантата си, извади цигара и запали. Дръпна дълбоко, преди да каже:

— Ще ви обясня нещо, детектив. Лени Брукстейн обичаше единствено Лени Брукстейн. Ако не сте наясно с това, въобще не го познавате.

— Но вие сте го познавали и въпреки това сте се подали. Оставили сте се да ви използват и после да ви захвърлят.

— Не е вярно.

— Признайте, че вие сте се хвърлили на врата му.

Мускулите по шията на Кони се напрегнаха. За миг Мич реши, че тя най-после ще загуби контрол, ала Кони се овладя. Загаси цигарата и отвърна спокойно:

— Дълбоко грешите. Ако трябва да съм честна, мразех Лени Брукстейн.

— Затова ли го убихте?

Кони прихна.

— Боже, затова ли е всичко, детектив? — Избърса сълзите, появили се от смеха. — Разбрали сте за връзката ми с Лени и изведнъж аз, като отхвърлената любовница, ставам убийца? Не звучи правдоподобно, не смятате ли?

Мич се ядоса.

— Ще ви кажа какво смяtam. Мисля, че през онзи уикенд сте отишli там, защото сте искали възмездие.

— Точно така. И го получих. — Кони се изправи и отиде до картината, предизвикала възхищението му. Свали я от стената и му я подаде. — Подарък от скъпия ми покойен зет. Фалшива е. Като него самия. Но стои приятно в стаята, нали? Исках я и накарах Лени да ми я даде. Накарах Лени да ми даде много неща.

— Шантажирахте ли го? Заплашвахте ли да кажете на Грейс за връзката ви?

— Да го шантажiram? Ни най-малко. — Предположението му видимо я изненада. — Просто прибрах каквото ми се полага. — Кони вървеше из стаята и се възхищаваше на набора от редки книги и предмети на изкуството. — Майкъл, милият, мисли, че съм купила тази къща с наследени пари. Вярва, че богата стара леля ми е оставила петнайсет милиона долара.

— Лени ли ви ги даде?

— А кой друг? Подписа чека в Нантъкет два дни преди да умре. Слава богу, че го осребрих веднага. Ако се бях забавила, парите щяха да изчезнат около процеса срещу „Кворум“. А така... — тя се усмихна самодоволно, без да довърши изречението. — С ръка на сърцето ви уверявам, детектив, че смъртта на Лени Брукстейн дълбоко ме натъжи.

Но не защото го обичах. Аз не съм негова жертва. Тази роля оставих на сестра си Грейс. Тя много добре я играе.

По-късно същата вечер Мич лежеше и мислеше за Кони, Грейс и мъжа, когото и двете бяха обичали. Лени Брукстейн представляващ загадка. Определено не беше олицетворение на злато, какъвто го изкарваше пресата; в това не се съмняваше. Но не беше и светецът от представите на съпругата си. Щедър, но жесток; предан, но отмъстителен; обичащ, но и неверен. Блестящ в бизнес делата, но не успяващ да различи приятел от враг.

Дали Лени Брукстейн бе откраднал всичките онези пари?

Имаше способностите да го направи, но беше ли го сторил?

Така или иначе не бе успял да им се наслади. Някой се беше погрижил за това; някой, когото Лени Брукстейн е познавал и на когото е вярвал.

Букола бе попаднал на следи, но всички стигаха до задънена улица: Андрю Престън, Джак Уорнър, Кони Грей. Дойде време отново да огледат Джон Меривейл.

Мич заспа и сънува бурно море, картини на Кандински и преследващия го образ на Грейс Брукстейн.

26.

Периодично ѝ се повдигаше.

Отначало не обръщаше внимание. Живееше в стрес; не се хранеше добре. След като Жасмин Делевин ѝ каза за Кони и Лени, тя се прибра в мизерната си стая, сгущи се в леглото и не стана в продължение на два дни. Това беше по-лошо от предателството на Дейви Букола, по-лошо от изпращането ѝ в „Бедфорд Хилс“; по-лошо дори от изнасилването. Ставаше от леглото колкото да използва тоалетната и да повърне. Повръщаше ѝ се все по-често и по-силно. Направо ѝ промаляваше.

„Сигурно е вирус. Депресирана съм, имунната ми система е отслабнала...“

След четирийсет и осем часа непрекъснато гадене Грейс най-после се завлече до аптеката на ъгъла. Нахлутила бейзболна шапка и скрила долната част на лицето си с шал, тя изреди признаците на фармацеввта.

— Ами... Кога беше последната ви менструация?

— Менструация ли? — изненада се Грейс.

— Може да си бременна, мила.

Грейс видя лицето на шофьора на пикапа, жестоките му безизразни черни очи, мазния му глас: „Не се тревожи, Лизи. Всичко ще е наред.“

— Не съм!

— Сигурна ли си?

— Напълно. Изключено е.

Грейс купи тест за бременност.

След десет минути седна върху счупената тоалетна чиния, която делеше с три други наемателки, и изпълни указанията на листовката, като вече съжаляваше, че е похарчила петнайсет долара.

„Това е глупост. Цикълът ми закъснява, защото съм изтощена.“

В контролното поле се появиха две червени чертички. Дланите на Грейс се изпотиха. Тестът беше дефектен. Изтича до аптеката и

похарчи още петнайсет долара. После още петнайсет. Всеки път резултатът беше положителен.

Зави ѝ се свят. Отпусна се в леглото и затвори очи. През последните три седмици успяваше да не мисли за изнасилването. Сега обаче последствията излизаха налице. Вътре в нея растеше нежелано, неизвестно същество.

„Трябва да се отърва от него. Сега.“

Беше изключено да се обърне към лекар. Вече използваше третата шофьорска книжка, която Керън ѝ бе дала в „Бедфорд Хилс“. Тази седмица се подвизаваше като Линда Рейнълдс, сервитьорка от Илинойс. Документите вършеха работа пред продавачи или хотелски служители, които ги поглеждаха само за секунда, но не можеше да рискува да ги покаже на лекар, който вероятно щеше да ги разгледа подробно.

„Ще се наложи сама да го направя.“

Някои от момичетата в затвора бяха споменали за криминални аборти, но не пропускаха да добавят и ужасни истории, свързани с кръвоизливи, отравяния на кръвта и какво ли не. При спомена за тях Грейс се разтрепери.

„Не мога. Няма да се справя. Трябва да има и друг начин.“

Седеше пред компютър в усамотен ъгъл на обществената библиотека в Куинс. Кратко търсене в Гугъл я въоръжи с необходимата информация.

„.... в големи количества при бременност може да доведе до спонтанен аборт, стомашни разстройства, пристъпи... кома...“

Спонтанен аборт...“

На няколко преки имаше магазин за здравословни храни и билки. Грейс се отправи натам.

— Още римляните са използвали тази билка — бъбреше продавачката. — Използва се и в кулинарията. Това тук обаче е концентриран екстракт — показа на Грейс малко флаконче. — Не става

за готвене. Не и ако не си решила да убиеш свекърва си. — Грейс се насили да се усмихне. — Но няколко капки във ваната действат вълшебно. Прогонват всички грижи.

„Дано.“

— Колко дължа?

— Петнайсет долара и двайсет и два цента — продавачката пусна флакончето в пликче и го подаде на Грейс. Изведенъж изражението ѝ се промени. — Познавам ли те отнякъде? Лицето ти ми се струва познато...

— Няма от къде.

Грейс пъхна банкнота от двайсет долара в ръката ѝ и понечи да тръгне.

— Определено съм те виждала. Голям физиономист съм.

— Задръж рестото.

Грейс грабна пликчето и побягна. Продавачката гледаше озадачено след нея. Хората в този град водеха ужасно забързан начин на живот. Дано екстрактът ѝ помогне да се успокои. Изглеждаше мило момиче.

Сигурна беше, че я е виждала някъде.

Мич Конърс се срещна с Джон Меривейл за обяд в ресторант в Манхатън.

— Благодаря, че приехте да се видим.

Джон Меривейл се изправи и се усмихна приветливо. Мич остана поразен колко крехък изглежда; имаше бледа кожа, воднисти сиви очи, тънък глас и мекушаво ръкостискане.

„По-скоро прилича на призрак, а не на човек“ — помисли си Мич.

— Н-н-няма защо, детектив. С удоволствие ще помогна, ако е по силите ми. П-п-предполагам, че е свързано с Грейс.

— По-скоро с Лени.

Усмивката се стопи.

— О?

— Бих искал да разбера нещо повече за взаимоотношенията ви с него.

— Моите взаимоотношения? Не разбирам каква връзка имат те със случая.

Мичолови притеснението му, на глас обаче обясни:

— Опитваме се да изградим цялостна картина на живота на семейство Брукстейн, преди Грейс да попадне в затвора. Надяваме се по този начин да предвидим следващите й ходове.

— Ясно — промърмори Джон предпазливо.

— Да поръчаме ли?

Мич се спря на салта и пържола. Джон дълго чете менюто и накрая поръча омлет. Безлично и неутрално като самия него.

— Познавате Брукстейнови по-добре от всеки друг — подхвани Мич. — Грейс дори е живяла у вас по време на процеса, ако не се лъжа.

— Точно така.

— И вие сте платили на адвоката ѝ.

— Да. Лени беше н-н-най-доброят ми приятел.

— Но не сте я посетили в затвора. Всъщност оттогава не сте потърсили контакт с нея. Защо?

— Опитайте се да ме разберете, детектив. Вярвах в Грейс, докато можех. По същия начин вярвах и на Лени. Но се стигна до един момент, когато трябваше да призная истината — и двамата ме подведоха. Загубих всичко, когато „Кворум“ се срина: доброто си име, спестяванията си, всичко, за което се бях трудил. Знам обаче, че други пострадаха повече от мен, и сега посвещавам цялото си време на тях и се опитвам да им помогна.

— Намеквате за разследването на ФБР ли?

— Да — кимна Джон.

„Всичко, казано дотук, е логично. Защо не му вярвам“ — запита се Мич.

Сервираха им. Мич се нахвърли върху пържолата с апетит. Джон едва хапваше от омлета. В края на обяд Мич смени тактиката.

— Според вас накъде би се отправила Грейс?

— Нямам представа.

— Лени сигурно ви е говорил за места, където я е водил.

— Не, никога.

— Някое романтично местенце, значимо за тях като двойка...

— Казах ви — прекъсна го Джон хладно, — с Лени не говорехме за такива неща.

— Нима? — престори се на изненадан Мич. — Нали споменахте, че е бил най-добрият ви приятел?

— Да.

— И най-добрият ви приятел никога не е говорил с вас за брака си? Та това е било най-важното нещо в живота му.

— Не Грейс беше най-важното нещо в живот на Лени, а аз — сряза го Джон. Долови изненадата в изражението на Мич, изчерви се и опита да замаже казаното. — Не лично, естествено. „Кворум“ и съвместната ни работа там. Това беше животът на Лени.

Но беше прекалено късно. Белята беше станала.

„Звучи точно като Кони Грей, като ревнив любовник“ — помисли си Мич и косъмчетата по ръцете му настръхнаха.

— Припомните ми, Джон, къде бяхте в деня на бурята в Нантъкет. Денят, когато Лени Брукстейн е изчезнал.

Джон Меривейл премигна, преди да отговори:

— Бях в Бостън по работа. На предварително уговорена среща. Отпътувах рано и отсъствах цял ден. Всичко е записано в показанията ми. Можете да проверите.

— Благодаря. Ще го направя.

Осени го едва по-късно; чак след като Джон Меривейл плати сметката и се върна на работа.

„Той спря да заеква. Когато заговорихме за Грейс и алибите му през онзи фатален ден, Джон Меривейл не заекваше.“

Грейс лежеше в леглото и стискаше флакончето. То ѝ носеше странна утеша и спокойствие.

На етикета пишеше: „ВНИМАНИЕ! ЗА ВЪНШНА УПОТРЕБА.“

Грейс се замисли за негодника, който я бе изнасилил.

Замисли се за невинния живот вътре в нея.

Замисли се за Лени. Затвори очи и чу гласа му.

„Ами деца? В даден момент, предполагам, ще искаш да станеш майка.“

„Щастлива съм и така. Нищо не ни липсва.“

Грейс си даде сметка, че е жертвала майчинството заради Лени. Всичко бе жертвала за него, за любовта им, и продължаваше да го прави. Как е могъл да ѝ изневери с Кони? Как?! Беше ядосана и унизена. Искаше да го намрази, да го прогони от спомените си, но не можеше.

„Няма смисъл. Още го обичам. Винаги ще го обичам.“

Отвори флакончето и изпи горчивата течност.

Колко ли време щеше да отнеме?

— Добре ли сте вътре, госпожо? — Домоуправителят на блока тропаше по вратата. — Трябва ли ви лекар?

Грей не го чуваше. Болка раздираше тялото ѝ като гигантски бръснач; режеше пътта ѝ, нервите. Пищеше. От нея течеше кръв. Крайниците ѝ се разтрепериха при поредния пристъп, който я разтресе като марионетка, водена от полудял кукловод.

Домоуправителят отключи вратата.

— Боже милостиви! Ще повикам линейка.

Грейс не го чу. Писъците ѝ заглушаваха думите му.

27.

Чу гласове.

— Линда? Линда?

— Никаква реакция.

— Приложи отново електрошок.

„Коя е Линда“ — питаше се Грейс. Усети как поставиха накрайниците върху ребрата ѝ и последва невероятна болка.

После припадна.

Намираше се в стая, боядисана в резеда, със сив таван. От ръцете ѝ стърчаха игли. Някой ѝ говореше. Медицинска сестра.

— Линда?

Грейс се сети. Вече не беше Лизи Ули. „Аз съм Линда Рейнолдс, трийсет и две годишна сервитърка от Чикаго, Илинойс.“

— Добре завърнала се — усмихна ѝ сестрата. — Знаеш ли къде се намираш, Линда?

— В болница. — Гърлото ѝ беше пресъхнало. Едва чу собствения си глас. — Вода.

— Разбира се. — Сестрата натисна бутона за повикване. — Изчакай само минутка. Лекарят ще каже дали е безопасно да пиеш точно сега. Тръгнал е насам. Искаш ли да звънна на някого, скъпа? На роднина или приятел?

Грейс поклати глава и отново заспа.

Тя е в Ийст Хамптън, на събиране по случай Четвърти юли. Шестгодишна е. Баща ѝ я взе на ръце и я сложи на раменете си. Чувства се като принцеса в светлосинята рокличка, с червени и бели панделки в косата.

Един от приятелите на баща ѝ подвиква:

— Ей, Купър, коя е тази разкошна млада дама?

— Най-красивото момиче в Ню Йорк — ухилен отвръща Купър Ноулс. — Ще се омъжиш за крал, Грейси. Светът ще лежи в краката ти, ангелче.

Тя се смее.

Смехът ѝ преминава в смяха на Лени. Те са в дома си в Палм Бийч. Лени чете вестник.

— Я слушай, Грейси. Наричат ме крал. Крал на Уолстрийт. Как се чувстваш омъжена за крал?

— Чувствам се прекрасно, скъпи. Обичам те.

— И аз те обичам.

— Линда. ЛИНДА!

Вълшебното усещане изчезна.

— Това е доктор Брюър. Психиатър е. Ще си поговори с теб.

Минаха дни. Появяваха се все нови и нови психиатри. Незаконните аборти бяха обичайно явление, но случаят на Линда Рейнолдс бе достатъчно необичаен, за да привлече внимание.

— Направила го е с билки. Така са абортирали жените през Средновековието. При нея се е стигнало до отравяне. Да не говорим за пристъпите и всичко останало.

Лекарите обясниха на Грейс, че е оцеляла по чудо. Концентратът беше убил плода, а черният ѝ дроб щеше да останеувреден завинаги. Не я интересуваше. Не искаше да мисли и за бебето. Съзнаваше, че погледне ли назад, ще се срине. Най-важно бе, че е жива, че се възстановява и събира сили. Скоро щеше да излезе от тук. Още не бе свършила работата си.

В болничния коридор Хуан Бенитес прошепна на приятеля си Хосе Гало:

— Es ella. Estoy seguro^[1].

Хосе надникна в стаята на Грейс.

— Не може да е тя. Изключено.

Хуан и Хосе бяха санитари. Не се случваше кой знае какво интересно, докато миеха подовете в болницата. Това обаче не пречеше на развинтеното въображение на Хуан.

— Ella es horrible^[2]. Грозна е — не се предаваше Хосе. — Грейс Брукстейн era hermosa^[3].

— Les digo que, es elle. Quieres que la recompesa o no^[4]? — настояваше Хосе.

Разколеба се. Щеше му се да вземат наградата, но той и семейството му пребиваваха незаконно в Щатите. Не искаше да е човекът, пратил нюйоркското полицейско управление за зелен хайвер.

Отново погледна пациентката. С прораслата руса коса, измъчено лице и безжизнени очи въобще не притежаваше излъчването на красивата млада жена, която беше виждал по телевизията. От друга страна, имаше известна прилика...

Лекарите разрешиха на Грейс да се разхожда из стаята. Вече не ѝ слагаха системи. След продължителното лежане чувствуваше краката си като от пластилин; от пристъпите беше скъсала мускул в прасеца. Изкуцука до прозореца.

Долу на паркинга млада двойка отнасяше новороденото си бебе у дома. С ужасено изражение бащата трескаво оправяше седалката, докато майката нежно люлееше детето в ръцете си. Грейс се усмихна тъжно.

„Какво прекрасно, нормално семейство. Никога няма да имам такова.“

Не разполагаше с време за мечти. На паркинга спря полицейска кола; после още една; и още една. Изведнъж полицаи заобиколиха цялата болница и плъзнаха като термити към сградата. Сърцето ѝ подскочи. Нея ли търсеха?

Светлокос полицай излезе от една кола и още преди да вдигне поглед, тя разпозна атлетичното му тяло. Мич Конърс. Значи търсеха нея!

Адреналинът ѝ скочи.

„Мисли! Трябва да има начин да се измъкнеш.“

Мич Конърс влезе в асансьора. От напрежение едва дишаше. Последните три дни бе изучил подробно показанията на Джон

Меривейл за деня, когато Лени Брукстейн бе изчезнал. Имаше да каже на Грейс толкова неща; имаше да свърши още толкова неща...

— Пазете всички входове и изходи. Искам хора на аварийното стълбище, в кухнята, в пералното помещение. Навсякъде.

— Моля?!

Главната лекарка спря вратите на асансьора, преди да се затворят. Към петдесетгодишна, със сива коса, тя имаше вид на човек, който няма намерение да търпи глупости.

— Какво правите тук, по дяволите?! Това е болница. Кой ви дава право да нахлувате така?

Мич размаха значката си и същевременно натисна копчето за шестия етаж. Вероятно трябваше да предупреди персонала на болницата, но обаждането бе дошло толкова изневиделица, че не успя.

— Извинете, но според наша информация Грейс Брукстейн е в сградата. Ако обичате...

— Не обичам! Не ме интересува, дори Елвис Пресли да е в сградата. Работата ми е да спасявам живота на хората. Нямате право...

Четирима полицаи вече влизаха в интензивното. Мич я избута навън и последното, което видя, беше гневното ѝ лице.

Надяваше се Грейс наистина да е тук, иначе щеше да има сериозни неприятности.

— Линда Рейнолдс? В коя стая е?

Дежурната сестра се поколеба.

— Не е разрешено да даваме такава информация. Роднина ли сте?

Мич размаха значката си.

— Да, аз съм чично ѝ. Къде е тя?

— Шестстотин и пета. В дъното на коридора, вдясно.

Мич хукна натам с изваден пистолет и нахлу в стаята.

— Полиция. Арестувана си!

Сепнатият санитар вдигна ужасено ръце.

— Боже?! Какво съм направил?!

— Къде е тя? Линда. Пациентката. Къде е, по дяволите?

— В тоалетната — отвърна плахо санитарят. — Третата врата по коридора. Сега ще дойде.

Грейс погледна тясната решетка, покриваща вентилационната шахта. Стъпи на тоалетната чиния и се пресегна нагоре. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Прониза я неописуема болка в левия прасец. Прехапа устни, за да не изкремчи.

Оказа се лесно да свали решетката. Докато я избутваше, в очите ѝ се посипа прах и за момент я заслепи. Грейс се надигна и се навря в тясната вентилационна шахта. Внимателно върна решетката на място. От праха очите я смъдяха, но нямаше значение. Пред нея беше тъмно. Започна да се промъква напред сантиметър по сантиметър.

Мич влезе в дамската тоалетна. И трите кабинки бяха празни.

Понечи да излезе, но спря. Влезе в средната и прокара пръст по тоалетната чиния. По нея имаше дебел слой прах. Погледна нагоре и видя решетката. Възможно ли бе човек да се навре вътре?

Изхвърча в коридора и изкремчи в миниатурната радиостанция:

— Искам плана на вентилационната система. Веднага! Накъде отвежда тунелът?

Главната лекарка излезе от асансьора и посочи към него:

— Ето го! Със синята риза!

Трима еди охранители го хванаха и го повлякоха към аварийното стълбище. Мич видя злорадата усмивка на главната лекарка.

— За бога, полицай съм! Съзнавате ли какво ще ви се случи за това? Пуснете ме!

Най-едрият от охранителите промърмори:

— За теб не знаем, но знаем какво може да ни стори тя. Появрай, не бихме рискували.

Грейс вече виждаше по-добре. Отначало светлината беше съвсем слаба, но постепенно се засили. Тунелът се разделяше наляво и надясно. Светлината идеше отляво.

Грейс продължи натам.

— Ако е успяла да избяга заради твоята намеса, кълна се, че ще се погрижа да не се приближиш повече до пациент, пък било то и да му сложиш лепенка!

Лейтенант Дъбрей, шефът на Мич, прахоса цели петнайсет минути, за да получи съдействието на болничния персонал, и то след като изпрати нужните документи. Едва когато се озоваха в ръцете на главната лекарка, тя позволи на Мич да напусне кабинета ѝ.

— Не ме плаши, детектив. Не ме е страх от теб.

Мич се канеше да продължи със заканите, ала един от неговите хора влятя с плана на сградата.

— Ето го — обяви той и бързо го разгърна върху бюрото.

Грейс погледна надолу. Стаята беше празна. Този път се оказа по-трудно да свали решетката на вентилационната система, но все пак успя. По гърба ѝ се стичаше пот. Огледа се.

Беше в рентгеновата лаборатория.

Запита се колко ли време ще мине, преди да въведат следващия пациент. Гласове зад вратата ѝ дадоха отговора.

Мич внимателно изучаваше скициите. Шахтата на шестия етаж имаше шест отвора. Всеки представляваше потенциален изход. Той разпрати полицаи при всеки от тях. Лошото бе, че загуби петнайсет минути, докато се преобри с главната лекарка. Хубавото бе, че нямаше излаз от сградата.

— Кой е най-близкият кабинет до дамската тоалетна?

— Рентгенът.

Мич хукна натам.

— Невъзможно — повтаряше рентгенологът. — Бях тук през цялото време. Излязох буквально за трийсет секунди. Дори да се е вмъкнала, докато съм отсъстввал, трябва да е минала през гишето за записване. Лиза със сигурност щеше да я види.

— Моите хора също. — Мич се почеса по главата. — Има ли друг изход от тук.

— Не.

— Нито служебен асансьор, нито аварийно стълбище, нито прозорец?

— Не, детектив — това е всичко.

Мич се огледа. Рентгенологът имаше право. Помещението бе почти херметически затворено.

— Добре. Продължаваме към следващия кабинет.

Грейс изчака да излязат и се измъкна иззад апарата. Засега успяваше да заблуди Мич Конърс, но колко време спечели? Минута? Три? Пет? Обзе я отчаяние.

Цялата болница бе заобиколена. Никога нямаше да се измъкне.

Помисли си дали да не се предаде. Преди да узнае за Кони и предателството на Лени, не си задаваше въпроса защо бяга. Правеше го заради Лени. Да изчисти името му, паметта му. Сега си даде сметка, че това не е достатъчно. Трябваше ѝ друга, по-добра причина. Тя се бореше за себе си; за собствения си живот.

„Няма да се предам.“

Без да се замисля, облече синя предпазна престилка, взе изтривалката и кофата за дезинфекция на пода и се хвана на работа.

Придвижваше се постепенно към аварийния изход. Трябваше да се измъкне от този етаж, да опита да стигне до партера. Там щеше да мисли как да надхитри полицайите.

Момичето на рецепцията я погледна, но нищо не каза. На вратата пред рентгена стояха двама полицаи. Грейс се притесни дали няма да я спрат, но те я оставиха да мине. Вече се намираше съвсем близо до аварийния изход. Само още няколко крачки...

— Ей, ти, със синьо+о.

Грейс не спря.

— Ей! Спри!

Грейс отвори вратата.

— Не може оттам! Има аларма!

В този момент се чу оглушителен вой и Грейс застинага. Не можеше да слезе цели шест етажа. Всеки вход бе заварден от полицаи.

Хукна нагоре.

Радиото на Мич изпуска: „Тя е на източното стълбище. Шест етажа.“

— Завардете всички изходи!

— Вече е направено, сър.

— Всички да са с готово оръжие, но да не се стреля! Ясно ли е?

Никаква стрелба!

Пред болницата вече се събраха представители на медиите. Мич знаеше, че никой от неговите хора не е съобщил за акцията, но тълпата от полицаи, обградили болницата, бе привлякла вниманието.

Изведнъж му се прииска да предпази Грейс, да я защити. Да е в безопасност при него.

Хукна към покрива.

Грейс се огледа. Това бе краят на пътя. Изход нямаше.

Осеметажната болница се намираше между две двайсететажни сгради. Ако беше филм, долу щеше да има платформа или тента, на която да скочи. Пред нея обаче стърчеше единствено противопожарното стълбище, по което се изкачи.

Чу стъпки зад гърба си.

Очите й се напълниха със сълзи. Щяха да я върнат в затвора и никога нямаше да узнае истината.

В този момент, докато вратата към покрива се отваряше, тя разбра.

Няма за какво повече да живее.

Скочи.

Мич изскочи на покрива, но видя единствено как една фигура се премята през парапета.

— Грейс! НЕ!

Но беше късно.

---

[1] „Тя е. Сигурен съм.“ (исп.) — Б.ред. ↑

[2] „Ужасна е.“ (исп.) — Б.ред. ↑

[2] „Беше красива.“ (исп.) — Б.ред. ↑

[4] „Казвам ти, тя е. Искаш ли наградата, или не.“ (исп.) — Б.ред.

↑

КНИГА ТРЕТА

28.

Мич сложи ръка на устата си. Чу се ахването на съbralата се долу тълпа, после — писъци.

„Току-що накарах една невинна жена да се самоубие.“

Защо не бе изчакала? Защо не му даде възможност да поговори с нея, да й обясни всичко: че й вярва; знае, че Лени не се е самоубил; наясно е относно нейната невинност; че започва да се влюбва в нея...

Не искаше да поглежда надолу, но се налагаше. Зад него на покрива вече стоеше редица полицаи с извадени пистолети. Мич пристъпи бавно към мястото, където бе изчезнала облечената в синьо фигура. Прилекна, пое дълбоко дъх и се наведе, подготвен да види размазаното, обляно в кръв тяло на Грейс.

Тротоарът беше празен.

— Какво, по дяволите...

Козирката на покрива стърчеше на половин метър от сградата. Мич легна по корем и опира отдолу. Нищо. Припълзя още по-напред, докато не се надвеси опасно над ръба на покрива. Тълпата долу ахна отново. Изведнъж Мич усети крехка, студена длан в шепата си.

Стъпила върху тесния перваз на прозореца отдолу и впила здраво ръка в козирката на покрива, Грейс погледна към него и примирено се усмихна.

— Детектив Конърс, ето че се срещаме отново.

Сензационните кадри със залавянето на Грейс Брукстейн обиколиха света. Мич Конърс от нюйоркското полицейско управление се превърна в национален герой. Всички гадаеха къде ще държат най-търсената бегълка в Америка. Ще върнат ли Грейс в „Бедфорд Хилс“, или ще я преместят на по-сигурно място. Ще последва ли нов процес? Издирването на Грейс Брукстейн струваше милиони на американските данъкоплатци.

Зад кулисите се водеше ожесточена битка. Всеки искаше достъп до Грейс Брукстейн.

— Ние я заловихме и няма да я предадем на ФБР, преди да я разпитаме!

Лейтенант Дъбрей обаче искаше да се отърве от нея възможно най-скоро.

— Тя вече не е наш проблем.

— Имам право да я разпитам през следващите четирийсет и осем часа — не се предаваше Мич.

— Не ми обяснявай правата си, Конърс. И не бъди толкова наивен. Случаят е политически и ти добре го знаеш. Грейс Брукстейн е олицетворение на онова, което нацията иска да забрави. Самият президент каза на съветниците си, че лицето ѝ по новините се отразява зле на бизнеса, на работата, на Америка.

Мич настояващо, но знаеше, че времето изтича. Скоро щяха да отведат Грейс и шансът му да ѝ помогне щеше да се изпари. Каквito и чувствала изпитваше към нея или да си въобразяваше, че изпитва, се налагаше да ги загърби. Сега единствено истината имаше значение. Трябваше да я накара да му се довери.

Грейс внимателно изучаваше изражението на Мич. Струваше ѝ се искрен, но, от друга страна, явно доста бъркаше по отношение на хората.

— Твърдиш, че искаш да ми помогнеш...

— Да, искам. Единствен аз го искаам, но няма как да го направя, ако не говориш с мен.

Грейс го изгледа скептично.

— Изчетох информацията на Букола — продължи Мич. — И според мен Лени е бил убит. Фактите срещу вас двамата са изфабрикувани, но е задължително да си на моя страна, за да успея да го докажа.

— Щом смяташ, че Лени е убит, защо не подновиш разследването?

— Опитах. Спряха ме. Началниците ми се интересуваха повече от твоето залавяне, отколкото да разберат истината за „Кворум“ или какво е станало на онази яхта.

— А ти си различен. Това искаш да повярвам, нали? Самотен воин в търсене на истината.

— Слушай, не те виня, че не ми вярваш, но не разполагам с времето да те убеждавам. След няколко часа ще те отведат от тук. Може никога повече да не ни се удаде възможността да разговаряме. Това е последният ни шанс. Твойт последен шанс. Кажи ми какво знаеш.

— Какво знам? — Грейс се изсмя горчиво. — Вече нищо не знам. Всичко, което си въобразявах, че знам, се оказа лъжа. Смятах се за богата, а се оказа, че нямам нищо. Възприемах съдилищата като защитници на невинните, а ме пратиха в затвора. Разчитах, че приятелите и близките ми ме обичат, а те излязоха по-лоши от хищници. Мислех, че Лени е загинал при злополука, че е верен съпруг. Вярвах, че... ме обича. — От очите й закапаха сълзи. Без да се замисля, Мич заобиколи масата за разпит и прегърна Грейс. Беше толкова дребна и уязвима. Изпитваше неудържимо желание да я защитава, да я спаси.

— Лени положително те е обичал — прошепна той и я погали по косата. — Хората са слаби. Правят грешки.

Разказа й как са се разминали за секунди при Жасмин Делевин.

— Затова ли опита да се самоубиеш? Заради Кони и Лени?

— Не! — възрази Грейс разпалено. — Не съм искала да се самоубия! Аз...

Искаше да му обясни за изнасилването, но не намираше думи.

— Той е скъсал с Кони — продължи Мич. — Направил го е, преди да умре. Сестра ти го е шантажирала, заплашвала е да ти каже за връзката им. Дал й е петнайсет милиона, но тя е искала още.

— Нима? От къде знаеш?

— Тя ми каза. Похвали се, ако трябва да съм точен. Истината е, че Лени отчаяно се е борил да не те нарани, Грейс. Не е искал да те загуби. Съжалявал е за случилото се, сигурен съм.

Грейс затвори очи и се отпусна в прегръдката му. Толкова отдавна не бе чувствала близостта на друго човешко същество; толкова отдавна не бе усещала доброта, топлина, загриженост. Може би в някой друг живот, в друг свят, нещата щяха да са по-различни. Но сега...

На вратата се почука.

— Съжалявам, шефе — започна плахо полицая. Харесваше Мич и му бе неприятно, че носи лоша новина. — Дъбрей ви дава още пет

минути. Получихме нареддания от Вашингтон. Ще прехвърлят задържаната в друг щат.

Щом полицаят излезе, Мич хвана ръцете на Грейс. Между тях съществуваше връзка. Виждаше, че и тя го усеща.

— Разкажи ми!

Грейс му каза всичко, което знаеше. Когато свърши, Мич отбеляза:

— Нали осъзнаваш кой остава, ако Андрю Престън, Джак Уорън и сестра ти Кони са невинни?

— Джон Меривейл — въздъхна Грейс. — Но не е той.

— Звучи сигурна.

— Отначало подозирах Джон. Знам, че той е изфабрикувал фактите срещу мен и дори може да е взел парите, но не е убил Лени.

— Защо?

— Бил е в Бостън, докато Лени е плавал с яхтата. Дейв провери алибита му преди месеци.

— И аз. — Мич се замисли за обядта с Джон Меривейл и как говорният му дефект бе изчезнал внезапно. — Нещо у този човек обаче ме смущава.

Грейс гледаше безизразно в пространството, сякаш вече не я интересуваше. Сякаш се беше предала.

— Знаеш ли къде ще ме пратят? — попита Грейс, в гласа ѝ нямаше нито страх, нито любопитство.

— Не, но ще разбера. — Мич отново изпита потребността да я спаси. Защо тази жена караше рицаря с лъскави доспехи у него да се пробуди? — Ще направя всичко по силите си да ти помогна, Грейс. Ще ти намеря свестен адвокат, ще задвижа помилването ти.

— Нищо такова не искам.

— Но...

Тя го погледна в очите.

— Ако искаш да ми помогнеш, разбери кой е убил съпруга ми. Няма да успея да изчистя името му за измамата в „Кворум“, но искам хората да узнаят, че Лени не е страхливец. Той не се е самоубил.

— Ще се опитам, но дори да успея, Грейс, Лени е мъртъв. Ти си жива. Целият живот е пред теб. Трябва да наемеш нов адвокат, да поискаш помилване.

Полицаят се появи отново. Придружаваха го двама въоръжени полицаи и мъж със суроvo лице и костюм. ЦРУ? ФБР?

— Време е.

Грейс се изправи и импулсивно целуна Мич по бузата.

— Забрави за мен.

Мич видя как я отвеждат и остана дълго в стаята за разпити.

„Да забравя за теб? Де да можех.“

29.

Мария Престън отметна дългата си кестенява коса и с възхищение изгледа отражението си в огледалото за обратно виждане. Имаше кожата на десет години по-млада жена и го знаеше. Днес следобед направо грееше след трите часа, прекарани в леглото с любовника ѝ. Каква радост бе да си с мъж, който те оценява. Бе имала десетки мъже. Мнозина от тях бяха по-надарени и по-добри любовници от сегашния, но в даден момент в живота човек иска нещо повече. Могъщество и власт. Любовникът ѝ беше могъщ; мъж с влияние. Не като Андрю.

Горкият Анди. Не беше лош съпруг. През последните две години най-после започна да изкарва парите, необходими ѝ да си осигури живота, който заслужаваше. През всички тези години си бе въобразяvalа, че я интересува единствено богатството. Сега вече разполагаше с него, но се отегчаваше. Той я отегчаваше сексуално, интелектуално и всянак. Вече си даваше сметка, че колкото и пари да изкарва, Андрю винаги ще си остане счетоводител, а тя — съпругата на счетоводител. Мария Кармайн — съпруга на счетоводител? Изключено! Чудеше се само защо ѝ отне толкова време, за да го осъзнае. Свободен дух като нея не може да бъде впримчен в подобен банален брак. Все едно да замразиш вулкан или да наводниш пустиня.

„Родена съм да бъда до велик човек. Да съм неговата муз.“

Най-после измисли как любовникът ѝ да напусне съпругата си и да избяга с нея. Тя ще напусне Андрю и ще започне наново. Любовникът ѝ страшно се зарадва, когато миналата седмица му сподели плана си. Вълнуваше се и при срещата им днес. Люби я с нехарактерна дори за него страсть.

Мария отново се усмихна на отражението си.

Връщаše се в града от Саг Харбър. Трудно се стигаше дотам; поне два часа път и в най-добрите дни, но любовникът ѝ не можеше да рискува да го видят с нея в Манхатън. Тя сви по Скътъл Хоул Роуд и се озова пред „Сладкарницата на Нанси“. На витрината бяха изложени

пости и торти с всякакви цветове и вкусове. От толковаекс апетитът ѝ се бе пробудил.

Отби и изключи двигателя. Затананика си, докато отваряше вратата, за да слезе от колата.

Нанси Робъртсън шеташе отзад в кухнята, когато чу експлозията. Втурна се към магазина с разтуптяно сърце. Слава богу, че беше празен. Помещението беше унищожено. Отвън, на улицата, от бентлито на Мария Престън бе останала само куп изкривена и почерняла ламарина.

Мич Конърс заведе дъщеря си на детската площадка. За пръв път от месеци не работеше в събота. Хельн му даде Селесте неохотно.

— Не бива да се появяваш и да изчезваш от живота ѝ, когато ти скимне, Мич. Знаеш ли колко се разочарова, когато не дойде да я гледаш в училищното представление? Дори не си даде труда да се обадиш и да ѝ обясниш.

Чувство за вина обзе Мич и затова ѝ се сопна:

— Да обясня ли?! Работя, Хельн. Плащам за покрива над главите ви. Не ми трябва разрешението ти да я взема. Този уикенд ми се полага.

Сега, наблюдавайки как Селесте рита с крачета, докато я люлее на люлката, съжали за това избухване. Вече не беше влюбен в Хельн, но не можеше да отрече, че е страхотна майка. Той, от друга страна, не струваше като баща. Обичаше Селесте, но въщност не я познаваше. Дори сега, след като не я беше виждал от седмици, мисълта му не се откъсваше от работата. Питаше се къде ли са отвели Грейс Брукстейн и как ще спази обещанието си към нея. Никой не искаше да слуша теориите му за съмнителната смърт на Лени Брукстейн. Преди два дни Дъбрей недвусмислено му обясни:

— Престани, Мич. Добър детектив си, но приемаш този случай прекалено лично. Имам нова задача за теб. Убийство на тийнейджър, наркоман. Никакви улики.

— Дай го на друг. Трябват ми само седмица-две, за да стигна до истината.

— Не, няма да го дам на друг! Не ти избиращ какви случаи да ти се възлагат. Ако разбера, че си посветил и една минута от работното си

време на тези глупости за Брукстейн, ще те накажа и няма да разбереш откъде ти е дошло. Спри се!

Спри!

Забрави за мен.

Все едно да му кажат да спре да диша.

Мобилният му звънна. Беше Карл, приятел от службата.

— Близо ли си до телевизор, човече?

— Не. Защо?

— Експлозия на кола на Лонг Айланд. Прилича на мафиотско изпълнение. Жертвата е съпруга на един от „Кворум“. Престън.

Мич спря да бута люлката.

— Мария Престън?

— Татко, по-силно!

— Мъртва ли е?

— Много. Направо нищо не е останало от нея.

— Татко...

— Трябва да го видиш, човече. По всички новини е.

Мич затвори и хукна към колата си. Искаше да намери телевизор.

Една жена се затича след него и извика.

— Сър? Извинете, сър?

Мич се обърна и жената посочи Селесте, която седеше на неподвижната люлка. Съвсем беше забравил за нея.

Джон Меривейл закъсняваше. Ненавиждаше да закъснява. Влезе забързано в офиса си, седна и започна да рови из чекмеджетата, за да намери нужните му документи, докато компютърът му се включи.

— Добре ли си, Джон? — попита Хари Бейн от прага.

— Да, б-б-благодаря. Съжалявам, че тази сутрин закъснях.

Журналистите ме нападнаха за изявление относно смъртта на Мария Престън.

— Горката жена. Ужасна история. Коли избухват в Бейрут и Газа, но не и в Саг Харбър. Бяхте приятели, нали?

— Не точно — раздразнено отвърна Джон. — Съпругът й ми б-б-беше колега. Но когато пресата чуе „Кворум“, веднага се обръщат към мен. Така ми се иска да ме оставят на мира.

Хари Бейн свърси вежди. Реакцията на Джон му се стори доста странна за такава ужасна трагедия. Но той така и не го бе опознал добре.

— Готов ли си за пътуването до Мустик?

— Разбира се.

Екипът беше открил, че чрез един от дъщерните си фондове Лени Брукстейн е направил редица плащания на финансист на име Джейкъб Рийс. ФБР се интересуваше какво е станало с тези пари, но засега бизнес мениджърите на господин Рийс в Ню Йорк не демонстрираха особена охота да сътрудничат. Джон Меривейл реши да направи изненадващо посещение в имението на Рийс в Мустик. Имотът се намираше на по-малко от километър от имението на Лени там (сега вече конфискувано); двамата се познаваха и понякога прекарваха ваканциите си заедно.

— Е, поне отиваш на екзотично местенце...

— Така е — насили се да се усмихне Джон.

— Колко време ще отсъстваш?

— Ден-два. М-м-може и по-дълго, ако Джейк се инати.

— Ако ти трябва помощ, знаеш как да ме намериш.

Хари Бейн се отдалечи и Джон Меривейл въздъхна облекчено.

Вече беше на финалната права. Тежката част свърши.

Всичко се подреждаше. Грейс пак беше зад решетките, говореше се за колосалните пари, похарчени от екипа на Хари Бейн по разследването на „Кворум“, и вероятно скоро щяха да го разформироват. Миналата седмица преживя инфарктен момент при вероятността да бъде разкрит от най-неочаквано място, но сега и това остана зад гърба му.

След няколко дни щеше да бъде на борда на самолет.

Най-после.

Повериха случая с убийството на Мария Престън на стар съперник на Мич от същото управление. Доналд Фолк, петдесетгодишен семеен мъж с наднормено тегло, който се бе специализирал по убийства на мафията.

— Това не е работа на „Ал Кайда“ — обяви той на Мич. — Крещи с главни букви: МАФИЯ.

— Защо си толкова сигурен?

— От опит — присви очи Дон Фолк. — Но защо ме разпитваш? Случаят не е твой, Конърс.

— Ами ако не е дело на мафията? Не е изключено Мария Престън да е знаела нещо. Нещо за „Кворум“, например. Достатъчно важно, че някой да се реши да я убие.

— Проверихме тази версия — отвърна Дон. — Няма нищо общо с „Кворум“. И не е убита с нож или пистолет, а при експлозия на кола. Класика за Коза ностра.

— Знаеш ли кой е изобретил колата бомба, Дон?

Фолк забели очи.

— Не ми се слушат лекции по история, Конърс. Чака ме разследване на убийство. Извини ме...

— Марио Буда. Италиански анархист. Станало е през двайсета година.

— Ето, нали ти казах? Италианец.

— Бил горещ септемврийски ден...

— Боже, Мич!

— ... и този тип, Буда, оставил каруца с впрегнат кон пред сградата на Морган. Слязъл и се слял с тълпата. В дванайсет часа всички излезли да обядват и изведнъж — бум! — каруцата, добре натъпкана с динамит, избухнала. Навсякъде мъртви тела, ранени, отломки от сградите. Насред Уолстрийт. През деветстотин и двайсета. Но Морган не бил сред жертвите. Той бил мишената, но по това време се намирал в Шотландия.

На Дон Фолк му писна от назидателния тон на Мич.

— Накъде биеш?

— Колата бомба е изобретена от един неграмотен емигрант, който ненавиждал банкерите от Уолстрийт.

— И?

— Минали са близо сто години, но принципът е същият. Защо да е свързано с мафията? Всеки недоволен идиот може да напълни колата с експлозив. Какво му пречи да реши, че Мария е свързана с Лени Брукстейн и измамата на „Кворум“.

— Дъбрей е прав — засмя се Дон. — Ти наистина си вманичен. Това няма нищо общо с Лени Брукстейн.

— Искам да разпитам Андрю Престън.

— Само през трупа ми — избухна Доналд Фолк. — Чуй ме добре, Конърс, стой далеч от моя случай!

— Защо, Дон? Страх те е да не открия нещо нелицеприятно ли?

— Само да разбера, че си потърсил Андрю Престън, и ще накарам Дъбрей да те уволни. Не се шегувам.

Мич напусна кабинета на Доналд Фолк и се отправи към колата си.

За последен път бе посетил семейство Престън преди месец. Живееха в луксозен, обширен апартамент в не по-малко луксозна и добре поддържана сграда. Всичко беше скъпо, но някак безлично. Мария Престън бе дразнеща, но колоритна жена. В нея имаше живот. Вероятно се чувстваше като в гробница в този апартамент.

Зави и намали. Пред входа на сградата униформени ченгета отцепваха района.

— Какво става тук? — попита той, размахвайки значката си.

— Съпругът на Мария Престън, сър.

— Какво за него?

— Обесил се е, сър. Преди около час.

30.

Парамедици се бяха надвесили над тялото на Андрю Престън и му правеха сърдечен масаж. Мич веднага разбра, че положението е безнадеждно.

- Съобщихте ли в полицейското управление?
- Детектив Фолк идва насам — отвърна един от медиците.
- Има ли предсмъртно писмо?
- Да. Там.

Мъжът посочи към всекидневната. Прозорецът зееше отворен. Върху изящната дъбова маса, под тежък пепелник имаше лист хартия. Без да си дава труда да сложи ръкавици, Мич отмести пепелника и взе листа. С четливи почерк Андрю Престън бе написал шест думи.

„Аз съм виновен. Прости ми, Мария.“

— Какво си въобразяваш, че правиш?!

Мич подскочи и изпусна бележката. Лейтенант Дъбрей стоеше на прага като разгневен великан.

- Умът ли си изгуби?!

Мич отвори уста, за да обясни, но се отказа. Знаеше, че не бива да е тук. Още по-малко оправдана бе намесата му в разследването на колега.

- Съжалявам. Исках да говоря с Андрю Престън.
- Малко си закъснял.
- Така изглежда. Сър, наясно съм, че трябваше да изчакам Фолк, но сигурно нямаше дори да ми покаже бележката.
- Нямаше, разбира се. Случаят не е твой, Мич!
- Но, сър, той дори не задава подходящите въпроси. Какво е правила Мария Престън в Саг Харбър, кой е знаел, че е там...
- Дон ми се обади преди половин час. Оплака ми се от теб. Пъхаш си носа в негов случай, търсиш връзка с Лени Брукстейн.

Съжалявам, Мич, но този път отиде твърде далеч. Отстранявам те от работа до второ нареждане.

— Сър!

— Считай, че си в отпуска, докато не те потърся. Не ме гледай така, а се радвай. Ако не знаех колко разчитат Хельн и Селесте на заплатата ти, нямаше да се поколебая да те уволня. Сега изчезвай, преди да съм променил решението си.

На път за вкъщи Мич мина край бара, където бе срешинал Дейви Букола. Влезе и си поръча скоч.

— Ще искаам няколко — предупреди той бармана.

— Тежък ден, а?

Мич сви рамене. Тежка година. Тежък живот. Донякъде му се искаше никога да не бе виждал Дейви Букола. Ако частният детектив не беше открил информацията за смъртта на Лени Брукстейн, нищо от това нямаше да се случи. Той щеше да арестува Грейс и да приключи. Щеше да се захване със следващ случай, както искаха всички. Можеше даже да го направят капитан.

А вместо това — ето го тук, сам, освободен от работа заради информацията на Букола и обещанието, което бе дал на Грейс. Отново се запита къде ли е тя. Никой нищо не му казваше. В съзнанието си, замъглено от уискито, чу думите ѝ: *Забрави за мен*.

Вече беше прекалено късно за това. Даде си сметка, че през последните два месеца почти не беше мислил за Хельн. Грейс зае мястото ѝ и в подсъзнанието му, и в сънищата. Сега я предаваше. Така както предаде Хельн и Селесте. Така както предаде баща си.

„Разочаровам всички, които обичам. Предавам всички.“

Майната му на отстраняването от работа. Майната му на спазването на правилата. Майната му на всичко. Няма да се предаде.

Утре ще се качи на самолет до Нантъкет.

Истината не може да чака.

31.

Мич не разбираше.

Ако разполагаш с всички пари на света, можеш да отидеш където поискаш — Маями Бийч, Барбадос, Хавай, Париж. Защо ще си купиш къща тук?

Явно Лени Брукстейн не бе имал най-изискания вкус на света. Взел си за съпруга красива жена, която го обожава, а предпочел да си намери отблъскваща любовница, която го ненавижда. Така наречените му приятели не струваха нищо и на тях не можеше да се разчита. Но това беше върхът. Мич не разбираше с какво го е привлякъл Нантъкет. Със сивите си улички, пусти плажове и постоянния дъжд това място би депресирало всекиго.

— Какво правят хората тук? — попита той аптекаря на Главната улица.

— Някои рисуват, други пишат.

„Какво пишат? Предсмъртни писма ли?“

— Трети ходят за риба. През март е доста тихо и пусто.

Мич вече го знаеше. В пансиона, където отседна, цареше гробна тишина, нарушавана вечер единствено от тиктакането на стенния часовник в гостната.

Двайсет и четири часа след пристигането му из острова се разчу, че непознат обикаля и разпитва за Лени Брукстейн. Инстинктивно и колективно обитателите на острова се затвориха. Фелисия Торес, готовачката на Грейс и Лени в тукашното им имение, сега работеше в едничкия отворен извън сезона ресторант на острова. Мич я потърси.

— Опитвам се да си съставя по-ясна картина на събитията, предшестващи бурята през лятото на две хиляди и девета. Живели сте при семейство Брукстейн тогава, нали?

Мълчание.

— От колко време работехте при тях?

Отново мълчание.

— Госпожо, това не е официален разпит. Няма защо да се притеснявате. Забелязахте ли някакво напрежение между гостите през

онзи уикенд?

Отначало реши, че тя не знае добре английски. После се запитадали не е глуха, няма или и двете. Фелисия остана затворена като мида, чиито черупки са залепени с лепило. Мич потърси икономката, прислужницата, градинарят. Навсякъде се сблъска с едно и също.

— Не помня.

— Нищо не видях.

— Свърших си работата и се прибрах.

Утре щеше да слезе на пристанището, за да разговаря с рибарите. Все някой трябва да е излязъл с лодката си през онзи фатален ден. Вътрешно обаче не хранеше особени надежди. Сякаш всички са от някакъв тайнствен клуб или общност. Като масони. Не виждаше никаква логика. Лени Брукстейн вече беше мъртъв. От какво мислеха, че го защитават?

Хана Кофин извика мъжа си.

— Тристрам, ела да видиш.

— Ей сега.

Семейство Кофин работеше в хотел „Уаунет“ на една от най-тихите улици на острова. Подобно на всички големи хотели, този беше затворен през пролетта, но поддържаше минимален персонал, който да се грижи за дребни ремонти и да го подготви за лятото. Хана и мъжът й надзираваха този персонал и разполагаха с много свободно време, което Тристрам посвещаваше на мотора си, а Хана — на телевизия.

— Тристрам!

— Зает съм, скъпа!

Тристрам Кофин въздъхна. „Купи си проклетите обици или универсалната белачка за зеленчуци, или «Най-големите хитове на Нийл Даймънд», или каквото там предлагат. Не ти е нужно моето мнение.“

— Важно е. Ела!

Неохотно остави отвертката и влезе в хола на скромния апартамент на приземния етаж. Както обикновено, телевизорът беше включен.

— Помниш ли този тип?

Хана посочи към екрана. Интервюираха мъж във връзка с убийството на Мария Престън. От ден на ден историята ставаше все по-пикантна и по-пикантна. Сега излизаше, че мъжът ѝ е наел човек от мафията, за да я убие, защото я подозирал в извънбрачна връзка. Хана Кофин се интересуваше много от случая, понеже Мария Престън бе отседнала веднъж в хотел „Уаунет“.

Тристрам разгледа внимателно лицето на мъжа.

— Изглежда ми познат.

— Разбира се — възтържествува Хана. — Къде е на квартира ченгето? Онзи, дето обикаля и разпитва за Лени Брукстейн.

— В пансион на Юниън Стрийт. Защо?

— Защото ще му звънна.

Тристрам я погледна неодобрително.

— Стига, скъпа. Не се намесвай.

— Защо не? — Хана надигна стокилограмовото си тяло от дивана и се отправи към телефона. — Знам къде съм виждала този тип. И кога.

— Сигурна ли сте? — попита Мич.

Ако не се страхуваше, че ще се сецине, щеше да вдигне Хана Кофин на ръце и да я целуна.

— Сто процента. Регистрирах се заедно. Беше в деня на бурята. Той и Мария Престън.

— И останаха...

— Целият следобед, както ви казах. Ще го напиша, ако искате. Като показания. По телевизията говореше, все едно едва я познава. А я познава много добре, ако разбирате какво имам предвид.

Мич я разбираще. Трябваше да е на пристанището след половин час, но плановете се променяха. Отправи се към летището.

Летището на Нантъкет приличаше по-скоро на барака. „Г“-образната постройка беше разделена на две части. На едната пишеше „Пристигали“, а на другата — „Заминали“. Двумоторни чесни кацаха и пътниците помагаха на пилота да разтовари багажа. В залата за заминали охраната се състоеше от възрастен мъж със сива брада,

Джо. Той хвърляше поглед към саковете на местните, после им махаше дружелюбно и напомняше:

— Ще се видим довечера. На събирането в баптистката църква. Не закъснявай.

Мич отиде до гишето за регистрация.

— Искам да видя бордовите ви дневници, моля. Интересува ме списъкът на пътниците от дванайсети юни миналата година.

— Вие пък кой сте? — забели очи момичето.

— Полиция.

— Дарлен? — провикна се тя през рамо. — Още един. И той иска списък на пътниците от дванайсети юни. Ще го поемеш ли?

От офиса излезе възрастна жена с карирана пола и бяла коса, прибрana в стегнат кок. С очилата, кацнали на върха на носа ѝ, приличаше на бабата на Червената шапчица.

Мич я погледна озадачено.

— И друг ли е искал списък на пътниците от въпросния ден?

— Да. Дарлен Уинтър — представи се жената. — Вие, полицайтe, сте като автобусите. Никога ви няма, когато ни трябвате, и изведнъж се появявате вкупом — намигна му тя. — Елате.

Мич я последва в спретнат като самата нея офис. В единия ъгъл имаше компютър, но тя го поведе към бюро в другия край на помещението. Върху него лежеше голяма подвързана с кожа тетрадка, която приличаше на древна библия или на книга за посещения в средновековен шотландски замък.

— Всичките ни данни, естествено, са вкарани в компютъра — обясни Дарлен на Мич. — Такъв е законът. Но ние предпочитаме да се придържаме и към старомодните начини. Вписваме всекидневно пътниците в тази тетрадка. Подозирам, че вече се досещам кого търсите.

Посочи познато име, изписано калиграфски с черно мастило.

— Качил се е на самолета в шест и десет за Бостън, заедно с още петима пътници. Каквото и да е мислил да прави през този ден, явно е променил решението си, защото в седем и двайсет и пет... — тя обърна страница — се е качил на осемместен самолет и се е върнал на острова. Ето го в списъка на пристигналите. На дванайсети юни, в осем нула пет. Полет номер 27 от Логан. Джон Х. Меривейл.

Мич прокара ръка по списъка.

Значи Хана Кофин не си измисляше. Джон Меривейл наистина е бил в хотел „Уаунет“ с Мария Престън.

По думите на Хана двойката пристигнала в хотела ранния следобед. Цели пет часа след връщането на Джон на острова, и то с осигурено вече алиби. Предостатъчно време да стигне до яхтата на Лени Брукстейн, да се качи на борда и да го убие.

— Споменахте, че и друг е искал да види този списък. Ченге ли беше?

— Каза, че е от ФБР, но ми приличаше повече на военен. Делови, малко грубоват и късо подстриган. Прекалено късо.

— Помните ли името му?

Възрастната жена свъсси вежди.

— Уилям — рече тя накрая. — Май беше Уилям. Не помня фамилията. Поиска да види страницата от дванайсети юни. Търсеше Джон Меривейл. Този господин май е загазил.

„Кой, по дяволите, е Уилям?!“ — зачуди се Мич.

Пазачът погледна изцапаната с кал кола и самотния шофьор. Очакваше да пратят брониран автомобил с ескорт, а не мъж на средна възраст с мръсна семейна кола. Приличаше на баща й, дошъл да я прибере след преспиване у приятелки.

Лагерът извън Дилвин, Вирджиния, представляваше секретен правителствен обект, което означаваше, че е под шапката на ЦРУ. От време на време тук за кратко пребиваваха затворници, прекалено опасни, за да ги пратят веднага в изправително заведение. Някои бяха обвинени в тероризъм; други — в шпионаж. Този мъж бе дошъл да отведе новопостъпилата Грейс Брукстейн, за да я прехвърли в килия на ФБР във Феърфакс. Явно щеше да го направи с обикновена кола.

— Документите, моля.

Сивокосият подаде исканите книжа. Последваха няколко минути напрегнато мълчание, докато пазачът ги изучаваше подробно. Всичко беше наред.

— Минавай. Очакват те.

Грейс стоеше в средата на миниатюрната си килия. Разкрачи крака и протегна ръце нагоре, дишайки дълбоко.

От две седмици се намираше в Дилвин и по двайсет и два часа в денонощието стоеше заключена в тясната килия без прозорци. Никой не ѝ говореше, нямаше контакт с никого и физическите упражнения бяха единственото ѝ спасение от отчаянието.

„Жива съм. Силна съм. Няма да съм тук завинаги.“

Или щеше? Часовете, дните и нощите вече се бяха слели в едно. Осветлението в килията ѝ бе постоянно включено, макар че не беше много силно. Храна ѝ подаваха редовно през шест часа, но нищо не отличаваше закуската от обядта или вечерята.

„Опитват се да ме пречупят. Искат да полудея, за да ме заключат в психиатрия и там да изгния.“

Засега не успяваха. Когато не правеше упражнения, тя лежеше на нара със затворени очи и се опитваше да си представи лицето на Лени. В края на краищата той беше причината да продължи да живее. За него се бореше. В „Бедфорд Хилс“ и по-късно, докато се криеше от полицията, единствено мисълта за него я крепеше. Тогава ѝ беше лесно да извика любимите черти. Разговаряше с него, както хората разговарят с Бог. Присъствието му ѝ вдъхваше огромна утеша. Но в това ужасно, сковаващо ума място откри, че образът му започва да избледнява. Вече трудно си припомняше гласа му, погледа му, когато я любеше. Той ѝ се изпълзваше и тя не успяваше да се отърси от чувството, че когато Лени изчезне напълно, разсыдъкът ѝ ще си отиде заедно с него.

Неизменно виждаше съвсем ясно само лицето на Мич Конърс. Преди няколко вечери сънува еротичен сън — не ѝ се беше случвало отдавна. — в който Мич изпълняваше главната роля. Събуди се с чувство за вина, но се опита да се отърси от него. „Не отговарям за подсъзнанието си. Това поне доказва, че съм жива. Все още съм жена, човешко същество...“

Вратата на килията се отвори и тя се стресна. Не беше време за разходката. Пазачът изкомандва:

— Тръгвай с мен. Отвеждат те.

От седмица насам някой ѝ проговоряше. Беше ѝ необходимо известно време, за да възвърне гласа си.

— Къде?

Пазачът не ѝ отговори, сложи ѝ белезници и я поведе по безкрайните коридори. Надеждата ѝ се завърна.

Най-сетне излизаше от тук.

Запита се дали Мич Конърс има пръст в освобождаването ѝ и се зачуди къде ли ще я заведат. Където и да е, нямаше да е по-лошо от това място. Пазачът набра седемцифрен код върху апаратата на тежката врата и тя се отвори. Грейс се озова във вътрешен двор.

— Здравей отново, Грейс — усмихна ѝ се Гавин Уилямс. — Чака ни дълъг път. Да тръгваме.

Селският път се точеше неравен. При всяка дупка нервите на Грейс се изостряха до краен предел. Уилямс беше луд. Припомни си предишните им две срещи: в мортата, когато ѝ се нахвърли като животно, и в болничното отделение на „Бедфорд Хилс“. Втория път беше убедена, че иска да я нареди. Макар по онова време да беше упоена, добре помнеше омразата в очите му.

— Къде ме водиш?

Без да откъсва очи от пътя, Гавин Уилямс вдигна ръка от волана и силно я защлеви през лицето.

— Няма да говориш, ако не ти кажа!

Шокирана, тя притисна длан към пулсиращата си буза. Дясната ѝ китка беше закопчана за вратата с белезници, впиващи се в плътта ѝ. Стараеше се да седи неподвижно, за да е по-малко болезнено. Гавин Уилямс започна да си говори сам:

— Мислех, че във ФБР ще е по-различно. Излъгах се. Същото невежество, същата глупост. Ракът е навсякъде. Затова ме е изпратил Господ. Надарил ме е с интелигентност и мъдрост. Чака действия от мен.

Грейс усети как пулсът ѝ се учестява. Трябаше да се измъкне. Откакто напуснаха Дилвин, сякаш пътуваха все по-навътре в някаква пустош. Пейзажът наоколо беше зловещ. Смрачаваше се.

— Бейн, естествено, му се довери. Всички му се довериха. Той е по-умен от Бейн. По-умен е и от Брукстейн. Но не е по-умен от мен.

„Трябва да ангажирам вниманието му, да го насърча да говори, докато измисля как да се спася.“

— Кой не се оказа по-умен от теб?

Грейс очакваше нова плесница, но на Гавин Уилямс явно му се говореше.

— Меривейл, естествено — изсумтя той презрително. — Опита се да ме унижи. В Женева. Ходил е там с Лени. Накара Бейн да ме изхвърли от екипа, но още не си бях свършил работата. Разкрих тайната му.

Гавин се усмихна и в очите му лумнаха налудничави пламъчета.

— Каква е тайната му?

— Той е убил съпруга ти, скъпа — засмя се зловещо Гавин. — Не знаеше ли?

Грейс седеше съмълчана. Уилямс не спираше да говори.

— В деня на бурята Джон е летял до Бостън. От полицията, естествено, ги е домързяло да проверят списъците на пътниците. Наложи се аз да го направя. Веднага щом се е приземил, Меривейл е взел следващия полет обратно. С хеликоптер е отишъл до яхтата на Лени. По онова време бурята още не се е била разразила. Изпили по няколко питиета. В чашата на мъжа ти имало сънотворно. После Джон си свършил работата. Лени, впрочем, е бил съсечен, не рибите са изяли крайниците му. Частният детектив, който нае, не ти ли каза?

Той се наслаждаваше на обземащия я ужас и си играеше с нея като котка с мишка, преди да я убие.

На Грейс ѝ се зави свят.

— Джон е задигнал парите, отклонявайки всички средства от „Кворум“. След като се е отървал от твоя старец, е премахнал и теб от пътя си. А после се сближи с онзи фукльо Хари Бейн. Глупак! През цялото време престъпникът е бил под носа ни! Вонеше като трупа на мъжа ти, но Хари не го забелязваше!

Грейс се опитваше да осъзнае думите му. Той очевидно беше луд, но шестото чувство ѝ подсказваше, че казва истината за Джон. Беше проверил списъците на пътниците. Значи Джон бе задигнал парите, бе убил Лени и задкулисно бе водил процеса, за да отклони подозренията от себе си. Инстинктите ѝ не я бяха подвели. Защо не им се довери?

Но имаше и хубава новина: щом Уилямс знаеше истината за Джон, значи знаеше и че тя е невинна. Нито тя, нито Лени бяха откраднали парите. Те бяха жертвии.

„Той не ме отвлича! Той ме спасява!“

Отвори уста да му благодари, ала не успя.

Гавин Уилямс се обърна и я зашлеви така силно, че тя загуби съзнание.

Беше мокра; мокра до кости. Гавин Уилямс изливаше леденостудена вода по главата ѝ. Грейс потрепери от студ.

Уилямс избута седалката ѝ назад, после се извъртя и я възкачи. Тя се разпища и задърпа, очаквайки неизбежното, но той не се опита да я изнасили. Само притисна краката ѝ с ръце, за да не може да помръдне, затвори очи и започна напевно да рецитира нещо като литургия:

— Злото ще бъде унищожено и премахнато... Ще бъде заличено веднъж завинаги... Дори в тъмнината ще се появи светлина... Господи, освободи ме от злото...

— Невинна съм! Знаеш, че съм невинна.

— Виновна си! — просъска Гавин с разкривено от ярост лице. — И ти, и противният ти съпруг, и Меривейл. Вие сте богати паразити. Смятате се за нещо повече от останалите. Вие сте измет. Но не се отчайвай. Изпратен съм да те пречистя.

Пресегна се към шофьорското място, взе ново шише вода и изсипа и него върху главата ѝ.

— Обливам те с водата на пречистването...

Дъхът на Грейс секна от студ. Уилямс развъртя капачката на туба с бензин и започна да го излива върху дрехите ѝ.

— Но ще има и второ пречистване. С огън. Бог е решил така.

От възбуда той говореше вече по-високо, слезе от нея, отвори вратата и стъпи навън.

— Злото ще бъде унищожено. Огънят ще го прогони... — не спираше да нарежда, докато вадеше от джоба си кутия кибрит.

Грейс се сви инстинктивно, за да си даде тласък, опъна се като пружина и изрила в слабините. Той изкрещя от болка и изпусна кибрита.

— Кучка!

Хвърли се отгоре ѝ като разярен бик и впи нокти в лицето ѝ. Тя успя да го захапе и той отново изкрещя, отпусна за миг хватката си, но бесът надделя над болката. Трябваше да я унищожи. Трябваше да освободи Америка от ненаситната алчност, преди да погълне всички.

— Покай се! — Сложи палци върху очите й и натисна силно. — Покай се, грешнице. Покай се, Евина дъще.

С последните ѝ останали сили Грейс вдигна свободната си ръка и го удари силно по тила. Чу изпукване, сякаш се счупи клон. Уилямс застинава и се свлече на пода на колата. Главата му увисна под странен ъгъл, в отворените му очи се четеше изненада.

Грейс го хвани за ревера на сакото и го придърпа към себе си. След много усилия успя да бръкне в джоба му и напипа ключа за белезниците.

Лесно ги отключи. По окървавените ѝ бузи потекоха сълзи на облекчение. Излезе от колата и изчака дишането ѝ да се нормализира. После отиде до тялото на Уилямс. Измъкна портфейла му и другите ценности, които намери, запали клечка кибрит и я хвърли към подгизналата от бензин кола. Загледа как пламъците погълват тялото на Гавин Уилямс и се почувства добре.

Беше жива.

Беше свободна.

Но я чакаше работа.

32.

Каролин Меривейл седна пред тоалетката си и започна да нанася хидратиращ крем на лицето си. Беше на четирийсет, но изглеждаше по-млада и това я радваше. Не притежаваше класическата красота на Грейс Брукстейн, но имаше стил и присъствие, обличаше се добре и се грижеше за себе си.

Питаше се как да прекара деня. Джон бе отишъл рано на летището. Хари Бейн го пращаше на Мустик да търси поредното парче от гигантския пъзел „Кворум“. Преди да тръгне обаче, тя го застави да правиекс с нея и го засне в няколко унизителни пози. Да доминира над него ѝ носеше огромно удоволствие, но днес ѝ бе особено приятно. През последните седмици забелязваше промяна в жалкия си, мекушав и малодушен съпруг. Той ставаше някак по-уверен и това я тревожеше. Сутрин излизаше с истински приповдигнато настроение, все едно с радост отиваше на работа. Дори започна да ѝ споделя как е минал денят му — сякаш я интересуваше! — „Хари Бейн каза така и така“ или „Доволни са от работата ми“.

Каролин нарочно изчакваше, за да му даде урок. От дни той се вълнуваше по повод пътуването си до Мустик и тя искаше да нанесе удара в най-подходящия момент. Когато се върне, щеше да му заяви, че достатъчно дълго е бил неплатен лакей на ФБР. Време бе да започне да изкарва пари. Имението на Били Джоуел в Ийст Хамптън бе обявено за продан след третия му развод, а Каролин харесваше къщата от години.

— Госпожо Каролин? — Сесилия, прислужницата им, стоеше притеснено на прага. — Един господин иска да ви види.

Каролин се обърна и я изгледа свирепо. Гола до кръста, с дебел слой крем на лицето, тя приличаше на готов за битка маорски войн.

— Видът ми изглежда ли ти подходящ за посетители? — просьска тя.

Сесилия се мъчеше да откъсне поглед от гърдите на господарката си. Зърната им бяха тъмни отблъскващи.

— Търси господин Джон. От полицията е. Щял да изчака.

Междувременно на долния етаж Мич оглеждаше обширната всекидневна на семейство Меривейл. Всичко говореше за сериозни пари: тежките копринени завеси, антикварните френски мебели, персийските килими, китайските вази... Щом това им бе останало след фалита на „Кворум“, колко ли бяха имали преди това?

Вече нямаше значение. Въоръжен с показанията на Хана Кофин, с копие от списъка на пътниците и с информацията на Букола за смъртта на Лени, той разполагаше с достатъчно улики срещу Джон Меривейл. Представи си изражението на Дъбреи и извиненията, които щяха да последват. Вероятно ще го повишат. И не на последно място — Грейс щеше да бъде щастлива. Ще ѝ намери адвокат, ще направи постъпки за помилването й...

— Дано ме беспокоите за нещо важно.

В сребриста роба, с пригладени назад тъмни коси и без грим, Каролин Меривейл имаше по-строг вид от обикновено.

— Не се радвам на неканени посетители в осем и половина сутринта.

— Трябва да говоря със съпруга ви. Спешно е.

— Няма го. Това ли е всичко?

— Не. Кажете ми къде е. Както казах — спешно е.

— Нямам представа — прозя се тя демонстративно. — Гретхен, секретарката му, се грижи за графика му. Ще бъде тук в десет. А сега ме извинете.

— Още една крачка и ще ви арестувам.

Хвана я за китката.

— Ще ме арестувате? За какво? Пуснете ме!

— Не и преди да ми кажете къде е съпругът ви.

Каролин опита да се освободи, но Мич я стисна по-здраво. Брадичката ѝ се вирна, а зениците се разшириха. „Това я възбужда — помисли си той. — Обича надмощието.“ Макар да го отблъскваше физически, се насили да я притегли по-близо и прошепна:

— Не ме карай да те наранявам. За последен път те питам: къде е Джон?

Каролин не откъсваше очи от него. Мъжествеността му ѝ въздействаше. Можеше да уважава такъв мъж; на такъв мъж би се подчинила.

— На летището в Нюарк — вече дишаше учестено. — Заминава за Мустик.

Мич подкара натам като луд. Стигна пред входа на „Заминаващи“ и изскочи от колата, без дори да изключи двигателя. Един служител се развика:

— Ей! Не може да оставиш колата тук!

Мич не му обърна внимание, а хукна към гишето на „Делта“.

— Полет 64 до Санта Лучия — задъхано изрече той.

— Съжалявам. Качването приключи.

— Пуснете ме. — Мич размаха полицейската значка.

— Ще повикам началника си.

По-възрастна жена излезе от офис отзад.

— С какво мога да помогна?

— На полет 64 има пътник на име Джон Меривейл. Трябва да го свалите от самолета.

— Съжалявам, сър. Самолетът излетя преди две минути.

Мич простена и покри лице с ръце.

— Да погледнем все пак. Как беше името?

— Джон Меривейл.

Жената написа нещо на компютъра.

— Можем да предупредим екипажа и наземния контрол да го задържат при...

Не довърши изречението.

— Какво? — попита Мич.

— Сигурен ли сте, че е на този полет. В списъка на пътниците няма Джон Меривейл.

Обърна монитора към него.

Обзе го лошо предчувствие.

— Как така е мъртъв?!

Директорът на ФБР се ядоса.

— Казах, че е мъртъв. Какво неясно име, Хари? Мъртъв значи мъртъв!

Хари Бейн отдалечи слушалката от ухото си. В едно затишие успя да вметне:

— Но, сър, Гавин Уилямс е в отпуска от цял месец.

— Може, но не това е съобщил на дежурните в Дилвин. Казал е, че лично ти си го упълномощил да отведе Грейс Брукстейн във Феърфакс. Изпратиха ми документите по факса, Хари. Подписът ти е върху тях.

— Това е лудост! Не съм го упълномощавал! Уилямс беше вманичен на тема Грейс Брукстейн. Затова го освободих от екипа.

— Боже! — изкрештя директорът. — Представяш ли си каква каша се е забъркала?

Хари Бейн си представяше. В Дилвин бяха предали Грейс Брукстейн в ръцете на Гавин Уилямс вчера. Тръгнали оттам в пет следобед. Днес, в пет сутринта, изгорялата кола на Уилямс и останките му бяха открити в затътен край на Вирджиния. Самата Грейс Брукстейн беше изчезнала.

— Как върви издирването? Моите хора могат ли да помогнат?

— Пуснали сме в действие всичко: хеликоптери, кучета.

— Нали медиите още не са разбрали?

— Никой не знае. И така ще остане. И без това никой не знаеше, че е в Дилвин.

„С изключение на Гавин Уилямс“ — помисли си Хари Бейн. Колко време щеше да мине, преди някой настойчив репортер да разбере истината?

Затвори телефона и започна да търси аспирин из чекмеджето. Вратата на кабинета му се отвори със замах и вътре влетя рус мъж. Хари посегна към пистолета.

— Спокойно — вдигна ръце Мич. — Работим заедно, забравили?

Хари не бе останал с такова впечатление. Откакто Грейс Брукстейн бе избягала от затвора, служителите на нюйоркското полицейско управление само пречеха на неговите хора. Дори след като я заловиха, Мич Конърс направи всичко по силите си да ги държи настрана от нея.

— Какво искаш, Конърс?

Мич пристъпи направо към същината.

— Тази сутрин Джон Меривейл не е взел полета за Санта Лучия.

— От къде знаеш?

— Ходих на летището и лично проверих списъка с пътниците.

Не ми е за пръв път напоследък.

— Значи е изпуснал полета — сви рамене Хари.

— Не, не разбираш. Не е имал намерение да се качва на самолета. Не е имал намерение да ходи в Мустик.

— Защо мислиш така?

— Защото според мен Меривейл е офейкал от страната, за да не бъде съден за убийство.

— Убийство ли? — Разговорът започваше да става сюрреалистичен. — Чие убийство?

— На Ленард Брукстайн.

Хари Бейн се разсмя, но след миг спря. Конърс изреждаше със сериозно изражение:

— Смятам, че Джон Меривейл е откраднал милиардите от „Кворум“. През цялото време е знал къде са. Сега е на път да ги приbere.

Хари бе чувал приказки как детективът чудо от нюйоркското управление се е вманиачил по случая. Деветдесет процента беше сигурен, че насреща си има луд човек.

Обаче оставаха десет процента вероятност да е попаднал на истинска следа.

Посочи стола пред бюрото си и каза:

— Сядай. Разполагаш с петнайсет минути, за да ме убедиш.

Мич говореше, без да спре. Започна с информацията, събрана от Дейви Букола. Разказа на Хари Бейн всичко научено за събитията през деня, когато бе изчезнала яхтата на Лени Брукстайн. Описа следите от насилие по трупа; разкри връзката на Лени със снаха му; наблегна на обтегнатите отношения между него и така наречените му приятели, всеки със свой мотив да го види мъртъв. Спомена дълговете на Андрю Престън, безкрайната му любов към невярната му съпруга, връзката на Джак Уорнър със скъпата проститутка и шантажите на Кони Грей. Накрая стигна до Джон Меривейл: сподели подозренията на Грейс, че е изфабрикувал фактите срещу нея, какви лъжи е казал на полицията,

как си е създал фалшиво алиби. Не пропусна и връзката му с Мария Престън, за която твърдеше, че познава бегло.

Минаха петнайсет минути, после — двайсет, трийсет. Хари Бейн слушаше, без да отрони дума. Най-после Мич приключи и той зададе само един въпрос:

— Колко от всичко това знае Грейс Брукстейн?

— Всичко без новата информация за Меривейл — отвърна Мич.

Разказа на Хари Бейн как Грейс бе надхитрила него и хората му на Таймс Скуеър, как се е справила с Букола, разбирайки за предателството му, за изнасилването ѝ, за абORTA и решимостта ѝ да изчисти името на съпруга си.

— За Грейс Брукстейн ще ти кажа, че е умна, смела и дяволски изобретателна.

— Май ѝ се възхищаваш.

— Да.

— Харесваш ли я?

— Да, харесвам я. — Мич се усмихна. Харесваше я прекалено много. — Истинската Грейс, а не чудовището, което обрисуват по телевизията. Но в този момент съм доволен, че е заключена някъде. Така е в безопасност.

Хари Бейн се смути. Появявайки се при съперниците и слагайки картите на масата, Мич Конърс рискуваше много. От друга страна, беше нарушил всички правила, за да се добере до тази информация. Можеше ли да му има доверие точно сега?

Бейн взе решение.

— Трябва да ти кажа нещо.

Мич го слушаше със зяпнала уста. Възможно ли беше? Грейс е избягала? Убила е човек? Първата му мисъл беше за безопасността ѝ. Ако я видят от хеликоптерите, първо ще стрелят, а после ще задават въпроси.

— Как се казва мъртвият, фалшифицирал подписа ти?

— Уилямс. Гавин Уилямс.

Нантъкет. Жената на летището. „Май беше Уилям... Имаше вид на военен, с късо подстригана коса... Поиска да види страницата от дванайсети юни... Търсеше Джон Меривейл...“

— Как беше подстриган?

Бейн го погледна смяяно.

— Гавин Уилямс. Каква коса имаше? Дълга, тъмна, светла?

— Беше прошарен и винаги ходеше късо подстриган. Това пък какво общо има?

Мич скочи на крака.

— Знаел е. Знаел е за Джон Меривейл! Той е бил ден-два преди мен в Нантъкет и е задавал въпроси. Знаел е, че Джон се е върнал на острова и е излягал за алибита си. Заподозрял го е за смъртта на Лени.

Бейн премисли думите му и попита:

— Дали го е казал на Грейс?

— Нямам представа — отвърна Мич. — Но ако ѝ е казал и хеликоптерите ви не я намерят, поне сме наясно накъде е тръгнала.

— Така ли?

— Разбира се. Намерим ли Джон Меривейл, ще намерим и Грейс Брукстейн. Тръгнала е да го убие.

33.

Джон Меривейл не обичаше да лети. Дръпна перденцето и се опита да се съсредоточи върху луксозната обстановка в самолета, а не върху факта, че е на десет хиляди метра над Атлантическия океан в метална кутия с криле.

Разгледа меките, облицовани с кожа кресла, вградената дъбова маса с кристална чаша за шампанско и купичка черен хайвер. Всичко това нямаше значение за него. Това бе най-ироничното. Джон Меривейл не се интересуваше от пари. Никога не се бе интересувал от тях. Джон Меривейл не се интересуваше и от вещи. Всъщност вещите го отегчаваха. Жените си падаха по тях. При Каролин бяха недвижимите имоти. Мария пък я привличаше всичко, което блести.

Горката Мария. Първоначално не смяташе да я убива. Тя обаче го постави в невъзможна ситуация. Заплаши да разкрие връзката им пред Андрю и така изложи всичко на рисък.

Две години взаимната зависимост на Джон и Андрю Престън бранеше и двамата. Ако Лени бе главата и умът на „Кворум“, то Андрю и Джон бяха съответно лявата и дясната ръка на фонда. Джон докарваше парите, Андрю ги разпределяше. Успяваха да държат на страна Държавната комисия за регулиране на борсата, а по-късно и ФБР, като се прикриваха един друг.

Размерът на кражбите им беше, разбира се, страшно непропорционален. Кражбите на Андрю — половин милион тук, един там — представляваха дреболии. В сравнение със задигнатото от Джон, присвоеното от Андрю Престън бе направо смехотворно.

Всъщност нищо не пречеше на Андрю да отиде при Хари Бейн по всяко време и да признае прегрешенията им срещу споразумение да няма последствия за него. Джон Меривейл знаеше това, но цялата прелест бе, че Андрю нямаше представа за положението. Той отчаяно мислеше само как да осигурява на Мария исканите дрънкулки, за да я задържи в леглото си, а ужасът от разкриването му държеше устата му затворена. Андрю Престън изобщо не допускаше какъв коз държи. И през ум не му минаваше какво става между порочната му съпруга и

„приятеля“ му Джон Меривейл. Незнанието му гарантираше безопасността на Джон. Докато Мария не я застраши.

„Ще кажа на Андрю за нас. Най-после ще сме заедно, скъпи. Ако не се примери, ще го заплаша, че ще го издам на полицията. Той краде от «Кворум» от години, знаеш ли?“

Колко жалко. След години унижения в ада на Каролин Мария се оказа спасителен пояс за него. Тя го накара отново да се почувства мъж; нещо повече — да се чувства желан и могъщ. Ако си беше държала устата затворена, а краката — отворени, никога нямаше да предприеме подобни драстични мерки. Но тя го лиши от избор. Щом Андрю разбереше как го е мамил, щеше да изпее всичко на ФБР.

„Глупава жена! Наистина ли си въобразяваше, че ще се оженя за нея?“

След няколко часа му предстоеше да кацне в истински рай. Щеше да бъде отново с любовта на живота си, а тя не беше Мария Престън.

Не възнамеряваше нещата да се развият така бързо. Според първоначалния план трябваше да изчака шумът около „Кворум“ да утихне и едва тогава да се измъкне. Събитията обаче взеха друг обрат. Първо — бягството и залавянето на Грейс отново поставиха „Кворум“ на първа страница. После ситуацията с Мария излезе извън контрол. Джон не бе подготвен за шумния медиен интерес към смъртта ѝ. Онзи психопат Гавин Уилямс стигна дяволски близо до разкриването на истината. Рано или късно някой друг — я от ФБР, я от пресата — щеше събере две и две. Време беше да се омита.

Гребна черен хайвер със сребърната лъжичка, намаза го върху блината и го хапна.

Нищо особено.

В живота има само един истински лукс: свободата. Като момче се задушаваше от своята непривлекателност и от амбициите на родителите си. Като мъж го потискаше злата му, садистична съпруга. Сега, за пръв път в живота си, Джон Меривейл щеше да се наслади на свободата и на любовта.

Затвори очи в очакване на предстоящото удоволствие.

34.

Три седмици по-късно

Вкопчила се в перилата на рибарското корабче, Грейс се питаше дали физически е възможно да повърне за седми път.

Вълните край бреговете на Кения бушуваха огромни и ужасяващи. Отдалеч всяка приличаше на гигантска глава на кобра, тръгнала да я погълне; отблизо представляваха гневна, сива стена от вода, готова да се стовари върху дървеното корито. През първите часове Грейс се опасяваше, че ще умре. По-късно я хвана морската болест и тя започна да съжалява, че няма да умре. Лежеше изтощена на койката и се питаше какво кара хората да се качват на яхти за развлечение.

Постепенно океанът се успокои. Ласкавото африканско слънце, появило се на синьото небе, огря палубата. Грейс се загледа как тримата млади кенийци спускат мрежите във водата. Когато тръгваха, тя настояваше да бързат. Плати им близо хиляда долара — цяло състояние за хора като тях — и очакваше бърз превоз. Сега, ако се изключи морската болест, се наслаждаваше на царящото спокойствие.

Имаше чувството, че пътува много, много отдавна.

След като остави Гавин Уилямс в горящата кола, стигна на стоп до Портсмут, Вирджиния. Прецени, че парите от портфейла на Уилямс няма да стигнат, и изпрати нов имайл до приятеля на Керън — поиска му пари и нов документ за самоличност. Три дни не излезе от наетата мотелска стая в очакване да получи пратката. През това време трескаво търсеше по новинарските канали информация за своето бягство или за смъртта на Гавин Уилямс. Такава нямаше. В края на третия ден, когато вече бе обзета от отчаяние, управителят на мотела почука на вратата, за да й съобщи, че има пратка за нея.

— Линда Рейнълдс. Ти си, нали?

Сърцето ѝ щеше да се пръсне от щастие. Един ден, когато всичко това свърши, щеше да се издължи на тайнствения познат на Керън. В момента обаче я чакаше работа. Първо звънна на Мич Конърс.

— Грейс! Слава богу, че си жива. Уилямс нарани ли те? Къде си?

Загриженият му тон я накара да се усмихне.

— Съжалявам. Няма да ти кажа, но съм добре.

— Слушай, Грейс, знам за Джон Меривейл.

— Значи е истина? Джон е убил Лени?

— Така изглежда — въздъхна Мич. — Смятаме, че той е извършил и кражбата. Досега е хвърлял прах в очите на ФБР. За бога, да не направиш някоя глупост, чу ли? Сега всички са наясно — ФБР, ЦРУ. Джон ще си получи заслуженото веднага щом го заловим.

— Щом го заловите? Той изчезнал ли е?

Последва тишина и Грейс разбра, че Мич съжалява за думите си.

— Грейс, скъпа, на твоя страна съм. Знаеш го.

Грейс се изчерви. Някога Лени я наричаше „скъпа“.

Не можеше да определи дали ѝ е приятно да чува това мило обръщение от Мич.

— Остави справедливостта да си каже думата. Предай се. Нека властите имат грижата за Меривейл. Грейс? Грейс...

След като затвори, Грейс дълго не стана от леглото. Мислеше напрегнато.

Значи сега Джон бягаše. Преследваха го.

Всички го търсеха, но не защото бе убил Лени. На никого не му пушкаше за това. Мислеха, че той е взел парите. ФБР се интересуваше единствено от глупавите пари.

Затвори очи и се постара да се постави на мястото на Джон Меривейл.

„Къде бих отишла, когато ме издирват по цял свят? Къде бих се скрила?“

След няколко минути отвори очи. Разбира се!

Вдигна телефона.

— Искам такси, моля. До международното летище в Норфолк.

Да. Първото възможно.

Изтегната на палубата на рибарското корабче, Грейс наблюдаваше как вълните се плискат под ласковите слънчеви лъчи. Усмихна се, като се сети, че доскоро лежеше в мотел във Вирджиния, а сега се намираше в другата половина на света. Прозрението ли я докара тук? Не, не прозрението, а споменът. Споменът ѝ подсказа къде

ще открие Джон Меривейл. Положително щеше да бъде там. Красивият спомен я накара отново да затвори очи и да му се наслади...

Месец преди да се венчаят, с Лени отидоха във Франция, в очарователна вила на десет минути път с кола от Сен Тропе.

— Не ми се тръгва от тук. Истинска прелест — въздъхна Грейс.

Вечеряха с Мари ла Клас, брокерката на недвижими имоти на Лени във Франция, Джон и Каролин Меривейл.

— Не е ли прекалено тихо? — възрази Каролин.

От самото начало на ваканцията тя настояваше или да се преместят на по-оживено място, или да се качат на яхтата на Лени и да заминат за Сардиния. Какъв смисъл имало да стигнат дотук и да стоят в никому неизвестно село, кацнало на върха на хълм?

— Някои х-х-хора предпочитат тишината — отбеляза плахо Джон.

Каролин го изгледа кръвнишки.

— Все едно съм принцеса в кула — продължи Грейс. Усмихна се сияйно на Лени и той ѝ отвърна по същия начин. — Имам чувството, че съм на красив остров и никой не може да ме достигне.

— Значи не си била на Мадагаскар?

Всички се обърнаха към Мари.

— Там културата на Франция е комбинирана с красотата на Африка. Невероятно място. Израснах там.

— Звучи приказно — промълви Грейс.

— Така е. Много ще ти хареса. Природата, гледките. Направо е като едно от чудесата на света.

— Знам още нещо за Мадагаскар — ухили се Лени със закачливата си момчешка усмивка и лапна парче великолепно приготвен омар. — Там е Раят за мошениците. Няма договор за екстрадиране със Съединените щати. Знаеш ли това, Мари?

— Не — усмихна се тя вежливо.

— Е, ако някога Джон ограби банка, ще се пренесем там — обяви Каролин. — Междувременно копнея за малко цивилизация. Да слезем до Сен Тропе за вечеря? Кой иска?

Имотът се намираше в Антананариво, до калдъръмена улица. С дебелите си каменни стени къщата приличаше по-скоро на замък. Вълшебно убежище в пълния смисъл на думата.

— Тази ли ще е? — обърна се Лени към Грейс.

Пристигнаха в Мадагаскар преди два дни, а Мари ла Клас ги развеждаше. И двамата се влюбиха в острова.

— Тази ще е.

Лени извади чекова книжка, подписа чек с десет процента над исканата сума и го подаде на Мари. Обърна се към Грейс.

— Честит първи месец от брака ни, Грейси.

Обзета от неописуемо щастие, Грейс затанцува по улицата.

Нарекоха къщата „Лъо Кокон“. Смятаха да се оттеглят там след време.

Джон Меривейл не се чувстваше добре. Лекарят му предписа антидепресанти и поне месец пълен отдих.

— Ето — Лени му връчи ключовете от „Лъо Кокон“. — Стой колкото искаш. Мадам Томас е постоянна икономка. Ще те пере, ще ти готови, но иначе ще бъдеш съвсем сам.

Джон се трогна, но решението не беше практично.

— Не мога да изчезна в М-м-мадагаскар. Какво ще стане с „Кворум“?

— Ще се справим.

— Каролин н-н-няма да се съгласи.

— Остави Каролин на мен.

След шест седмици Джон се върна в Ню Йорк. Беше нов човек. Показа снимки на Лени и Грейс.

Щастието му естествено не продължи дълго. Каролин се погрижи за това. Грейс обаче никога нямаше да забрави блаженството на лицето на Джон, когато споменаваше Мадагаскар. Дори поиска да купи имението от Лени.

— Ти определяш цената.

Лени се усмихна.

— Съжалявам, приятел. Всяка друга къща, но не и тази. Винаги си добре дошъл като гост, но не е за продан.

Грейс подвикна на рибарите:

— Combien de temps encore?^[1]

— Environ deux heures. Trois peut-être. Vous allez bien?^[2]

Не, Грейс не се чувстваше добре. Но щеше да се оправи, когато пристигнат. Посегна към раничката, която неизменно държеше под око, и нежно докосна пистолета на Гавин Уилямс. Погали го, както дете гали плюшената си играчка. Питаше се колко ли време ще ѝ е необходимо да открие Джон, когато стъпи на острова. Бяха продали „Лъв Кокон“, когато ликвидираха „Кворум“. Купувач беше холандски предприемач на име Ян Бееренс.

Щеше да започне от него.

---

[1] „Колко има още?“ (фр.) — Б.ред. ↑

[2] „Около два часа. Може би три. Добре ли сте?“ (фр.) — Б.ред.

35.

Хари Бейн се обърна към Мич Конърс.

— Ненавиждам тази дупка.

Да, Момбаса беше дупка. Горещ, мръсен и бездушен град. Комарите бяха големи колкото врабчета. Сърбежът и горещината правеха спането невъзможно. Нищо чудно, че започваха да се гледат на кръв. Успяха да проследят Джон Меривейл до Кения, но после му изгубиха следите. Можеше да минат дни, дори седмици, преди да открият нещо.

Мич се замисли за Хельн и за дъщеря си в Ню Йорк. Срамно много време бе минало, откакто видя Селесте за последно. Хельн вече не му липсваше, но Селесте беше друго нещо. Опитваше се да не мисли за нея, да се съсредоточи върху непосредствените си задачи, ала не успяваше.

Ако не откриеха Джон Меривейл преди Грейс, тя със сигурност щеше да го убие. Съвсем разбирамо бе да загуби всяка вяра в правната система. Мич също не възразяваше Меривейл да получи куршум между веждите, но ако обвиняха Грейс в убийство, нямаше да успее да й помогне.

Почука се на вратата и Мич погледна към Хари. Минаваше полунощ. И двамата извадиха пистолетите.

— Кой е?

— Аз съм, Джонас. Срещувахме се сутринта на летището. Ще ме пуснете ли да вляза?

Мич се ухили. Кенийците бяха готови да те ограбят, както те гледат, но винаги казваха „моля“ и „благодаря“, докато го правят. Проявяваха изключителна любезност. По-рано днес бяха разпитвали пилота Джонас Ндиайе, пилот, след като разбраха, че Меривейл е наел малък самолет да го откара до Танзания. Но на летището не научиха нищо, защото никой от пилотите не разпозна Джон по снимката.

Мич отвори вратата.

Джонас Ндиайе, трийсетина годишен, изглеждаше по-млад заради дяволитото си момчешко лице. Носеше западняшки тип

прическа, намазана обилно с гел.

— Извинявам се за късния час.

— Няма нищо — увери го Хари Бейн. — Не спяхме. С какво можем да ти помогнем, Джонас?

— Въпросът е с какво аз мога да ви помогна. След като си тръгнахте днес, се замислих за снимката. Да, очаквам да ми дадете няколко долара, за онова, което знам. Да, да... — усмихна се очаквателно, сякаш директното искане на подкуп е най-естественото нещо на света. — Тази вечер правим бизнес. Паметта ми се събуди.

Хари Бейн отключи чекмеджето на нощното шкафче и извади пачка двайсетдоларови банкноти, стегнати с ластиче. Очите на Джонас Ндиайе се разшириха. Протегна ръка, но Бейн поклати глава.

— Какво знаеш?

— Човекът от снимката пътуваше в моя самолет. Да, вярно е. Дойде преди две седмици.

— И ти го откара до Танзания?

— Не.

Джонас пак протегна ръка. Хари Бейн отдели пет банкноти и му ги подаде.

— А къде?

— Господинът искаше да го откарам до Мадагаскар.

Хари погледна Мич. САЩ нямаха споразумение за екстрадиране с тази страна.

— Закарах го на летището в Антананариво. През цялото време говореше за природата. Щял да отиде на сафари, да се гмурка в океана. Сега, когато паметта ми се възвърна, мога да ви уверя, че беше изключително приятен господин. Много приятен.

— Каза ли ти къде ще отседне? Или колко време ще остане на острова? — попита Мич.

Джонас се усмихна лъчезарно на Хари. И получи още пари.

— Не спомена.

— Върни ми стотачката тогава.

Джонас го погледна обидено.

— Моля те, сър, не се сърди. Джентълменът не ми разкри плановете си, но ме разпитваше какви забележителности бих препоръчал.

— И?

Пак се усмихна подкупващо. Търпението на Хари Бейн се изчерпа.

— Не прекалявай, момче.

Мич погледна красноречиво към пистолета си, оставен върху ношното шкафче, и пилотът реши да не настоява.

— За гмуркане има само едно място и това е Носи Таникели.

— Носи какво? Това плаж ли е?

— Остров е — обясни Джонас любезно. — Там ходят гмурците.

Вашият човек носеше екипировка за гмуркане.

Хари Бейн погледна Мич и се усмихна.

— Благодаря, Джонас. Много ни помогна.

— За мен е удоволствие. Сега ще ми дадете още малко долари и си тръгвам.

Грейс стоя дълго пред „Лъ Кокон“. Не беше очаквала да се развлнува. След всичко случило се мислеше, че вече не е способна на това. Но докато стоеше на калдъръмената уличка и гледаше дебелите стени, които някога ѝ вдъхваха чувство за сигурност, по бузите ѝ потекоха сълзи.

С изненада узна, че господин Бееренс обитава къщата. Предполагаше, че също като Лени навремето, я е купил спонтанно, за да има къде да прекарва ваканциите, но рядко я посещава. Представи се като Шарлот лъ Клерк и доста се изненада, че Бееренс се съгласи да я приеме веднага.

— Да ви предложа нещо за пие, мадам Лъ Клерк?

Ян Бееренс бе пълен, дружелюбен мъж на средна възраст, с определяща червеникаворуса коса. В кафявите му очи проблясваха закачливи пламъчета, когато се усмихваше.

— Благодаря. Чаша вода ще ми дойде добре.

Грейс се стараеше да се овладее. Вътре къщата въобще не беше променена. Не очакваше Бееренс да е купил не само цялата мебелировка, но и произведенията на изкуството, с които тя и Лени я бяха украсили. Видя дори кристалните вази, които бе поръчала специално от Париж.

Косата ѝ бе порасната през седмиците след бягството ѝ от Дилвин. В Момбаса я подстрига на черта и боядиса в махагоново. Като

зърна отражението си в едно от огледалата, неволно си помисли:
„Единственото, което не разпознавам в тази къща, съм самата аз.“

— Какво ви води в „Лъо Кокон“? И в Мадагаскар? На ваканция ли сте?

— Донякъде. Бях тук веднъж с приятел. Преди много време.

— Били сте на гости на семейство Брукстейн?

— Приятелят ми беше тихен гост. За жалост му се случиха доста неприятности напоследък.

— Съжалявам — кимна Ян Бееренс съчувство.

— Благодаря. Замина преди няколко седмици и оттогава никой не го е чувал. Знам, че е стигнал до Мадагаскар. Питах се дали от носталгия или заради спомените няма да се отбие тук. — Извади снимка. — Ето как изглежда.

Бееренс дълго изучава снимката.

— Съжалявам. Имам чувството, че ми е познат отнякъде, но не е идвал тук.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Вие сте първата ми посетителка от година насам. Това е една от причините, поради които продавам имота. Обожавам къщата и острова, но са прекалено изолирани. Сега съм тук, за да подпиша документите и да се сбогувам. Имате късмет, че ме заварихте.

— О! — Без да знае защо, Грейс се натъжи. Този мил мъж щеше да напусне „Лъо Кокон“. — Кой е новият собственик?

— Доста е тайнствено. С мен се свърза адвокат от Ню Йорк, който движи нещата. Не ми съобщи името на клиента си, но който и да е, познава къщата основно. Има изисквания за определени мебели, килими и други предмети. Доколкото знам, ще се нанася в понеделник.

Дишането на Грейс се участи. *Познава къщата основно.*

Ян Бееренс я изпрати до вратата.

— Едно ще му призная на Лени Брукстейн: може да е бил измамник, но е имал страхотен усет към обзвеждането. Къщата ще ми липсва. Що се отнася до приятеля ви — съжалявам, че не успях да ви помогна.

— Напротив — поклати глава Грейс. — Много ми помогнахте. Довиждане, господин Бееренс. И успех.

Хари Бейн и Мич Конърс решиха да се разделят. Мадагаскар беше с размерите на Тексас, а разполагаха единствено с информацията на Джонас Ндиайе.

— Ще остана в Антананариво — обяви Хари. — Ще разпитам персонала на летището, шофьорите на таксита, брокерите на недвижими имоти. Ще разговарям с управителите на всички прилични хотели. Ако е тук, някой го е запомnil, особено заекването му.

Мич взе малък самолет до северната част на острова. Носи Таникели беше малък атол на северозападния бряг на Мадагаскар. Истински рай за гмурците — само плажове и океан. И гмурците, и туристите нощуваха в Носи Бе. С белите си пясъчни ивици и прозрачни тюркоазени води това наистина беше райски кът. Ако ще прекараш остатъка от живота си, бягайки от властите на Щатите, това беше мястото. Джон Меривейл беше направил страхотен избор.

Мич обходи всички хотели на острова, всички супермаркети, аптеки, барове и офиси за коли под наем.

— Виждали ли сте този човек? Сигурни ли сте? Погледнете внимателно. Ако го намерим, има награда.

Местните жители не бяха виждали Джон Меривейл. Що се отнася до гмурците, Мич остана с впечатлението, че са особена общност и биха се защитавали един друг от полицията, дори да знаеха нещо. За три дни хвана тен, но не откри никакви следи — нито от Джон, нито от Грейс.

— Попадна ли на нещо? — обади му се Хари Бейн.

— Не. А ти?

— Дребна работа. Джонас не ни е изльгал. Две сервитьорки на летището потвърдиха, че са виждали Джон. Прекарал две нощи в хотел „Сакаманга“ и заминал. Говорил за гмуркане и споменал за среща с приятел.

— Ще остана тук до понеделник — осведоми го Мич.

Хари не попита: „А после какво?“

Скоро и на двамата им предстоеше да се върнат в Ню Йорк. Истинско чудо беше, че медиите не са надушили за бягството на Грейс или за изчезването на Джон Меривейл, но в даден момент и това щеше да стане. За Мич имаше шанс да остане в нюйоркското полицейско управление, но Хари Бейн знаеше, че ако се върне с празни ръце, с кариерата му е свършено.

— Дръж ме в течението — напомни той и затвори.

Сърцето на Грейс замря.

Излизайки от бакалницата, го видя — онзи тип от ФБР! Шефът на Гавин Уилямс, който работеше с Джон. Шмугна се обратно в магазина.

— Забравихте ли нещо, мадам?

Джон ли търсеше или нея?

— Мадам?

Грейс осъзна, че продавачът говори на нея.

— Не, не. Всичко съм взела. Благодаря.

Погледна през витрината.

Мъжът го нямаше.

Важното бе да не се набива на очи и да изкара някак уикенда. След понеделник вече нямаше да ѝ пука. Можеха да я върнат в затвора с пранги, ако искат.

Анонимна бележка чакаше Хари Бейн в хотела.

„Мъжът, когото търсиш, вече не е в тази провинция.

В Толиара е. Говори с пазачите на Националния парк „Исало“.“

Опита да се свърже с Мич, но телефонът му беше изключен. Щеше да отиде там утре.

В неделя Мич се събуди с чувството, че главата му ще се пръсне. Не знаеше дали да вини уискито, или факта, че някой с пълна сила биеше църковна камбана.

Стана, залитайки, стигна до банята, повърна и се почувства по-добре. Върна се и пак легна.

Днес щеше да е последният му ден на архипелага. Нямаше никаква надежда да намери Джон Меривейл.

Заспа и сънува странни неща.

Биеха църковни камбани. Той се жени за Хельн. *Вземаш ли тази жена... Да!* Вдига воала на Хельн, но се оказа, че не е тя, а Грейс Брукстейн. *Забрави за мен.*

На плажа е и гони Джон Меривейл. Джон свива зад дюона и изчезва.

В следващия миг е в кабинета на лейтенант Дъбрей. Гласът на Дъбрей: „Случаят не е твой, Мич. Ако не са Хельн и Селесте“... В този момент влиза Хари Бейн: „Прекарал е две нощи в «Сакаманга». Имал среща с приятел...“

Мич се събути сепнат.

Имал среща с приятел.

Възможно ли е?

Грабна телефона.

— Хари Бейн, моля. Стая шестнайсет.

Последва кратка пауза.

— Господин Бейн замина рано сутринта. Ще се върне във вторник. Да оставя ли съобщение?

Грейс лежеше будна, когато будилникът иззвъня.

Четири сутринта.

Дръпна завесите в евтината хотелска стая и огледа пустата улица.

Все още беше тъмно, но скоро щеше да се зазори.

Облече се бързо. Макар и лека, раничката ѝ съдържаше всичко необходимо.

Излезе тихо от хотела и потъна в сенките.

36.

Улиците бяха пусти. Антананаиво спеше. След седмица започващ сухият сезон. Щяха да задухат студени ветрове. Днес обаче въздухът беше гъст като супа. Грейс вървеше като призрак из пустите улици.

Вчера се бе паникъосала. „Ами ако не е там? Ако не той е мистериозният купувач? Какво ще правя, ако не е Джон?“

Но сега, докато се изкачваше по хълма към „Лъ Кокон“ и първите слънчеви лъчи озаряваха небето, съмненията ѝ се изпариха. Джон Меривейл беше тук. Усещаше го, както шаман усеща присъствието на зъл дух.

Пъхна ръка под якето и докосна пистолета.

Моментът беше настъпил.

— Съжалявам, сър. Ранният полет за Антананаиво е отменен — съобщи с безразличен глас момичето на гишето. Идеше му да я сграбчи и разтърси. Вместо това стисна зъби и процеди:

— Кога е следващият?

Тя погледна монитора на компютъра.

— В девет. Но всичко зависи от времето. Ако се разрази бура, може да затворят летището.

Зашо Джон Меривейл беше дошъл в Мадагаскар? С Хари предполагаха, че е заради липсата на споразумение за екстрадиране със Съединените щати. Тук щеше да се чувства в безопасност и далеч от ръцете на властите. Но, от друга страна, беше споменал пред управителя на хотела, че има среща с приятел. Първата мисъл на Мич беше за Грейс. Може би бе успяла да се свърже по някакъв начин с него и го е убедила да се видят? Обяснила му е колко е разумно като двама издирвани от закона престъпници да забравят миналото и да се съюзят. Може би го примамваше в смъртоносен капан.

Звънна на Каролин Меривейл. Събуди я.

— Джон ходил ли е някога в Мадагаскар? Има ли познати там?

Отговорът на Каролин подсили убеждението му. Знаеше къде е Джон; знаеше накъде е тръгнала Грейс. Щеше ли да стигне там навреме, за да предотврати неизбежното?

— Билет за полета в девет, моля.

Служителката пак погледна екрана.

— О, всичко е продадено. Да ви сложа ли в чакащите?

„Поеми си дълбоко дъх. Брой до пет.“

— Разбира се.

Мич отново направи опит да се свърже с Хари.

На пода до спалния чувал на Хари Бейн мобилният тихичко звънеше. Беше пет сутринта. В националния парк „Исало“ най-нетърпеливите туристи пиеха кафе и нагласяваха биноклите и фотоапаратите си. Богатото разнообразие от птици беше една от атракциите на „Исало“. За разлика от спътниците си обаче, Хари Бейн никак не се интересуваше от птици. Дойде тук да търси Джон Меривейл, но се оказа напразно. Авторът на бележката или грешеше, или нарочно го бе пратил за зелен хайвер. Пазачите в „Исало“ не си спомняха да са виждали Джон.

Хари планираше да се върне в Антананариво вечерта, но закъсня за летището. Макар и неохотно, реши да преспи в заслона на националния парк.

Телефонът му иззвъня пет-шест пъти и мълкна. Благодарение на тапите в ушите си Хари Бейн продължи да спи непробудно.

Грейс свали раничката от гърба си. Въtre носеше въже, клещи, тебешир, квадратно парче черен плат и малък диктофон.

Направи примка в единия край на въжето и го метна към стърчащия метален прът на върха на оградата. Да хвърлиш ласо се оказа по-трудно, отколкото си представяше. Минаха десет минути, преди да успее да надене примката на пръта. Работата ѝ се затрудняваше още повече, защото непрекъснато поглеждаше през рамо, за да види дали не се задава някой подранил минувач. Натри длани с тебешира, хвана въжето и започна да се изкачва. Дори с туристическите обувки напредваше бавно по гладката и хълзгава от

сутрешната роса ограда. Мускулите на ръцете започнаха да я болят. Усещаше как въжето жули дланите ѝ. Потта ѝ отми тебешира и тя започна бавно да се пълзга обратно към улицата.

И в този миг дочу гласове — на момичета или млади жени. Бъбреха и си подмятаха закачки на френски. Чуваха се все по-ясно. Всеки момент щяха да се появят иззад ъгъла.

Грейс погледна нагоре. Ръбът на оградата беше на три метра над главата ѝ. Гласовете станаха още по-високи. Вкопчвайки се във въжето, тя мобилизира всичките си сили.

Човекът от другата страна на оградата бе убил Лени. Беше ѝ отнел всичко. Живееше в нейната къща, криеше се в нейното убежище, харчеше нейните пари!

Гневът я изстреляше нагоре. Кръвта по дланите ѝ се смесваше с потта, но тя не усещаше нищо. Ръбът вече бе съвсем близо. Успя да го достигне. Набра се, преметна крака от другата страна и издърпа въжето. Момичетата бяха вече почти под нея: и трите в униформи на продавачки в супермаркета. Отиваха на работа. Смееха се и се шегуваха. Бяха щастливи. Грейс изпита облекчение, когато я подминаха.

Спусна се в градината на „Лъо Кокон“.

Мич погледна през люка на самолета. Виждаха се единствено сиви облаци. До него млада жена стенеше от страх при всяко пропадане на машината във въздушна яма.

Стараеше се да не мисли за Грейс, за Джон Меривейл и какво може да се е случило вече в Антананариво. Ако беше в Ню Йорк, щеше да се обърне към колегите си, да поисква подкрепление. Ала в момента последното, което искаше, бе да прати въоръжени мадагаскарци да щурмуват „Лъо Кокон“.

Грейс се придвижваше с гръб към стената. „Лъо Кокон“ беше огромна къща с плетеница от коридори, заобиколена от множество градинки и тераси. Първо трябваше да изключи алармата, камерите за видеонаблюдение и телефоните. Лени постоянно се оплакваше от архаичната система за сигурност на „Лъо Кокон“ с изнесените ѝ навън

кабели, но така и не я подмени. Тя се надяваше Ян Бееренс също да не го е направил.

Стигна до кухненската врата и с облекчение установи, че охранителната система не е подменена. Като внимаваше да не попадне в обхвата на камерата, тя приближи, извади от раничката черното парче плат и го метна отгоре ѝ, после бръкна за клещите и преряза жиците и кабелите.

Самолетът на Мич се приземи. Жената до него се прекръсти и започна благодарствена молитва. А той се надяваше да не е закъснял.

Хари Бейн разтърка очи. Някой го разтърсваше за раменете. За миг не се ориентира къде е.

— Ако ще хващащ самолета, побързай.

Мадагаскар. „Исало“. Джон Меривейл.

Посегна към телефона. Червената лампичка светеше укорително и той натисна копчето за гласова поща.

— Имате седем нови съобщения...

Седем?!

Започна да ги прослушва.

Грейс натисна дръжката на вратата и тя поддаде.

Джон явно се чувстваше в безопасност тук.

На две места по света с Лени оставяха вратите отключени — в Мадагаскар и Нантъкет.

Прекоси кухнята. Зад вътрешната врата се намираше малко антре, откъдето слугинското стълбище свързваше мазето с тавана в западната част на къщата. Грейс извади пистолета и тръгна нагоре.

В къщата цареше пълна тишина и тя чуваше собственото си дишане, шумоленето на дрехите си. Само преди няколко дни седеше тук с Ян Бееренс, но сега персоналът беше освободен. Джон беше сам.

Внезапно се затръшна врата. Шумът — толкова силен и неочекван — я стресна и тя едва не изпища. Почти беше стигнала до

втория етаж, а шумът дойде отдолу. Обърна се предпазливо и заслиза към приземния етаж.

Встрани от слугинското стълбище се влизаше в осмоъгълен вестибюл. Осемте му арки водеха към различните стаи — трапезарията, библиотеката, салоните. Френските прозорци на централния салон гледаха към основната градина на имението. Усети полъх върху лицето си. Вратата беше отворена. Пристъпи предпазливо към градината и спря.

Ето го!

Виждаше го в гръб: крачеше бавно напред, все още по пижама и халат. Червеникавата му коса беше разрошена. В едната си ръка държеше чаша с кафе, а в другата — книга. Същински турист във ваканция. Приличаше на безобиден мъж на средна възраст, а не на брутален убиец, какъвто беше.

Не беше виждала Джон от времето на процеса. Сети се за последвалите ужасни дни: кошмарното пътуване да „Бедфорд Хилс“, побоя от Кора Бъде, при който едва не умря... Тогава още се надяваше Джон Меривейл да я спаси. Смяташе го за приятел, единствения й приятел.

Свали предпазителя на пистолета.

— Джон.

Не я чу и тя тръгна към него. Отначало бавно, после се затича.

— Джон!

Той се обърна, видя пистолета и пребледня. Изпусна чашата с кафе и тя се разби върху каменната настилка. Той се отдръпна инстинктивно и едва в този миг Грейс видя, че не е сам.

В шезлонга зад него се бе изтегнал друг мъж, обърнал лице към градината. Отначало зърна само главата му и протегнатите напред крака, обути в чехли.

Стоеше замръзнала, докато мъжът бавно се извръщаше. Още преди да види лицето му, знаеше кой е.

— Здрави, Грейси — усмихна се Лени Брукстейн. — Очаквах те.

37.

Животът ѝ се изнiza пред очите ѝ. Сънуваше ли? Това някакъв кошмар ли беше? Искаше да докосне Лени, да се убеди, че е жив, ала непонятна сила я възпираше.

— Видях те! Видях трупа ти! — Разтрепери се. — Бях в мортата!

— Защо не оставиш пистолета? — Лени говореше спокойно, овладяно. — Ще поговорим.

Грейс понечи да се подчини, но в същия миг Джон Меривейл направи крачка към нея и тя инстинктивно насочи пистолета към главата му.

— Не мърдай!

Джон отстъпи.

— Седни на стола и дръж ръцете си така, че да ги виждам.

Джон се отпусна в шезлонга до Лени.

— Ти също — нареди тя на Лени.

Веждите на Лени се стрелнаха нагоре от изненада. Отпусна ръце в ската си. Като ги държеше на мушка, Грейс бръкна в раничката и извади диктофона. Натисна бутона за запис и постави машинката на земята.

— Говори! — нареди тя повелително.

Лени не можеше да откъсне очи от лицето ѝ. „Толкова е красива. Но и много променена. Наложило се е. Онова сладко, доверчиво момиче не би оцеляло.“

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко. Кажи ми всичко, Лени. Искам да знам истината.

Лени Брукстейн заговори.

38.

— Грейс, не бива да забравяш колко отдавна започна всичко. Ти беше дете, когато основах „Кворум“. Притежавах фондове и преди това, изкарвах пари, но знаех, че „Кворум“ ще е различен. Исках да управлявам света и успях.

Лени погледна към Джон Меривейл и се усмихна. Джон му отвърна със същото. В очите му имаше сляпо обожание. Грейс помнеше този му поглед.

„Той го обича. Винаги го е обичал. Как можах да забравя?“

Лени продължи:

— В началото беше борба. По онова време икономиката буксуваше, хора оставаха без работа, без покрив. Никой не искаше да инвестира. А аз вложих и последния си цент в „Кворум“. Ако пропаднеше, отново щях да съм на дъното. И без пари. — Лицето му помръкна. — Нямаш представа какъв е този ужас, Грейси. Мисълта да се върна там, откъдето тръгнах, ме плашеше. Не. Това нямаше да ми се случи. — Изрече го гневно, все едно тя бе искала да го дръпне назад. — И благодарение на Джон не се случи.

Джон Меривейл се изчерви от удоволствие като гимназистка, на която капитанът на училищния футболен отбор е направил комплимент. Грейс слушаше мълчаливо.

— Задвижих страховотна система. Безотказна. Но по онова време никой нямаше да се довери на тип като мен без подходящото образование. Но той — кимна към Джон, — той въртеше швейцарските банкири на малкото си пръстче. Благодарение на техните инвестиции стъпихме на крака, но именно дребните инвеститори ни направиха богати. Ние се грижихме обикновените хора да осъществят Американската мечта, да забогатеят. А забогатеха ли те, забогатявахме и ние. Това продължи дълго.

— Но дребните инвеститори загубиха всичко заради „Кворум“ — не сдържа гнева си Грейс. — Обедняха семейства, закриха се работни места, самоубиха се хора...

— Страхливци — отсече Лени. — Да сложиш край на живота си, защото си загубил пари. Не е трагично, а жалко. Съжаявам, Грейс, но е така. Правиш инвестиция и рискуваш. Никой не ги е насиливал да ми дават проклетите си пари.

Грейс се ужаси от обзелото я силно желание да го застреля. Едно натискане на спусъка и щеше да сложи край на тези бездушни приказки. Щеше да унищожи този новопоявил се призрак на онзи Лени, когото помнеше, когото обичаше, комуто вярваше. Жадуваше обаче да узнае истината и затова го остави да продължи.

— Години наред нещата вървяха чудесно. Всички бяха щастливи. Но към дvehиляндната нещо се обърка. Времената не бяха така благосклонни към стари динозаври като мен. Именно по това време се запознах с теб, скъпа. Най-щастливият период в живота ми. Винаги съм те обичал, да знаеш.

В очите му имаше сълзи.

„Той е луд — помисли си Грейс. — След всичко, което ми причини, ми говори за любов.“

— Продължавай — подкани го хладно тя.

— Продължих да инвестирам парите на хората, но вече не с предишния успех. Следващите две години загубих около десет милиарда.

Погледна към Меривейл за потвърждение.

— Поне — обади се Джон.

— Как е възможно? — смяя се Грейс.

— Как е възможно ли? Ами залагаш, но губиш. Нашите залози бяха големи.

— А как никой не разбра?

— Просто не казвах на никого — промълви Лени отегчено. — Да не съм глупак? Бях предпазлив, Грейси. Прикривах следите си. Непрекъснато прехвърлях средствата от едно място на друго. Лесно е да докараши на хартия по-голяма печалба, отколкото всъщност имаш. После трябваше само да се унищожат някои документи, да се заличат данните в компютрите. Комисията за регулиране на борсата може и да ни е подозирала, но никога не започна истинско разследване.

— Значи си лъгал. Лъгал си инвеститорите, дребните хора, които са ти вярвали, така както си лъгал мен.

— Защитавах ги. Както защитавах и теб — възрази Лени.

— Защитавал си ме?

— Не разбиращ ли? Ако никой не се бе паникъосал и бяха останали на моя страна, щях да им възстановя парите. Вече бях започнал, Грейс. Това е иронията. Именно онези окаяни семейства, за които говориш, са виновни за всичко. Ако не си бяха поискали парите едновременно, нямаше да паднем в пропастта като стадо глупави овце. Щях да оправя нещата. Имах способностите да го направя, но не ми дадоха шанс. Потапяха кораба ми, а аз не можех да ги спра. Оставаше ми единствено да направя така, че да не пропадна с тях. Трябваше да оцелея, Грейс. Трябваше. Идеята за яхтата хрумна на Джон. Решихме да инсциенираме самоубийство. Отначало мислехме просто да изчезна, но преценихме риска. След като истината за „Кворум“ излезеше на бял свят, някой можеше да прояви настойчивост и да продължи да ме търси. Затова ни трябваше тяло.

Грейс се разтрепери. Тялото в мортата, липсващата глава...

— И... уби? Уби човек?

— Беше никой. Мързелив пияница, бездомник. И без това скоро щеше да умре. Аз само малко ускорих нещата. Качих го на яхтата, дадох му бутилка бърбън и зачаках. Когато припадна... направих каквото трябва.

Грейс сложи ръка на устата си. Повдигаше ѝ се.

— Да, не беше красива гледка. — Лени свърси вежди погнусен. — Но както казах, налагаше се да го направя. Ченгетата трябваше да останат с впечатлението, че е моят труп, и затова се принудих да го... променя. Най-трудно поставих халката на пръста му. Вече се беше вкочанил. А и бурята. Нея не бяхме предвидили. На няколко пъти наистина щях да падна от борда. Никога през живота си не съм се радвал толкова много да видя Грейдън.

Грейдън. Грейдън Уокър. Име от друг живот. Грейдън Уокър, пилотът на хеликоптера на Лени — тих, изпълнителен човек, като мнозина от обслужващия персонал, и безкрайно предан на Лени.

— Грейдън ме откара на изоставена самолетна писта. Дез ме чакаше и ме докара направо тук.

Дезмънд Монталбано беше пилотът на частния им самолет. Млад, амбициозен военен летец, той имаше вкус към рискованите начинания.

— Знаех, че Грейдън ще запази тайната ми, но не бях сигурен за Дез.

— И него ли уби? — ахна Грейс.

— Да го убия? Не, разбира се. — Прозвуча обиден от подобно предположение. — Осигурих го богато за трийсет години напред. С такава солидна сума, че ще си държи устата затворена. Парите му идват от фонд в Джърси. Невъзможно е да бъдат проследени, впрочем — добави той гордо.

— Както и другите пари — отбеляза Грейс с горчива. — Тях кой ги скри? Ти или Джон?

— Скъпа — усмихна се Лени, — не се ли досети вече? Няма други пари.

— Как така? — погледна го тя невярващо.

— Седемдесетте милиарда, които всички така усилено търсят, са мит. Те не съществуват. Никога не са съществували.

Грейс чакаше обяснение.

— Вярно, „Кворум“ изкарваше пари. Докато не започнаха загубите. По едно време достигнахме двайсет милиарда, но никога — седемдесет. Както и да е. До две хиляди и четвърта свършиха.

— Всичките?

— Останаха няколко милиона. Използвах ги, за да плащам дивиденти и други случайни разходи. И да поддържаме висок стандарт на живот, разбира се. Винаги исках да имаш най-доброто, Грейси.

Тя се сети за кошмарите от последните две години и промълви:

— Искал си най-доброто за мен, така ли?

— Да. Хората смятат, че успехът се мери с богатство, но не е вярно. Не и в Америка. Той се мери с представите за богатство. Хората ме смятаха за богат и проспериращ, затова продължаваха да ми заемат пари. Докато „Лемън“ не се сринаха. После всички станаха бдителни. Започнах да броят средствата си и разбрах, че е настъпил моментът да създам стратегия за оттеглянето си. Заделих малко пари на страна за мен и Джон. Не ни трябваха много. Винаги сме възnamерявали да живеем скромно, нали?

Джон кимна.

— На Мадагаскар се живее скромно, Грейс. Знаеш го. Именно затова с теб толкова го обичаме. — Изправи се и разтвори ръце, готов да я прегърне. — Ще бъде както някога — тримата ще сме заедно.

Липсваше ми, Грейси. Липсваше ми повече, отколкото си представяш. Няма ли да оставиш пистолета? Забрави всичко случило се.

Грейс се разсмя високо и безрадостно. Смя се, докато от очите ѝ не потекоха сълзи. После насочи пистолета към челото на Лени.

— Да забравя ли? Ти съвсем ли се побърка?! Захвърли ме в ада. Крал си, убивал си и си лъгал, а извъртя нещата така, че аз да поема вината! Затвориха ме и изхвърлиха ключа, а ти го допусна. Ти го инсценира! Видях трупа, Лени. Подпухналото осакатено тяло на человека, когото си убил. А толкова много ти вярвах. Смятах те за невинен — поклати тъжно глава. — Всичко, което ми се случи, е било заради теб. Знаеш ли защо дойдох днес тук?

Лени поклати глава.

— Да убия Джон. Да. Щях да го застрелям, защото мислех, че те е убил. Мислех, че е откраднал парите и е направил така, че ти да излезеш виновен.

— Джон да ме предаде? — Идеята се стори забавна на Лени. — Мило момиче, целият свят ме е предавал, а ти се насочваш към единствения човек, в чиято преданост никога не съм се съмнявал!

— А моята преданост, Лени? Моята любов? Бях готова да дам всичко за теб, да рискувам всичко, да изстрадам всичко. Защо не ми се довери? Защо не ми каза, когато нещата с „Кворум“ са тръгнали зле?

— Да говоря с теб за бизнес?! Стига, Грейси. Никога не си поглеждала етикета с цената на каквото и да било.

Това беше самата истина. Тя си припомни какъв наивен и безгрижен човек беше и се засрами.

— Може би трябваше да ти се доверя, Грейси. Може би. — За пръв път нещо като вина се появи за миг в изражението му. — Наистина те обичах. Но, както ти казах, трябваше да оцелея. Хората искаха изкупителна жертва за собствената си глупост. Искаха жертвен агнец за своята алчност. Въпросът беше ти ли да си, или аз, скъпа.

Лени сви рамене.

— И избра мен! — Грейс се готвеше да натисне спусъка. — Безсърден кучи син!

Джон Меривейл затрепери от страх.

— М-м-моля те, Грейс.

— Какво искаш от мен, Грейс? Да кажа, че съжалявам? — попита Лени.

Грейс се замисли, преди да отговори:

— Да, искам да кажеш, че съжаляваш, Лени. Съжаляваш за бедния човек, когото си убил, за millionите хора, чийто живот си съсипал, за мен и за онова, което ми причини. Кажи, че съжаляваш. Кажи го!

Вече крещеше истерично, а Лени я гледаше безизразно, както човек наблюдава животно в клетка на зоологическа градина.

— Не, няма. Защо да го кажа? Не съжалявам, Грейс. Никак даже. Ако има шанс всичко да се повтори, бих го направил пак.

Грейс отчаяно изучаваше лицето му, за да долови някакви следи от човека, когото познаваше; да зърне някакво разкаяние, състрадание. Очите на Лени бяха безизразни.

— Аз оцелявам, Грейс. Такъв съм. Баща ми е оцелял при холокоста. Дошъл е в Америка само с ризата на гърба си. Да, ужасно обърка живота си, но това стана, защото беше беден. Обаче оцеля. За това говоря. Имаше живот и дари мен с живот. А аз посветих своя да избягам от бедността. Нямаше да повторя неговите грешки. Нямаше да съм гражданин втора категория, да умолявам да ме приемат в клуба. Аз щях да съм собственик на клуба и други да ми се молят да ги приемат! Дори се ожених за дъщерята на един от тях!

Грейс трепна. „Това ли представлявах за теб? Дъщерята на Купър Ноулс ти е била необходима за социален статус?“

— Очакваш да се извиня, че съм оцелял ли? Никога! Изградих се от нищото, Грейс. — Потрепери от гняв и продължи: — Какво знаеш ти за труда, за бедността, за страданието?

Грейс се сети за времето в „Бедфорд Хилс“, за последвалото преследване, когато целият свят беше убеден във вината ѝ. А изнасилването? Загубата на кръв, от която едва не умря, след като предизвика абORTа? Разкъсването на вените с иглата на брошката?

„Какво знам аз за страданието ли? Би се изненадал.“

— Ти беше американска принцеса — продължи Лени. — Жivotът ти поднасяше всичко на сребърен поднос, а ти го приемаше и смяташе, че ти се полага. Никога не се запита откъде се е появило. Не те интересуваше. Затова недей да ми четеш лекции по морал. Съжалявам, че си страдала, но някой трябваше да страда. Беше дошъл твой ред.

„Моят ред?“

— Да. Не ме гледай така ужасено, скъпа. Все пак се справи. Оцеля. Гордея се с теб. Тук си, жива си, свободна си. Ние двамата — също. Настояваше да чуеш истината. Казах ти я. Какво друго искаш?

В този момент Грейс проумя.

— Мъст, Лени. Искам мъст.

Натисна спусъка. Лени вдигна ръка към гърдите си. Кръв потече между пръстите му и напои бялата ленена риза. Погледна я изненадано, а Джон Меривейл изпища:

— Не!

Чу се изстрел, после — още един.

— Грейс!

Грейс се извърна. Мич Конърс тичаше от салона към градината с изваден пистолет. Русата му коса бе полепнала по челото от пот.

— Спри!

Ала тя не можеше да спре. Джон Меривейл се беше шмугнал в къщата. Грейс се обърна към Лени, но и той беше изчезнал. След миг го видя. Пълзеше към лятната къща и оставяше кървава дира. Грейс се прицели отново, но Мич Конърс изтича пред нея и й попречи да стреля.

— Свърши се, скъпа. Моля те, спри. Остави пистолета.

— Махни се, Мич — изкрештя тя. — Махни се!

— Не бива, Грейс. Знам, че искаш справедливост, но не това е начинът.

Лени щеше да се измъкне, а тя не можеше да понесе това.

— Махни се, Мич. Ще стрелям.

Откъм къщата се чу гълчка. Затръшваха се врати, тичаха хора. Лени почти бе стигнал до лятната къща. С периферното си зрение Грейс видя как Джон Меривейл изскуча от къщата с пушка в ръце. Отвътре се чуха викове:

— Полиция! Оставете оръжиета!

Сега или никога.

Грейс натисна спусъка за последен път и с ужас видя как Мич полита във въздуха, преди да се стовари на земята. Усети как куршуми проникват в плътта ѝ. Потърси с поглед Лени, но не го видя. Видя само как тежка завеса се спуска пред очите ѝ.

39.

Ню Йорк, месец по-късно

Жената в болничната чакалня прошепна на дъщеря си:

— Тя ли е?

— Не мисля... — поклати глава момичето. Обикновено беше по-категорична. Четеше всички клюкарски издания и се гордееше, че знае новините за знаменитостите. Забелязваше ги от разстояние. Слънчеви очила и шалове не я заблуждаваха. Тази жена със счупен нос приличаше донякъде на нея — трапчинката на брадичката, изваяните като сърчице устни. Но същевременно не привличаше толкова погледите, не беше толкова красива, толкова специална. А и тази обикновена сива пола и бяла блузка? Не, не е тя.

— Госпожо Ричардс?

Майката на момичето вдигна глава.

— Да?

— Може да влезете. Мъжът ви е буден.

Майката и дъщерята станаха и тръгнаха към изхода на чакалнята. По пътя изгледаха жената крадешком.

Не, не. Не беше тя...

Грейс се зарадва, когато жените излязоха. Беше седем сутринта и се надяваше чакалнята да е празна. Ставаше ѝ все по-трудно да е сред хора. Скоро щеше да напусне Америка завинаги. Ще си намери тихо убежище, където хората не се интересуват от миналото. Защо не в манастир в Испания или Гърция?

„Ще ме приемат. Нали това правят? Предлагат убежище на грешниците, престъпниците и бедните.“

Отговаряше и на трите условия. Според новия ѝ адвокат ѝ се полагаше обезщетение от държавата, но вероятно щеше да мине време, докато го получи.

— Сумата ще бъде значителна. Е, не на колкото си свикнала, но поне седемцифрена.

Грейс не се интересуваше от това. Щеше да изпрати парите на Керън Уилис и Кора Бъдс. На тях дължеше свободата си; а този дълг не можеше да изплати с никаква сума. Освен това не ѝ трябаха пари. Искаше единствено да се махне. Но още нямаше как. Не и преди той да се оправи; не и преди да има възможност да му обясни.

Докосна белега на ръката си, където се беше забил куршумът. Имаше още три такива белега отлясно: на крака, бедрото и рамото. Щастие е, че е жива, бяха казали лекарите. Наистина ли бе щастие, запита се тя.

Странно колко бързо заздравява тялото. С душата обаче не беше така.

Без Лени вече не знаеше за какво да живее.

Историята за престрелката в „Лъо Кокон“, сензационното убийство на Джон Меривейл и залавянето на Лени Брукстейн се разнесе по света. Властите в Мадагаскар не бяха склонни да допуснат американците да отведат Лени в Щатите, но лично обаждане от президента и обещанието за значителни субсидии за различни инфраструктурни проекти бързо промени решението им.

Хари Бейн направи изявление пред местната преса.

— Господин Брукстейн се връща в родината си по собствена воля, защото се нуждае от спешна медицинска помощ. Когато се възстанови — ако се възстанови, — бъдещето му ще бъде решено от правосъдната система на САЩ.

Именно Бейн се бе свързал с местната полиция и осигурил подкрепления за „Лъо Кокон“. Веднага щом прослуша съобщенията на Мич, се обади на началника на полицията в Антананариво и му разказа всичко.

— Щеше да е по-лесно, ако ни бяхте осведомили своевременно — негодуваше началникът, но се съгласи да прати хора в имението.

И слава богу! Когато пристигнаха, Лени Брукстейн вече бе пропстрелян в слабините и стомаха. Ако го бе уцелила малко по-високо, Грейс щеше да лиши Америка от най-сензационния и шокиращ процес... След спешна хирургическа намеса Лени оцеля и бе върнат в Америка с военен самолет.

Две седмици обаче не беше ясно дали Мич Конърс ще оживее. Грейс бе ужасена, че тя го е простреляла, но ченгетата я увериха, че е бил Джон Меривейл. Тя с радост узна, че Джон е мъртъв, но после радостта ѝ премина. Какво значение имаше? Нито неговата смърт, нито процесът срещу Лени за измама и убийство и смъртната му присъда, нито нейното президентско помилване щяха да върнат предишния ѝ начин на живот; нямаше да помогне и на хората, пострадали от „Кворум“. Нищо от това нямаше да помогне Мич Конърс да се оправи, нито да върне живота на Мария Престън, на Андрю или на нещастния бездомник от Нантъкет. „Справедливост“ се бе превърнала в дума, лишена от смисъл.

Медицинска сестра я докосна по рамото.

— Хубава новина. Той се събуди. Искаш ли да го видиш?

Мич беше блед и отслабнал. Много отслабнал. Грейс се постара шокът ѝ да не проличи. Когато я видя, той се усмихна.

— Здравей.

— Здравствай.

Имаха да си кажат толкова неща, но в момента не ѝ хрумваше нищо. Взе ръката му и нежно я погали.

— Разбрах, че си свидетелствала срещу Лени по време на процеса.

— Да. Не присъствах лично. Разрешиха да изпратят показанията.

— Получил е смъртна присъда.

Тя кимна.

— Значи показанията ти са помогнали.

— Не вярвам. Той сам призна всичко. Според мен искаше хората да разберат колко е умен. По време на процеса въобще не беше разстроен. Сякаш се забавляваше.

— Той не се смята за виновен — отбеляза Мич.

— Ни най-малко. — Грейс направи пауза и добави: — Екзекуцията е днес. Не се възползва от правото си на обжалване.

За известно време се умълчаха, накрая Мич заговори:

— Ще ти прозвучи глупаво, но изпитваш ли още чувства към него? Разстроена ли си, че ще умре?

— Не особено — отвърна Грейс замислено. — Не само към него не изпитвам чувства, а не изпитвам чувства въобще.

— Трябва време — увери я Мич и стисна ръката ѝ. — Много неща преживя.

— Откровено казано, не знам дали искам вече да изпитвам чувства. Копнея за спокойствие.

Погледна през прозореца — беше май, дърветата цъфтяха.

„Щастлива съм, че животът продължава, че е красив. Но вече не мога да съм част от него“ — помисли си тя.

— Знаеш ли кой ми се обади онзи ден?

— Кой? — попита Мич.

— Онър. От ФБР ѝ казали за Джак и Жасмин. Няма да се кандидатира за нов мандат като сенатор. Развеждат се. Говореше така, сякаш е възможно да продължим, все едно нищо не се е случило. Дори ме попита: „Не може ли отново да сме сестри?“ Сега, когато Кони и Майк се преместиха в Европа, сигурно ще е самотна. Лени каза нещо подобно в „Лъо Кокон“. Да съм останела с него и Джон. Щели сме да се укриваме в Мадагаскар и да живеем щастливо до края на живота си. „Да забравя всичко“, така се изрази.

— Шегуваш ли се?! — очите на Мич се разшириха от изненада.

— А ти какво му отговори?

— Стрелях по него — ухили се Грейс.

„Мисли, че е мъртва вътрешно, но не е вярно“ — помисли си той.

Грейс се изправи и отиде до прозореца. Мич я наблюдаваше. Докато я преследваше, си бе наложил да потиска чувствата си. Сега всичко беше свършило и нищо не му пречеше да им даде воля.

„Обичам я. Искам я. Мога да я направи щастлива.“

— Какво? — извърна се Грейс и го погледна с укор.

Мич се изчерви. На глас ли го беше казал? Вероятно. Надигна се и се облегна на възглавниците.

— Влюбен съм в теб, Грейс. Съжалявам, ако така усложнявам нещата, но е факт.

Лицето ѝ омекна. Изпитваше топли чувства към него. Беше рискувал живота си, за да я спаси. Но любов? Не. Не можеше да обича вече. Не и след Лени. Любовта беше илюзия. Не съществуващо.

— Според мен трябва да се оженим — обяви Мич.

— Да се оженим?! — засмя се Грейс.

— Да. Защо не?

Тя си спомни за красивата си сватба в Нантъкет, за надеждите и мечтите си. Сега те бяха напълно унищожени; както и щастливото момиче, което бе някога.

— Никога вече няма да се омъжа, Мич. Никога. Заминавам.

Мич усети как стомахът му се сви.

— Заминаваш? Как така?

— Напускам страната.

— Защо? Къде отиваш?

Грейс се наведе и го целуна по устните.

— Не знам. Ще намеря тихо и спокойно място. Някъде, където ще живея простиличко и в мир.

— Това са глупости! — възрази разпалено той. — Като искаш да е простиличко, заживей с мен. Апартаментът ми е скромен и тих. Ако искаш да стане още по-скромен, ще изхвърля мебелите.

Грейс се засмя. Мич усети, че за момент е пробил бронята ѝ, и продължи:

— Щом искаш да е просто и скромно, аз съм твойт човек. Ще поръчваме пица. Ще уредя да спрат водата и електричеството. Ще седим на тъмно под одеяло и ще бъдем щастливи. Какво по-просто от това?

— Престани — прихна Грейс.

Мич вдигна ръката ѝ към устните си и целуна пръстите ѝ един по един.

— Добре. Няма да настоявам да се оженим, ако обещаеш да не напускаш страната. Позволи ми да те изведа на вечеря, когато изляза от тук.

Грейс се поколеба.

— Хайде. Една вечеря. Поне това ми дължиш.

Вярно, беше му дължница.

— Добре. Една вечеря, но нищо не обещавам.

40.

Лени Брукстейн погледна кайшите за закрепване към леглото и потрепери от страх. Внушаваше си, че се плаши не от смъртта, а защото ще умре по волята на друг. Но сега разбра колко се е залъгал. Не искаше да умре.

— Не! — паникьоса се той и се дръпна назад. — Не мога. Помогнете ми.

Силни ръце го спряха.

— Спокойно...

Опита да се успокои. Стаята, чиста и бяла, приличаше на болнична. Тримата мъже със сини престиилки, гумени ръкавици и маски на устата, напомняха на лекари. Но те не бяха дошли да го лекуват.

След толкова години борба се стигна дотук. Щеше да обжалва присъдата, ако имаше и най-малък шанс за успех, ала бе достатъчно умен, за да знае, че такъв шанс няма, и твърде горд, за да участва в обречена игра. А и що за живот щеше да бъде, ако остане до края на дните си зад решетките?

Един от „лекарите“ понечи да му помогне да легне, но Лени го отблъсна.

— Мога и сам.

Легна. Започнаха да затягат кайшите и краката му затрепериха. Някога управляваше империя с по-големи приходи от брутния вътрешен продукт на някои държави, а сега не успяваше да контролира собственото си тяло.

Извърна глава и видя равина на затвора в ъгъла на стаята.

— Защо е тук? Казах, че не искам никого.

Равинът пристъпи напред.

— Ще те упоят след секунди, Лени. Дойдох, за да се помолим заедно. Искаш ли да кажеш нещо?

— Не.

— Не е късно да се покаеш за греховете си. Милостта на Бог е безкрайна.

Лени затвори очи.

— Нямам какво да кажа.

Усети как иглата се заби в ръката му. Успокоителните подействаха веднага. Странна топлина се разля по тялото му и му се доспа.

Спомни си за майка си. Беше облечена с единствената си похубава рокля. Танцуваше из кухнята. Баща му, отново пиян, крещеше по нея. Надигна се и я удари. На Лени му се прииска да го убие...

Замисли се за бала на „Кворум“. Беше 1998-а и той бе недосегаем. Беше бог на Уолстрийт и простосмъртните се тълпяха около него. Съжаляваше, че майка му не можа да го види...

Замисли се за Грейс и видя доверчивото ѝ невинно лице. „Не искам деца, Лени. Щастлива съм и така. Нищо не ни липсва.“ Отвори уста, за да ѝ каже колко я обича и че и на него нищо не му липсва, но изведнъж тя стана стара, тъжна и сърдита. Стоеше с насочен към него пистолет и стреляше.

Намираше се на яхтата. Изтощен и с брадва в ръка. Палубата беше хълзгава от дъжда и кръвта. Вдигна поглед и видя хеликоптера. Грейдън спусна въжето и той се вкопчи в него. Започна да се изкачва. Отиваше към небето. Изведнъж Грейдън изчезна и на негово място се появи майка му.

„Хайде, Лен, скъпи. Можеш. Можеш да направиш всичко на този свят...“

— Идвам, мамо. Идвам...

Ръцете ѝ го обгърнаха. Никога през живота си не се бе чувствал по-щастлив.

Равинът погледна „лекарите“.

— Това ли беше?

— Да. Отиде си.

— Не е честно — обади се колегата му. — Такъв безсърден негодник, а си отиде с такава блажена усмивка. Трябваше да страда...

ЕПИЛОГ

Грейс излезе от болницата и тръгна по улицата. Ню Йорк бе най-красив през пролетта. Беше пълно със забързани хора.

Тя беше жива, свободна. Знаеше, че това е достатъчно, за да е щастлива.

Погледна през рамо към болницата. Мич беше добър човек. Беше го доловила още в първия момент. „Може би в някой друг живот, в друг свят, щях да го обичам...“ Но шансът бе отлетял като понесено от вятъра перце. Знаеше, че няма връщане назад.

Наистина ли ще отиде в чужбина? Вероятно. Или да изчезне тук, в сладката анонимност на града?

Зави и се отправи към метрото.

Потъна в него.

Издание:

Сидни Шелдън и Тили Багшоу. След тъмнината

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2012

Редактор: Боряна Даракчиева

Коректор: Десислава Господинова

ISBN: 978-954-655-328-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.